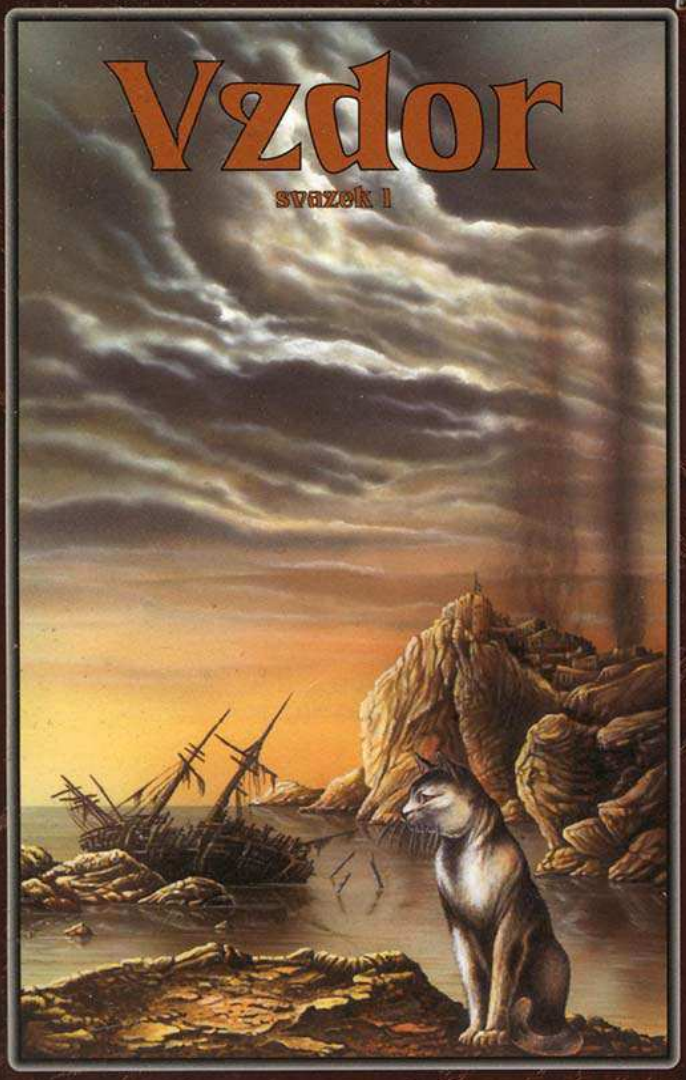
Kristine Kathryn Rusch

Vzdor

svazek I

Kroniky fey

Probrala se. Ležela na zemi, obličejem ve sněhu, celá promrzlá. Pomalu vstala, zavrávorala a oklepala ze sebe sníh. Za sebou viděla svou jeskyni, v níž spal Nicholas s Ariannou. Ještě se nevzbudili.

Dlouho, předlouho se na ni upřeně dívala a myslela na tu vizi, na to co cítila když ležela ve vchodu do jeskyně Moci. Byl to pocit důvěrně známý a přesto neznámý, spojený s jakousi láskou, již dosud nepoznala.

Třeba ty důvody, které ji vedly k boji proti vlastnímu národu, nejsou tak nezištné jak se domnívala.

Nicholas.

Místo Moci.

A krev. Všude krev.

Té nejhorší pohromě zatím nezabránili.

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie Kroniky Fey

Oběť – svazek 1
Oběť – svazek 2
Podvrh – svazek 1
Podvrh – svazek 2
Rival – svazek 1
Rival – svazek 2
Vzdor – svazek 1
*Vzdor – svazek 2**
*Vítěz – svazek 1**
*Vítěz – svazek 2**

** vyjde v 1. pol. 2004*

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie

Kroniky Fey

Vzdor

svazek 1

4

KRISTINE KATHRYN RUSCH

THE FOURTH BOOK OF THE FEY

THE RESISTANCE

PART 1

Published by agreement with the author
and the author´s agents.
Translated from a Bantam Spectra book, 1998 edition
Copyright © 1998 by Kristine Kathryn Rusch
Czech translation © 2004 by M. Polová Cover ilustration © 2004 by R. Čermák Czech Edition © 2004 by V. Soukup – Wales All Rights Reserved
ISBN 80-86390-73-X

Pro Phila a Flossie Barnhartovy s díky za všechno

Poděkování

Díky v tomto případě náleží Ann Lesley Groellové za to, že se ujala tak rozsáhlého projektu; Carolyn Oakleyové za její víru ve Feye; Tomu Dupreemu že si tuto sérii zamiloval; Merrilee Heifetzové za tu spoustu její pomoci; Mattu Schwartzovi za vytvoření skvostné webové stránky (navštivte ji prosím na adrese www.horrornet.com/rusch.htm*); Nině Kiriki Hoffmanové za její spolehlivé červené pero; Paulu Higginbothamovi že se podělil o svá očekávání; Deanu Wesley Smithovi za rejpání, brainstorming a podporu vůbec; a všem čtenářům, kteří neváhali mi dát najevo, jak moc se jim tato série líbí.

**) zde uvedená adresa (vydání The Fey – The Resistance, vyd. nakladatelstvím Bantam books v roce 1998) je nefunkční. Oficiální stránky K. K. Rusch naleznete na adrese http:// www.kristinekathrynrusch.com (poznámka vydavatele)*

OBJEV

~ 1 ~

Chladný a jasný den v horách zvaných Rocovy oči se pomalu chýlil ke konci. Šamanka se zachumlala do pokrývky a dívala se, jak slunce barví hory do krvava.

Už dva dny – od příchodu ostrovního krále Nicholase a jeho dcery Arianny, poloviční Feyky – nespala. Arianna byla nepřirozeně vychrtlá a měla zapadlé oči. V boji s pradědem Rugadem využívala svého dlačího umění až přespříliš.

Černý král.

Šamanka se otřásla, schoulila se a zachumlala se do pokrývky ještě víc. Seděla na skalním výstupku a nohama komíhala nad sněhovou pokrývkou. Za ní, v jeskyni, kterou si našla když Černý král před necelými dvěma týdny vtrhl na ostrov, spal Nicholas s Ariannou. Kdyby neuprchla, zemřela by stejně jako všichni ostatní Feyové, kteří na ostrov přišli při prvním vpádu.

Rugad je nazval ztroskotanci a podle feyských zákonů byl v právu. Neměl jinou možnost než je pobít. Nemohl se na ně spolehnout.

A už vůbec nemohl věřit jí.

Bylo bezvětří a mrazivý vzduch jí spaloval plíce. Navzdory nedostatku spánku nebyla unavená. Myšlenky ji příliš zaměstnávaly. Viděla řadu možností, jak by se mohly události vyvíjet do budoucna, a mladá Arianna viděla ve své první vizi řadu dalších. Budoucnost byla v pohybu.

Příchodem na Modrý ostrov ohrozil Černý král celý svět. A jedna z vizí šamance ukázala šílenství, k němuž by vedla válka Černé krve s Černou krví.

Zvedla hlavu a zahleděla se na jih do údolí. Rozkládalo se hluboko dole, zelené a zlaté, křížem krážem poseté cestami a domy. V dálce se po obloze ještě táhl závoj kouře. Tam byl Černý král, ve městě

které postavil Nicholasův lid, ve městě které podle feyského zvyku Černý král vypálil.

Černý král byl lhostejný k přáním Diamanty, své vnučky a Nicholasovy ženy. Obětovala se, aby se Modrý ostrov mohl přičlenit k Feyské říši. Mírumilovně, bez boje. Diamanta se domnívala, že její děti spojí Feye a ostrovany a že Feyové nechají ostrov na pokoji.

Nestalo se tak. Diamantina smrt a podivná magie tohoto ostrova znamenaly takový rozkol, že dokonce ani šamanka nepočítala s nápravou. Události se nyní živelně hrnuly jedna za druhou. Teď už mohla šamanka jen radit Nicholasovi a jeho živelným dětem a doufat, že svět nezachvátí šílenství.

Shrnula si z obličeje pramínek hrubých bílých vlasů. Ruce jí promrzaly. Z tohoto horského úbočí už sledovala řadu soumraků, ale žádný ještě nebyl tak krvavý. Něco viselo ve vzduchu. Nějaká převratná událost. Cítila to.

Hlava se jí zatočila, šamanka si povzdechla a obrátila se k jeskyni. Přicházela na ni vize. Chtěla se dostat dovnitř dřív, než ji to sklátí naplno. Naposledy při vizi vyšla ven a málem zemřela ve sněhu.

Vize…

A pak ji zasáhla naplno: svět se zvrátil, zatočil se s ní a najednou byla v jeskyni.

Ne ve své jeskyni. Toto byla nějaká jiná jeskyně. Tmavá a přesto zářící vnitřním světlem. Všude kolem proudila Moc a šeptala jí slova, jimž dobře nerozuměla. Byla napůl v jeskyni a napůl venku.

Tady už kdysi byla. Jako mladá, na své pouti.

Na pouti do Eccrasianských hor do míst, odkud Feyové pocházeli.

Toto bylo místo Moci.

Ale vize přece nikdy neznamenají návrat do minulosti. Toto musí být budoucnost. V Eccrasianských horách? Jak by se jen dostali na Galinas? Jak by mohli urazit celou cestu zpátky do míst, odkud Feyové vyšli?

Vzhlédla. Nad ní stál Nicholas, hladil ji po tváři a v očích se mu leskly slzy. Přes rameno nesl Ariannu.

Zdálo se, že je mrtvá.

„Co mám dělat?“ ptal se jí. V jeho hlase, vždycky tak pevném, slyšela strach.

Co mám dělat?

Z jeskyně za ním vykukovaly jakési feyské tváře. Kolem nich jako valící se voda proudila magie.

Místo Moci.

Vztáhla k němu ruce…

A svět se znovu zvrátil. Mezi kamennou drtí ležel na ozdobném křesle bezvládný Rugad, Černý král. Na krku měl zahojenou ránu, obličej plný podlitin…

…vytryskla Černá krev a všechno zaplavila. Všichni se topili v šílenství…

Probrala se. Ležela na zemi, obličejem ve sněhu, celá promrzlá. Pomalu vstala, zavrávorala a oklepala ze sebe sníh. Za sebou viděla svou jeskyni, v níž spal Nicholas s Ariannou. Ještě se nevzbudili.

Dlouho, předlouho se na ni upřeně dívala a myslela na tu vizi, na to co cítila když ležela ve vchodu do jeskyně Moci. Byl to pocit důvěrně známý a přesto neznámý, spojený s jakousi láskou, již dosud nepoznala.

Třeba ty důvody, které ji vedly k boji proti vlastnímu národu, nejsou tak nezištné jak se domnívala.

Nicholas.

Místo Moci.

A krev. Všude krev.

Té nejhorší pohromě zatím nezabránili.

Město na úpatí Krvavých útesů bylo nazváno Constantou, neboť se tam podle některých narodil král Constantine První. Jiní tvrdili, že město tak bylo nazváno už dřív a jméno Constanta obdrželo jako nejstarší osídlené místo na Modrém ostrově, dokonce ještě starší než Jahn, jehož zaznamenaná historie se táhla až k prvnímu rocanovi.

Matthias to tady miloval. Vždycky to tady miloval, i když město nikdy nemilovalo jeho. Tady, v Constantě, se narodil. Matce, kterou nikdy nepoznal. Protože byl už při narození příliš velký – dvakrát větší než průměrný ostrovan – odnesli ho na Krvavé útesy a tam ho zanechali napospas osudu. Někdy míval pocit, že si na ty první dny svého života pamatuje, že si vzpomíná jaká mu byla zima a jak měl hlad a plakal. Na druhou stranu soudil, že si toho vyslechl později tolik, že si podobné vzpomínky mohl klidně vytvořit sám.

A vyslechl toho opravdu dost. Lidé z Krvavých útesů byli tvrdí a velmi pověrčiví. Věřili, že velké dítě znamená velký dospělý, a velký dospělý je zplozenec ďábla. Ještě i teď někteří při setkání s ním zatínali pěsti na obranu před jeho skrytou magií.

A přesto to tady miloval. Byl tu svěží chladný vzduch, tak průzračný, až slunce jiskřilo. Vražedné hory v sobě měly osobitou krásu, jakou v Jahnu nikdy nenašel. Před nějakými patnácti lety odstoupil z postu rocana – něco takového ještě nikdo nikdy před ním neudělal – z Jahnu uprchl jako vyvrhel, šel sem, do Constanty, a tady našel klid.

Do Jahnu se na čas vrátil teprve před pár měsíci – potřeboval si ověřit některé poznatky, chtěl se znovu pokusit o vykování varinového meče podle návodu, který znal z Tajemství. Tajemství, známá jen rocanům,

chápala Svatyně jako odznak moci, předávaný z rocana na rocana, jenže jejich pravý význam byl postupně zapomenut či dokonce vymizel úplně a nakonec se z nich stala jen bezcenná sbírka bezmyšlenkovitě opakovaných slov. Jenže právě Matthias odhalil, že svěcená voda je něco víc než jen cosi, co se po staletí používalo při obřadech: že je to jed, který zabíjí Feye. A to ho přivedlo na myšlenku, zda stejnou moc nemají i ostatní Tajemství.

Nicméně si ještě potřeboval své domněnky ověřit.

Seděl na schodu před svým domem a hleděl na Krvavé útesy. Byly to nejvyšší hory, jaké kdy viděl. Patřily k pohoří zvanému Rocovy oči, které se táhlo ze západu od Kamenných strážců a na východě končilo právě Krvavými útesy. Útesy byly naprosto jedinečné, převyšovaly všechny ostatní hory v pohoří, strmé a rozeklané, a od určité výšky už se nedaly zlézt. A měly nezvyklé zbarvení: Rocovy oči byly převážně hnědé, až na bílé vrcholky pokryté sněhem, zato útesy byly krvavě rudé a dokonce i sníh na vrcholcích měl narůžovělou barvu. Na slunci nabývala rudá barvy řeřavých uhlíků a za slunečných dnů se zdálo, že útesy planou svým vlastním ohněm.

Někdy z nich ten žár přímo cítil. Za nocí ho probouzela neodbytná touha vylézt do hor – jako by mu kynuly, jako by ho k sobě lákaly. Už jako chlapec to nutkání cítil a jeho nevlastní matka ho musela násilím držet od útesů dál. Později z Constanty odešel, aby se toho nutkání zbavil, aby se dostal dál od hor, neboť věřil že by ho jednoho krásného dne mohly zabít.

A přesto útesy miloval. Miloval jejich mlčenlivou velebnost, miloval jejich hrozivou důstojnost a miloval tajemství, která v sobě skrývaly. Byly provrtány jeskyněmi plnými pokladů jako třeba varin, který použil na výrobu meče. Na nižších úbočích rostly byliny

vyskytující se jen v tomto kraji; i když pár jich rostlo také jinde: třeba ta, která se přidávala do svěcené vody – ta se nacházela ještě na jihu, v Kennilandských bažinách, a právě ta činila ze svěcené vody jed, jenž Feye málem zničil.

Takto časně zrána bylo chladno. Slunce se ještě skrývalo za vrcholky hor, ale obloha už bledla. Dny v horách byly krátké, ráno se rozednívalo později než kdekoli jinde na Modrém ostrově, ale zato tu byla úchvatná jitra. Každý východ slunce byl jiný, každá bouře, která se přehnala přes hory, byla nedostižná jak ve své zuřivosti, tak ve své velkoleposti.

Už zapomněl, jak moc mu toto místo chybí. Byl pryč pouhé dva měsíce a celou tu dobu cítil, že něco postrádá.

V domě už bylo rušno. Asi vstal Denl. Denl byl celé z té podivné bandy, která sem nahoru Matthiase dopravila, jediný, kdo měl aspoň trochu smyslu pro víru, a přestože ho Matthias žádal ať to nedělá, vytrvale ho oslovoval Ctihodnosti a pořád se ještě úplně nevyrovnal se skutečností, že putuje s padesátým prvním rocanem.

A když se dozvěděli o smrti padesátého druhého rocana, prohlásil, že je Matthias zase znovu rocanem. Vlastně tvrdil, že touto cestou dal Bůh Matthiasovi najevo, že nikdy rocanem být nepřestal.

Čověk si nemůže jen tak přestat bejt Bohem vyvolenej, pravil Denl a Matthias se v hloubi duše obával, že Denl má pravdu. Denl ještě nějakou chvíli ven nevyjde. Nejdříve se bude modlit, a pak se nasnídá. Za ten týden, co spolu putovali, zjistil Matthias

o zvycích té bandy hodně. A nejustálenější zavedené zvyky měl Denl. Naopak nejvrtošivější a nejméně vypočitatelný z nich všech byl Matthias.

Brzy zrána ho probudily bolesti. Před devíti dny ho v obličeji a na ramenou pořezali Feyové a on na to málem zemřel. Řezné rány mu dočista zpustošily obličej. Poprvé to dílo zkázy viděl až poté co uprchli z Jahnu a on se podíval do hladiny Cardidy. Dlouhé, rozchlípené řezné rány se mu táhly od čela až po čelisti. Marly, jediná žena v bandě, byla tak trochu léčitelka a rány mu sešila, ale zároveň ho upozornila, že mu jizvy vystoupí a po stranách mu zůstanou malé důlky. Do konce života bude zohyzděný, poznamenaný Feyi zvnějšku i zevnitř.

A právě Feyové jsou ti skuteční zplozenci ďábla, byť to od něj Nicholas nikdy nechtěl slyšet. Nicholas, který se s jednou z nich oženil, zplodil s ní děti a poskvrnil Rocův rod démony bez duše. Matthias to přece veřejně dokázal, když smočil Nicholasově ženě Diamantě vlasy kapkou svěcené vody a ona se rozpustila stejně jako všichni ostatní Feyové bez duše. Bůh je nenávidí a využívá každé příležitosti, aby na ně nechal dopadnout svůj spravedlivý hněv.

Matthias bude muset Bohu zajistit těch příležitostí víc. Teď, když je zase zpátky v bezpečí v Constantě, probádá i ostatní Tajemství a až Feyové přitáhnou sem na severovýchod, bude připraven.

Útesy se tyčily na severovýchodním konci ostrova, byly těžko dosažitelné a většina ostrovanů sem nikdy nepřišla. Muselo se jít buď po hřebenech Rocových očí, nebo po cestě podél Cardidy. Cesta byla dlouhá a náročná a vzhledem k tomu, že horalé nebyli vůči cizím nijak přátelští, ani se to nevyplácelo.

Zachvěl se a začal si třít paže, aby se zahřál. Už dávno nenosil roucho příslušející jeho úřadu; to odložil po Diamantině smrti. Tu a tam mu chybělo, postrádal jeho hřejivost a měkkost, zejména tady, na Krvavých útesech, kde se nikdy pořádně neoteplilo. Ale doma

teplo měl. Stejně jako ostatní domy v Constantě byl i ten jeho postaven ze šedivého kamene z úpatí hor. Vždycky mu připadalo podivné, že kameny které se zřítí z hor jsou šedivé, zatímco skály, odkud padají, jsou rudé. Jednou se na to ptal své nevlastní matky – té laskavé ženy, která si vzala k sobě jeho a ještě dalších devět dětí zanechaných v horách – proč tomu tak je.

Hory jsou živé bytosti, Matty, říkala mu, když ho kolébala v náručí. *Kameny, které se odlomí a zřítí, ztratí svou životní sílu a umírají.*

Její odpověď mu připadala směšná, ale kdykoli viděl kameny kolem Constanty, vždycky se nad tím zamyslel. A stejně tak vzpomínal na ni a na to jak mu chybí, jak moc miloval její něhu a jak se její laskavost nesrovnávala s přístupem jejího muže, který byl pevně rozhodnut se těch dětí při první příležitosti zbavit.

Zaslechl že se dveře za ním otevřely a narovnal se. Denlova víra ho dráždila, připomínala mu jeho vlastní slabiny a vyvolávala v něm nepříjemné vzpomínky na mladého auda, který procházel podzemními chodbami za posláním, jímž ho pověřil padesátý druhý rocan, a kterému Matthias zalhal. Před sebou viděl jeho hezký, umazaný obličej a znovu v něm vyvstávala touha utajit, čím byl.

Nicméně částečně mu pravdu řekl: *Jsem jen starý aud, který špatně skončil.* A i to málo stačilo nedospělého chlapce vyděsit až do morku podvyživených kostí.

Starý aud, který špatně skončil.

Rocan bez stoupenců.

Člověk pověřený posláním, jež nemůže naplnit nikdo jiný.

„Co to tady v tý zimě tropíš?“ To nebyl Denl, ale Marly, žena, která mu ošetřila zranění a nejednou mu zachránila život.

„Zdravím hory," odpověděl. Naučil se mluvit tak, aby pokud možno nepohyboval svaly na obličeji. Jeho vlastním uším to znělo úsečně a těžkopádně.

„Viděl si je včera, a předvčírem taky a předtím jakbysmet." Zastavila se za ním. Na zádech cítil, jak z ní vyzařuje teplo.

„Ale ne odtud," namítl. „Nejsou nádherné?"

„A hrozivé," odpověděla. „Tam zemřela už taková spousta lidí. Zloději duše."

Slyšel hory takto nazývat už předtím; tak jim říkali místní. Marly se narodila také tady, ale rodiče ji rychle, potají odvezli do Kennilandských bažin, kde lidé neměli tak vyhraněné předsudky proti výšce. Mluvila jako lidé z bažin, ale měla vlohy, které mívali právě vysocí lidé z Krvavých útesů.

Třeba léčitelské vlohy.

„Tak Zloději duše," opakoval zadumaně. Přemítal, jestli Marly ví, jak to jméno vzniklo. On to věděl. Byla to narážka na miminka zanechaná v horách, na děti, které přežily. Mluvilo se o nich jako o démonech bez duše.

„Jo," odpověděla. „A maj ďábelskou magii. Necítíš to?"

Pravda, kromě naléhavého nutkání vystoupit nahoru do hor cítil z Krvavých útesů ještě něco jiného. Jeden čas pracoval na jihu poblíž Sněžných hor, ale tam nikdy necítil tu živoucí sílu jako tady. Tady měl pocit, že hory údolí pozorují, že ho střeží, připravené dát se do pohybu, kdyby se jim nelíbilo co vidí.

A možná, že až dorazí Feyové, pohnou se.

„Mně nepřipadají ďábelské," odpověděl.

Co by si asi myslela, kdyby věděla, že i on patří k dětem, které přežily? Pečovala by o něj dál? Trápila by se kvůli němu?

Byla by vůbec ochotná se ho dotknout?

„Ty jsi svatý muž," pravila.

Tyhle narážky nesnášel. Zejména ne od ní. Vstal. „Ne," prohlásil. „Nejsem. A nepřeji si, abys o mně takhle mluvila."

Vstal tak prudce, až maličko zavrávoral. Ještě se úplně nezotavil. Marly říkala, že se mu budou rány hojit dlouho. Jednou ji slyšel někomu říkat, že je překvapivé, jakou má Matthias v sobě sílu. Tvrdila, že normální člověk by na taková zranění zemřel.

A taky že málem zemřel. Feyové ho napadli ve vodě, v Cardidě, jenže když klesal pod hladinu a z ran mu tryskala krev, zaslechl nějaký hlas.

Hlas Feye, jehož kdysi zabil.

Ty máš velkou magii, svatý muži.

Velkou magii. Ta slova mu patnáct let zněla v uších a děsila ho. Ale nemohl je vypudit z hlavy. Přicházela k němu často a nezvaně, jako by mu je ten zavražděný Fey vryl do mozku.

Matthias kdysi mluvil s padesátým rocanem, svým předchůdcem, o víře Moudrých z Constanty. Ti považovali Matthiase za ďáblova zplozence, tvrdili, že vysocí lidé z Constanty musí kvůli své divné moci zemřít. Padesátý rocan, po němž na místo rocana nastoupil Matthias, říkal, že to je moc, která pochází od Boha. Matthiasovi by se chtělo tomu věřit stejně jako toužil věřit v Boha. Jenže jestli pro něj Bůh opravdu existuje, tak v nějaké hodně vzdálené, nedosažitelné podobě.

Čím více Matthias studoval, tím více si uvědomoval, že Bůh poskytl člověku zbraně a nástroje, a odtáhl se od něj. Otázkou bylo, jak ty zbraně a nástroje najít a řádně je využít.

„Vypadáš, jako by ses duchem někde toulal," poznamenala Marly.

„Jen jsem se zamyslel," odpověděl Matthias. Opřel se o ni, aby neztratil rovnováhu, a Marly ho nechala. Marly byla vysoká a narudlé vlasy společně s jejím vzrůstem ukazovaly na původ z Krvavých útesů. Měla jemné rysy a pronikavě zelené, bystré oči.

Brzy poté, co ji poznal, ji začal mít rád. Snažil se sám sobě namluvit, že je to díky tomu že ho léčí, že o něj pečuje, že se ho dotýká. Tak laskavě se k němu už dlouho, předlouho nikdo nechoval.

Namlouvat si to mohl, ale sám tomu nevěřil.

Usmál by se na ni, ale při vzpomínce na poslední bolestiplný pokus se zarazil a raději ji volnou rukou něžně pohladil po tváři.

„Půjdeme dovnitř?" zeptal se.

Otřela se mu tváří o dlaň. „Jo," souhlasila. „Tady venku stejně nemáme co dělat."

„Přesto," poznamenal a letmo se podíval na hory. Rozhodně se vrátil domů z nějakého vážnějšího důvodu než jen proto, že má v Constantě dům.

To ty hory si ho přitáhly zpátky. Poslechl jejich volání a brzy zjistí proč.

Cítil to.

Dar stál uprostřed Constanty s Chráněnkou po boku a v dlani svíral několik zlatých mincí. Město, pokud se to tak vůbec dalo nazývat, bylo vklíněné hluboko do hor a z dálky vypadalo, že je s horami srostlé. Malé domy s kruhovým půdorysem byly do jednoho postaveny ze stejných šedivých kamenů, jaké ležely všude na úpatí hor. Že jde o město, prozrazovaly vlastně jen cesty – hnědé, rovné, dílo lidských rukou.

Přestože to na místní poměry bylo velké město, středisko života v podhůří, byla tu víceméně jen skrovná obydlí, k tomu pár obchodů, kovárna, několik důlních společností – nyní převážně zavřených – a všudypřítomný kostel. Místní kostel byl malý a nevypadal příliš navštěvovaně, ale přesto naplnil Dara hrůzou.

Vlastně ho dráždilo celé město. Necítil se ve své kůži od okamžiku, kdy spatřil vysoké štíty Krvavých útesů. Uprostřed jednoho horského srázu se cosi mihotalo a s každým tím mihnutím měl Dar pocit, jako by se zároveň zachvělo něco v něm.

Avšak nikdo jiný to asi nevnímal. Cestou do města se ptal Chráněnky, jestli se jí nezdají ty hory nějaké divné, a ona se na něj podívala, jako by jí připadal divný on.

Ale přesto uvítal příležitost jít do města – sejít z hor a zjistit, jestli se ho bude ten pocit držet celou cestu až do údolí. Trochu se to sice zmírnilo, ale Dar nevěděl, jestli to náhodou není tím, že je tak rozčílený z města samotného.

Mince ho v dlani pálily. V tomto městě ještě nebyl. Ostatní sem chodívali: Coulter, Adrian a někdy i Počisťa. Jenže Coulter s Adrianem byli ostrované – malí a plaví – a vypadali, že sem patří. I Počisťu tady přijali.

Zdálo se, že pro místní obyvatele feyské rysy nic neznamenají. A to, že je bez magie, že je nečistý a nejnižší z nejnižších, prostě skutečnost že je to rudokap, tady zjevně neznamenala už vůbec nic.

Tito lidé ještě nikdy žádné Feye neviděli. Až sem se první feyské síly nedostaly. A zatím ani ty druhé, Rugadovy.

Ale to je jen otázkou času.

Dar se bezděčně otřásl jako vždy, když si vzpomněl na svého praděda. Ještě to nebyl ani týden, co se mu praděd vecpal do hlavy. Pronikl tam přes pouto, které Dara spojovalo se stínozemím, a podařilo se mu prodrat se až do Dara, odstrčit ho stranou a vyhlédnout jeho očima ven.

Každý je neviditelnými vlákny spojen s těmi, které má rád, a s věcmi, které vytvořil. Vizionáři a čarodějové ta pouta vidí a mohou po nich svým vědomím putovat.

Tomu Dar rozuměl. Cestovával po svém poutu se Sebastianem a nesčetněkrát takto Sebastiana odstrčil, než si uvědomil, že v kamenném těle podvrženého dítěte je osobnost, která stejně jako Dar cítí, miluje a myslí. Poté začal chodívat po tomto poutu proto, aby si se Sebastianem popovídal. Schovávali se v koutku Sebastianova kamenného těla a povídali si o životě. To byla také jediná možnost, jak se Dar mohl podívat na svého otce a poprvé tak uviděl svou sestru Ariannu. A kdykoli na ně pomyslel, ovanula ho ozvěna Sebastianových pocitů a dotek Sebastianovy lásky.

Sebastian.

Dar zavřel oči. Sebastian je mrtvý. Dar měl pocit, že se Sebastianem zemřel kus jeho samého.

Chráněnka, stojící vedle něj, neklidně přešlapovala. Stále se chovala jako jeho tělesná stráž, byť si teď byli rovni. Rodiče jim zemřeli – jeho nevlastní a její vlastní – zavražděni stejně jako všichni ostatní Feyové ze

stínozemí. Nechal je povraždit Darův praděd, Černý král.

Jeho praděd za to bude muset těžce zaplatit.

Jenže Dar osobně tu pomstu vykonat nemůže.

Tím by postavil Černou krev proti Černé krvi.

Kolem nich procházeli statní, podsaditý lidé se světlými, narudlými vlasy, které se zdály odrážet barvu nebe nad horami. Už svítalo, ale slunce se ještě nevyhouplo nad útesy a město se koupalo v rudozlatém přísvitu.

Taková rána dříve neznal. Jenže předtím taky moc venku nepobýval. Žil jako Fey ze stínozemí a jeho jediné výlety ven vedly skrz pouto k Sebastianovi.

Srdce se mu sevřelo. Nejdříve mu zemřeli rodiče a všichni, které znal od narození. Po prvotním žalu otupěl. Přesto pro něj Sebastianova smrt znamenala velkou ránu. Jako by se něco roztříštilo uvnitř něho samého.

„Žádný trh nevidím," poznamenala Chráněnka. Držela se těsně u něj. Po zádech se jí vlnily dlouhé černé vlasy, šaty měla po dlouhé cestě samou skvrnu. Alespoň z nich vyklepala prach. Měla na sobě stejnokroj pěchoty. Teď už se sice nenosil, ale Chráněnka už také nepatřila k feyské armádě o nic víc než Dar. Jediný rozdíl mezi nimi teď spočíval v tom, že Dar dospěl do své magie – ostatně do své magie dospěl už jako malý – zatímco Chráněnka ještě ne.

„Adrian přece říkal, že tržiště je uprostřed města," odpověděl Dar.

„A kde to vlastně je?" zajímala se Chráněnka a rozhlížela se kolem. Dar také. Lidé kolem nich chodili, jako by tam nebyli. Tu a tam na ně někdo pohlédl a vzápětí pohled odvrátil, jako by spatřil něco zapovězeného.

Nikdo s nimi nepromluvil. Nikdo se o to ani nepokusil.

Nicméně oni to také nezkusili.

„Zeptáme se," prohlásil Dar.

Chráněnka si povzdechla. „Nezdá se mi, že by byl někdo z nich ochoten nám pomoci."

Měla pravdu. Kolemjdoucí se jim vyhýbali tak pečlivě, že dokonce přecházeli na druhou stranu ulice. Od chvíle, kdy se Dar s Chráněnkou zastavili, po nich každou chvíli někdo střelil pohledem a lidé si mezi sebou cosi bojácně šeptali.

Adrian Dara varoval. Ostrované, zejména ostrované ze severu, nemají rádi vysoké lidi. To byl také důvod, proč se s lidmi z města většinou stýkal Adrian, Coulter nebo Počisťa. Zpočátku na ně Coulter vždycky vložil zaklínadlo, takže dokonce i Feyové vypadali jako ostrované, jenže zaklínadlo nevydrželo dlouho a neovlivňovalo takové záležitosti, jako je výška, a navíc znamenalo pro Coulterovy ubývající síly další zátěž. Za posledních deset dní ze sebe vydal tolik magie, že se jim začal ztrácet před očima – byl bledý, vyzáblý, tváře mu propadly a v očích měl prázdný, skelný pohled.

Kdyby na něj neměl Dar takový vztek, cítil by s ním. Jenže Coulter vůbec nechápal, co způsobil. A jestli to chápal, tak mu to bylo jedno.

„Měl by sem jít Adrian s Coulterem," podotkla Chráněnka, jako by Darovi četla myšlenky.

„Jenže nemůžou," odpověděl. „Než ti skončí v lomu, bude trh zavřený."

Adrian, Coulter a Počisťa dostali práci v blízkém kamenolomu. Tam dali práci pomalu každému, kdo se tam objevil. Za dva dny práce jim vyplatili pár mincí, které teď Dar svíral v hrsti. Dar s Chráněnkou se tam také ucházeli o práci, ale je dva z kamenolomu vykázali.

Jenže práci a peníze potřebují, protože tady chtějí na nějaký čas zůstat, než se Coulter dá zase dohromady. Adrian si myslel, že by tu možná mohli zůstat i déle.

Domníval se, že dokud nebudou mít přesný plán co dál, tak je to to nejlepší místo, kde se může Dar skrýt. Dar se tu však nechtěl zdržovat moc dlouho. Hory ho dráždily, ale bylo v tom ještě něco víc: každým dnem jeho praděd upevňuje svou vládu na ostrově. A ostrov byl Darovým domovem a Dar toho vraha za vládce nechtěl.

Nicméně všichni zřejmě považovali za nejlepší Počisťův plán. Počisťa chtěl, aby se Dar skrýval, dokud se mocí nevyrovná Černému králi – muži, který vládne Feyům už po několik generací a který chladnokrevně a bez výčitek vraždí. Dar silně pochyboval, že by se mu kdy mohl rovnat.

Chráněnka popošla o kousek dál a nahlédla mezi dva domy. Slunce stoupalo – vyhouplo se nad hřebeny a najednou se rozjasnilo.

„Hej," zavolala na něj. „Myslím, že jsem to našla."

Dar se zhluboka nadechl. Už byl z toho mlčenlivého postávání celý nesvůj. Adrian s Počisťou tvrdili, že Krvané, jak lidé z útesů nazývali sami sebe, nemají proti Feyům žádné předsudky a ve skutečnosti jsou jim Feyové lhostejní a nevšímají si jich. A že na rozdíl od jiných ostrovanů netouží zabíjet Feye na potkání. Rozdíly mezi nimi je nechávají lhostejnými.

Až na výšku.

Dnešního dne Dar pozná, jak daleko sahají jejich předsudky.

Přešel přes ulici a zastavil se vedle Chráněnky. Ulice byly vydlážděny stejnými kameny, z jakých se tu stavěly domy. Za řadou domů dláždění pokračovalo a rozšiřovalo se do náměstí, kde stálo pár stánků ze stejného kamene.

Lidé ve stáncích vykládali zboží a bavili se mezi sebou. Mezi stánky se proplétaly ženy s koši, přebíraly ovoce a zeleninu a zase je odkládaly nebo za ně platily stejnými mincemi, jaké svíral Dar v dlani.

„Pojďme," řekl Chráněnce.

Prošli ulicí a vešli na náměstí. V okamžiku, kdy se objevili, veškerý rozhovor ustal. Dar cítil, jak se mu do tváří žene krev.

„Jdeme si jen koupit nějaké jídlo," řekl.

Tři ženy na něj zahrozily pěstmi. Jeden obchodník se zachoval stejně.

„Táhněte odtud, ďáblovi zplozenci," vykřikl nějaký muž poblíž.

Dar zvedl minci. „Zaplatíme," řekl.

„Nebereme peníze od ďáblů," vykřikl jiný muž.

„*A sestoupili z vrcholků hor*," přidala se postarší žena. Zjevně něco citovala. „*Přišli se zlatem, nádherní a podmaniví.*

»Chceme si jen nakoupit«, říkali a šli dál. Když od nich kupec přijal minci, duše ho opustila, vylétla očima ven, zatřepetala se mezi nimi a vsáta zmizela cizinci v ústech."

Zahrozila mu pěstí. „Kliď se odtud, ďáblův zplozenče."

Dar byl naprosto otřesen. Něco takového ještě nikdy neslyšel. „Já nejsem odtud," řekl. „Prosím. Má přítelkyně a já bychom si chtěli koupit jídlo."

Krvané se srotili, jeden po druhém zvedali pěsti a hrozili jim. Oči se jim leskly strachy. Chráněnka popadla Dara za loket.

„To nemá smysl, Dare," řekla tiše. „Pojďme odtud."

„Já vám nerozumím," řekl. „Ty peníze jsou přece stejné jako vaše. Já nejsem žádný ďáblův zplozenec."

„Vysocí se vracejí," pokračovala postarší žena, „Tak varují staré legendy."

„Táhněte," zvolal dav. „Táhněte odtud."

„Dare," ozvala se Chráněnka a tahala ho za loket pryč.

Darovi naskočila husí kůže. Ti lidé nemají žádné zbraně a žádnou zjevnou magii a přesto z jejich sroceného davu cítil sílu podobnou magii. Ale přece nedá najevo strach. Nemůže. Tím by jejich moc ještě vzrostla.

„Omlouvám se," pravil a v duchu se podivoval, jaká ráznost a síla se skrývá za jejich strachem. „Já nejsem z vašich hor. Nechci vám ublížit."

„Táhněte," opakoval dav a dal se do pohybu.

Nechal se Chráněnkou odtáhnout zpátky. Pozpátku couvali až na tu špinavou ulici, tam se otočili, dali se na úprk a nezastavili se, dokud se nedostali na kraj města. Dar uštvaně supěl. Vyvolali v něm takový strach, že mu z toho na pažích naskočila husí kůže. Chráněnka byla popelavě bledá.

„To bylo davové zařikávadlo," vydechla. „Byli jsme vymítáni. Já jsem podlehla víc než ty, ale stejně nás vyhnali jako ďábly."

Dar se na ni zamračil. Zastavili se na nízkém kopci. Dole pod nimi se rozkládalo město. Kamenné domy se ve vycházejícím slunci leskly.

„To snad ani není možné," namítl. „Vždyť to jsou ostrované." „Stejně jako Coulter," odvětila Chráněnka a viditelně se otřásla. „Možná, že Coulter není zase tak výjimečný jak si myslíme."

Dar se podíval dolů na město. Jeho národ by to přece poznal. Feyové by poznali, jestli je na Modrém ostrově ještě další magie, jiná než ta divoká, která stvořila jeho, jeho sestru a Coultera. Poznali by to.

Poznali by to a řekli by mu to.

Opravdu?

Jenže tady ještě žádní Feyové nikdy nebyli. Tady, na místě kde se hory chvějí a mají barvu krve.

Proč se vlastně jeho děd držel dál odtud?

Co zabránilo jeho pradědovi sem jít?

Vzdálenost?
Nebo něco jiného, něco méně zřejmého?
Jako třeba nějaká clona.
Jako třeba nějaké zařízkávadlo.

Nicholase probudilo nějaké sténání. Převrátil se na bok a podíval se na dceru. Ležela tu s jednou rukou nad hlavou. Rozcuchané vlasy jí sklouzly přes obličej. Byla vyhublá a navzdory čtyřdennímu odpočinku měla pod očima hluboké, temné kruhy. V jeskyni bylo překvapivě teplo. Někdy během noci se dokonce odkopal. V ústí jeskyně pořád ještě hořel oheň – šamanka ho vytrvale udržovala – ale šamanka sama byla pryč. Podle bledého nazlátlého světla venku usoudil, že už bude brzy svítat.

Zdálo se mu, že zaslechl další zasténání, ale Arianna se nehýbala. Měl o ni strach. Šamanka říkala, že Ariannu vyčerpalo příliš mnoho proměn v krátké době, ale Nicholas se obával, aby za tím nebylo ještě něco víc.

Ztráta domova, města a milovaného Sebastiana. Sebastian ve skutečnosti nebyl její bratr; to však Nicholas zjistil teprve před dvěma týdny. Bylo to podvržené dítě, které zanechal na místě pravého Nicholasova syna Dara Diamantin otec, když Dara ukradl. Dar byl vychován u Feyů a Nicholas vychovával to, co považoval za své dítě – pomalého, mírného chlapce, z něhož se ještě ke všemu nakonec vyklubal kámen.

A ten kámen se před týdnem roztříštil, když Sebastian vlastním tělem chránil Nicholase před meči strážců Černého krále. Sebastian v oslnivé záplavě světla vybuchl. Nicholase bolelo, že o něj přišel, ale Ariannu to naprosto zdrtilo.

Milovala Sebastiana nade vše.

Ale teď to přece nesténá Arianna, to sténání přichází zvenčí.

Šamanka.

Nicholas vstal a protřel si oči slepené spánkem. Šamanka ho neustále něčím překvapovala. Nejednou se

postavila na jeho stranu, proti Feyům. Když Diamanta při porodu Arianny zemřela, zachránila šamanka Arianně život a když mu nikdo jiný nebyl schopen poradit, poskytla mu radu ona. Někdy se zdálo, že je jediná, kdo ještě věří v jeho a Diamantinu vizi – v představu, že když se jejich národy – Feyové a ostrované – spojí, budou schopni zvítězit nad Černým králem a zachovat Modrý ostrov netknutý.

Jenže Modrý ostrov už není netknutý. Jeho král žije v jeskyni. Jeho hlavní město shořelo a mnoho lidí zemřelo. V ostrovním paláci nyní žije Černý král; nicméně na tom není nejlépe, Nicholas ho při jejich prvním a zároveň posledním setkání málem zabil.

A přitom přišel o Sebastiana.

Vyšel z jeskyně ven a uviděl šamanku, jak sedí na svém oblíbeném kameni. Jestli měla ještě před chvílí nějaké nesnáze, nebylo to teď na ní ani v nejmenším poznat.

Až na jedno.

Sníh kolem ní byl zdupaný a zválený.

Měla snad další vizi? Pokud ano, jistě mu to v pravý čas řekne.

Naučil se jí důvěřovat.

Obul si boty a Arianniny boty postavil vedle ní, aby je měla po ruce, kdyby se vzbudila. Měla dlačí děs ze všech věcí, které ji nějak svazovaly: z bot, šatů, pravidel. Dráždilo ho to, zejména posledních několik dní, kdy se tak obával o její zdraví.

Ještě se nepohnula, jen hruď se jí zvedala a klesala, jak ve spánku těžce oddechovala. Nechtěl ji budit. Ještě je čas. Kromě toho si potřeboval rozmyslet pár věcí a chtěl je probrat se šamankou dřív, než se Arianna vzbudí.

Ještě tři dny poté co sem dorazili nebyl schopen pořádně spát. Věděl, že musí najít nějakou možnost jak

dostat Černého krále z Modrého ostrova. Pomýšlel na to, že sebere armádu, že bude s Feyi bojovat jejich způsobem.

Jenže to nepůjde. Jeho národ při prvním vpádu získal určité zkušenosti s obranou domova, ale vojáci to stejně nejsou.

Přišel jen na jedno řešení, a to se mu nelíbilo.

Doufal, že šamanku napadne něco jiného.

Přehodil si přes kalhoty a košili, které pro něj ukradla Arianna, plášť, který mu rovněž sehnala ona, vyšel z jeskyně a hrstí sněhu si omyl obličej. Po celé dny se cítil špinavý a toužil po pohodlí jahnského paláce více, než by si přiznal.

„Na ohni je odvar z kořínků a kaše," ozvala se šamanka. Ani se neotočila. Vařila jim výživná jídla. Naznačil jí, že se obává, aby jí nevyjedli všechny zásoby, ale ona se jen usmála. Když se jí na to pak ptal znovu, říkala, že jí stačí sejít z hor do lesů a najde dostatek rostlin, aby měla jídlo na celé měsíce.

„Díky," odpověděl. Vzal si jejich jediný hrnek a lžíci, nabral si plný hrnek kaše a začal jíst. Když dojedl, rozpustil v druhém kotlíku sníh, umyl lžíci, vrátil ji na její kámen, aby ji Arianna našla, vypláchl hrnek, nalil si trochu odvaru a napil se.

Za posledních pár dnů si na hořký čaj zvykl a dokonce mu začínal chutnat.

Pak hrnek znovu vypláchl, postavil ho ke lžíci a šel za šamankou. Dívala se, jak se k ní blíží, a Nicholas věděl, co vidí. Za poslední dva týdny zestárl, zhubl a kosti v obličeji mu vystoupily. Kolem očí se mu usadily vějířky vrásek a dodávaly jeho obličeji trvale ustaraný výraz. Plavé vlasy, které kdysi měly barvu letního slunce, lehce vybledly. Začínal šedivět.

Včera se o tom zmínila. „Člověk nemůže vydržet to, cos vydržel ty, aniž by to zanechalo stopy na jeho tváři," poznamenala.

Přemítal, jestli to je důvod, proč má i ona tolik vrásek. Ona se od chvíle, co se s ní – v době, kdy si bral Diamantu – setkal poprvé, vůbec nezměnila. Bílé vlasy se jí vznášely kolem hlavy jako záplava světla. Malá svraskalá ústa se ve vrásčité tváři ztrácela. Jen oči na ní byly feyské. Tmavé, jiskrné a mocné, díky nim se zdálo že snad nestárne, byť Nicholas věděl, že je zhruba stejného stáří jako Černý král.

Říkala, že na šamanku je mladá.

„Dobré ráno," pozdravil Nicholas.

Šamanka poplácala vedle sebe na kámen. „Dnešního rána je slunce krvavé," poznamenala.

„To je od těch požárů," odpověděl a posadil se k ní.

Černý král spálil většinu Jahnu. Šamanka mu říkala, že je to feyský způsob vedení války. Zničit města, kde se nahromadila většina neužitečného bohatství. Ponechat bez úhony pole a statky. Tím se zničí základy moci a bohatství země zůstane netknuté.

„Možná," odpověděla, ale zjevně s ním nesouhlasila.

Útroby se mu sevřely, ale nemělo to nic společného se skrovným jídlem, které právě snědl.

„Co jiného by to mohlo být?"

Potřásla hlavou a sklopila oči k zemi. Dnes ráno se něco stalo. To je jasné.

„Viděla jsi něco?"

„Ničemu nerozumím," odpověděla.

„Takže viděla."

Přikývla. „Ale zatím se nic nezměnilo."

„A ty si myslíš, že se něco změní?"

Zvedla oči a Nicholas v nich uviděl smutek, kterému nějak nerozuměl. „Doufám že ano," odvětila tiše.

Chvíli mlčel. Potřeboval si s ní promluvit, jenže byla v nějakém divném rozpoložení. Povzdechl si. „Někdy ti závidím, že jsi Feyka," poznamenal.

Ta slova ji očividně zaskočila. Do tváří se jí vehnala barva.

„Kvůli vizionářství?" zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Protože vaše stezka je dána tím, co jste. Vždycky budeš vizionářka, stejně jako moje dcera vždycky bude dlak."

Zato on se za poslední dva týdny stal z krále Modrého ostrova mužem, jemuž vzali zemi. Z krále přinejlepším prostým vojínem.

Přinejhorším úkladným vrahem.

„Ty budeš vždycky králem," pravila.

„Králem porobené země." Složil ruce na kolena. „Poslední dva dny o tom neustále přemýšlím. Pár možností mám. Mohu se vzdát, mohu mu vydat Ariannu a dívat se, co z ní udělá, jak si ji přetváří k obrazu svému.

A to on udělá. Nikdy jsem se nesetkal s člověkem, který by měl tak silnou vůli."

„A tak jemnou magii letitého vizionáře," dodala šamanka. „Pouta, ovládání myšlenek, vytváření představ. Ani by nevěděla, co ji změnilo."

Srdce se mu rozbušilo. Šamanka mu jen potvrdila jeho nejčernější obavy. Kdyby se vzdal, ztratil by Ariannu úplně.

„Bojoval bych s ním," řekl. „Ale má armáda se rozpadla a můj národ mi už nevěří. Lidé mi ostatně nevěří už od doby, kdy jsem se oženil s Diamantou. Myslí si, že budu pomáhat Feyům. Abych je přesvědčil o opaku, potřeboval bych čas, a ten nemám."

Vyčkávala. Byla vynikající posluchač. Nejlepší, s jakým se kdy setkal.

„Mohl bych zůstat tady," pokračoval, „a skrývat svou dceru. Ty bys mohla hledat Dara a až bys ho našla, přivedla bys mi ho. Ostrov by bojoval sám za sebe, pokud by mohl. Jestli se má Černý král přesunout na Leut, potřebuje nejdříve najít svá pravnoučata. A my bychom ho tím jen zdržovali, až bychom nakonec propadli bezstarostnosti, a pak bychom prohráli."

„A co kdybys šel na Leut ty sám?" navrhla. „Mohl bys vládnout ve vyhnanství, tam shromáždit armádu a přivést ji sem."

Na to už také myslel. Poslední dva dny strávil hodně času přemítáním o této možnosti. Ale o světě ležícím mimo Modrý ostrov nic nevěděl. Jeho národ kdysi obchodoval s cizinou, ale jen s Nyeí na Galinasu, a to bylo ještě předtím, než se Nicholas stal králem.

„Nechat Modrý ostrov napospas Černému králi? Riskovat život na moři?" Nicholas se usmál. „Toto je můj domov. A cesta pryč v sobě nese příliš mnoho nebezpečí, dokonce i pro mne."

Slunce stoupalo výš, ale neoteplovalo se. Sluneční paprsky si podržely rudou barvu, jako by prosvítaly skrz zkrvavený závoj. Šamanka se zachumlala do pokrývky. I Nicholasovi bylo chladno.

„Tys našel nějakou možnost," poznamenala. Nebyla to otázka.

„Myslím že ano," odpověděl. „Vlastně už na nic jiného nemyslím. Možná, že tvá vize…"

„Nejdříve tvá možnost," odvětila šamanka.

Zhluboka se nadechl. Dokud o tom nezačal mluvit, ani mu to nepřipadalo možné. Sklonil hlavu a rukou si prohrábl vlasy. Prsty měl studené.

„Odejdu odtud," řekl. „Chci, aby ses postarala o Ariannu, aby se jí nic nestalo."

„Ty si ji nevezmeš s sebou?" zeptala se šamanka.

„Nemohu,“ odpověděl Nicholas. „Je příliš vznětlivá.“

Šamanka na něj vytřeštila oči. Věděla, co se chystá říct dál. Ve tváři měla vepsaný všechen svůj strach a nesouhlas. Ale on už to přece jednou zkusil a nic se nestalo.

Jen to, že ztratil Sebastiana.

Ale to nemělo nic společného s Černým trůnem a jeho prokletím. Nebo snad ano?

„Nicholasi, to nemůžeš,“ vydechla.

„Někdo to udělat musí,“ odpověděl Nicholas. Nastavil dlaně slunečním paprskům, jako by mu je mohlo slunce zahřát.

„Ty nemáš žádnou magii,“ namítla šamanka.

„Nepotřebuji magii. Černý král je smrtelný jako kdokoli z nás.“ Nicholas zaklonil hlavu. Sluneční paprsky mu zbarvily pleť do krvava. „Ale jen já ho mohu zabít.“

Rugad, Černý král, stál na terase nad zahradou. Dole kvetly květiny, které neznal. Jahn musel být překrásný, než sem přišli Feyové.

Ale teď se tu vznášel dusivý zápach. Některé budovy ještě doutnaly. Kolem paláce se táhly zčernalé trosky bývalého města – většina domů, které měly být spáleny, už shořela. Netknutý zůstal jen palác. Palác s přilehlými budovami. Ostatní město lehlo popelem.

A co ještě stojí, bude zničeno. Ten rozkaz ještě nevydal, ale vydá. Ponechá jen domy mezi palácem a řekou a obnoví sklady. Zbytek Jahnu, což byla většina, bude srovnán se zemí. Ti hloupí ostrované vystavěli Jahn na prvotřídní zemědělské půdě. Oheň půdu zúrodní – stejně tak to dělali při tolika podobných taženích i s mnoha jinými městy – a ostrované, vděční za jeho velkorysost, ji budou obdělávat.

Další zdroj jídla se bude Feyům hodit. Modrý ostrov sám o sobě poskytne Feyům zásoby na další vojenské tažení, na to, které ho přesune na Leut.

Dobýt Modrý ostrov bylo snadné, jak ostatně očekával. Jeho syn Rugar, který sem přišel s první feyskou armádou, byl prostě jen neschopný. Jenže díky jeho neschopnosti měl teď Rugad jinou svízel.

Pravnoučata. Pořád je ještě nemá.

Prsty si přejel po obvazech na krku. Diamantin manžel, ostrovní král, ho před týdnem málem zabil. Zachránila ho jen rychlost jeho strážných a obratnost domestických léčitelů. Na několik dní přišel o hlas, ale to se spraví dnes odpoledne. Studoval starou magii a věděl o léčitelských zaklínadlech, která mu navzdory zranění vrátí moc řeči.

Léčitelé mu o této možnosti neřekli, protože znali riziko, které to s sebou nese.

On také.

Teď.

A rozhodnutí spočívalo na něm.

Stejně jako rozhodnutí, jak naložit s tímto ostrovem. Opřel se o zábradlí. Ještě je slabý. Zranění bylo vážné. Nedokáže se udržet na nohou dlouho. Ale už dřív byl několikrát vážně zraněn a zjistil, že zůstat v posteli znamená jen slabost protahovat. Naživu se udrží tím, že donutí tělo k pohybu.

V dálce viděl věže sesterské budovy paláce, Svatyně. Stála na druhé straně Cardidy. Tu řeku měl Rugad v úmyslu vbrzku využít pro přepravu. Nejprve zničil Svatyni i s jejími černohábity. Vymýtil starobylé náboženství dřív, než by se mohlo probrat ze své dřímoty.

Tohle náboženství způsobilo první armádě mnoho utrpení. Magický jed, který ostrované nazývali svěcenou vodou, zabíjel Feye rychle a děsivě. O moci posvátného jedu se dozvěděl ze svých vizí. Nařídil svým vojákům pochytat rocanisty v Nyei – před desítkami let se rocanisté pokusili rozšířit svou víru na Galinas, ale neujala se – nicméně tam pár jejich stoupenců zůstalo a od nich zjistil, co potřeboval. Během toho zjišťování zemřeli.

Vyžádal si a také obdržel vzorek svěcené vody. Ten pak předal svým cenzorům kouzel a ti za pomoci vzorků krve a kostí odebraných z Feyů, kteří zemřeli proto, aby se zjistily účinky a našla nejlepší obrana proti svěcené vodě, přišli na prostou protilátku, která byla před odjezdem vojska na Modrý ostrov vpravena do těla všem, kdo se tažení zúčastnili. Svěcená voda v sobě měla jakousi pro jeho lid smrtící magickou přísadu, a cenzoři nalezli způsob, jak se před ní chránit.

Narozdíl od svého syna se Rugad nedá jen tak něčím zaskočit.

Jeho úvahy byly prosté. Zneškodnit jed a zničit jeho zdroj.

Na ostrově zvítězil a nyní by měl začít plánovat tažení na

Leut. Jenže on nepřišel na Modrý ostrov jen pro jeho výhodnou polohu.

Přišel sem, protože mu je devadesát dva let. Když se vezme v úvahu obvyklá délka života u Feyů, má před sebou ještě nějakých padesát let, ale doufal, že za tu dobu vychová svého pravnuka – nebo pravnučku – dle feyských mravů.

Černý trůn zdědí jeden z nich, ne jeho vnuci v Nyei.

A podle toho, co zjistil o moci svých pravnoučat, to byla správná volba. Měli mozek, vize i moc. Budou vládnout stejně dobře a tvrdě jako on.

Pokud je ovšem řádně vychová.

Jestli ta dívka zůstane se svým otcem, tak je pro něj ztracená. Byla vskutku úchvatná – vypadala jako její matka, jeho vnučka Diamanta, a měla odvahu. Čelila mu s planoucíma očima, záští na rtech a jasným záměrem v duši. Byla prohnaná a úskočná, měla v sobě přesně tu lstivost, kterou vyžaduje Černý trůn.

Ještě se musí setkat s pravnukem. Jednou se ho krátce dotkl skrz pouto, jenže nějaký jeho ochránce, jakýsi mocný čaroděj, spojení zatarasil. Mít z toho mladíka jen nějaký kusý pocit nestačí, ale podle všeho co Rugad slyšel je ten chlapec – Dar – mimořádně nadaný. Během tohoto krátkého tažení měl Rugad možnost vidět výsledky jeho raných vizí – opravil stínozemí, což je něco, co není běžné ani u dospělého vizionáře.

Pravnoučata jsou jeho, ale aby je získal, musí je nejdřív najít, získat na svou stranu a v případě dívky zničit její náklonnost k otci. To všechno vyžaduje čas. A to pro něj teď je mnohem důležitější než tažení na Leut.

Leut počká. Ti tam pravděpodobně vědí, že jsou Feyové už na cestě, ale Feyům tu a tam někdo přece vzdoruje a na Leutu to nebude jiné.

Překvapivé bylo, že na Modrém ostrově to jiné je.

Uslyšel zaklepání na dveře a obrátil se. Ani toho člověka nemohl pozvat dál; od té doby, co byl zraněn, k němu lidé vstupovali bez vyzvání, ale s tím už bude brzy konec.

Dveře se otevřely a do komnaty vstoupil Mudřec. Dlouhé vlasy měl stažené dozadu a spletené do dvou copů. Paže měl silně zjizvené z rituálu, který se naučil po dobytí L'Nacinu od l'nacinského národa. Když byl Rugad zraněn, stal se Mudřec jeho hlasem, ale Rugadovi se to nijak nezamlouvalo.

„Na tvou žádost jsem poslal pro Segeru," pravil Mudřec poněkud nesouhlasným tónem. Rugad si tuto léčitelku vyžádal písemně – osobně žádost napsal na jeden ze svých převzácných listů ručního papíru. Psaní ho unavovalo. Rád by mluvil, rád by vydával rozkazy jak se mu zachce a nenechával na svém mocichtivém rádci, jak je komu přetlumočí. „Mám ti od ní vyřídit, že ti to zaklínadlo hlas nevrátí, ale že uschopní jiné svaly v hrdle a ty budeš moci ze sebe vypravit něco jako drsný šepot."

Rugad zamítavě mávl rukou. Tohle ví sám.

„A dál ti mám vyřídit, že jestli budeš ty svaly příliš namáhat, hrozí ti, že se ti tvůj starý hlas už nikdy nevrátí."

Rugad krátce přikývl. Tohle věděl taky.

„Připomene ti to ještě předtím, než ten zákrok provede, pro případ, že bys změnil názor."

Navzdory slabosti v kolenou si Rugad založil ruce na hrudi. Chtěl, aby s tím už Mudřec přestal. Rugad se už rozhodl. Lépe mluvit trochu než vůbec. Zejména teď, když musí najít a převychovat svá pravnoučata.

A když musí najít a popravit jejich otce.

Mudřec na něj chvíli upřeně zíral, pak pochopil a přikývl. „Tak já jí řeknu, ať přijde," pravil neochotně. Zjevně se netoužil vzdát moci, kterou mu skýtalo to, že vystupuje jako Rugadův hlas.

Rugad si to v duchu poznamenal. Bylo načase najít Mudřecovi nové postavení, takové, jaké by mu zdánlivě poskytlo vliv a moc a ve skutečnosti by žádný vliv neměl. Rugad tomu bude muset věnovat trochu času a najít mu přiměřené zařazení.

Mudřec si ještě neuvědomil, že míra jeho užitečnosti se naplnila.

„A ještě poslední věc," pravil. „Při úklidu této budovy našli domestici řadu navzájem propojených tajných východů, které vedou do podzemních kobek a odtud se táhnou dál nějaké chodby. Domnívám se, že bys byl pro, aby je prozkoumali."

Rugad vztyčil jeden prst, aby Mudřecovi naznačil, ať se neunáhluje s podsouváním odpovědí. Mudřec popadl papír, podal mu ho a k tomu mu podal pero začarované domestiky tak, aby ho nebylo nutné každou chvíli namáčet do inkoustu. Tímhle si s Rugadem prošli minulý týden už nesčetněkrát a právě na tom si Rugad víc než na čemkoli jiném uvědomil, že bez hlasu se pořádně velet nedá. Psaním nebo posunkováním se nedá sdělit všechno, hodně zůstává nevyřčeno a to skýtá prostor pro řadu rozdílných výkladů.

Svalil se na železnou židli na terase a roztáhl si papír na koleni. Jednou rukou si ho přidržel a rychle načmáral:

Nezabíjet žádného ostrovana, kterého v těch chodbách najdete. Nařiď našim, ať zůstanou neviděni. Nalezené ostrovany nech sledovat a přijď mi to nahlásit.

Vrazil papír Mudřecovi, Mudřec ho přijal, přečetl si to a svraštil čelo. „Ale pane," začal stejně jako

v poslední době už tolikrát, „nemyslíš, že by naopak bylo lepší dát ostrovanům jasně vědět, že tam jsme?“

Rugad praštil do papíru, zaťal pěst, přivřel oči a ukázal na dveře.

Mudřec přikývl. „Máš pravdu, ostatně jako vždy,“ pravil. „Neprodleně vydám patřičné rozkazy a zajistím, abys průběžně dostával hlášení.“

Rugad na znamení souhlasu krátce sklonil hlavu, pak vstal a otočil se k Mudřecovi zády. O okamžik později uslyšel zaklapnout dveře.

Blbec. Přes své nadějeplné l’nacinské jméno nemá Mudřec v hlavě kouska rozumu. Neuvědomil si, že o těch tajných chodbách může vědět jen hrstka ostrovanů a mezi nimi bude určitě král Nicholas a Rugadova pravnučka. Dokonce i kdyby tam Nicholas s Ariannou nebyli osobně, tak by ostrované, které by tam našli, o nich mohli něco vědět. S trochou štěstí by mohli Feye ke králi a jeho vnučce dovést.

S trochou štěstí.

Pokud Feyové zůstanou neviděni.

Pokud vydá Mudřec správné rozkazy.

Rugad zaťal pěsti a opřel se o zábradlí. Seger by si měla pospíšit. Než tento den skončí, musí mít Rugad hlas.

Con se opíral o bedny se svěcenou vodou. Rozlehlá podzemní síň, kde se předtím setkal s tím starým audem, který špatně dopadl, a s jeho bandou hrdlořezů, byla teď plná skutečných audů, a s nimi tu bylo pár úředníků a řada danitů. Těm všem se podařilo uprchnout před feyským útokem na Svatyni a následným požárem do katakomb pod Svatyní a stejně jako Con před několika hodinami se proplazili mostní chodbou.

V této obrovské podzemní síni, kterou vybudovali lidé a kde teď slabě čpěl kouř a řeka, se nyní shromáždilo vše, co zbylo po ostrovním náboženství. A ke všemu neštěstí nebyl už mezi nimi rocan, náboženský vůdce a strážce Tajemství. Zemřel při pádu z okna a mrtvolu sežrala divá zvěř, které veleli Feyové.

Nebo snad byla ta zvířata s Feyi nějak srostlá. Con nic nevěděl a nic nechápal. Bylo mu teprve třináct a měl pocit, že za poslední dva týdny zestárl nejmíň o deset let. Byl pouhopouhým audem, v řadách rocanistů tím nejnižším z nejnižších, jak naznačovaly jeho bosé nohy, prostá kutna neurčité barvy a malý stříbrný mečík na krku. Úředníci, příslušníci nejvyšších stavů, měli přepychová sametová černá roucha, opánky a drahé, ručně tepané filigránové mečíky.

Ne že by na tom ještě záleželo. Rocanismus bez rocana je pravděpodobně beztak odsouzen k zániku.

Ti co přežili se teď uložili v jeskyni. Hodně lidí spalo. Někteří si ošetřovali zranění z boje. Pár se jich modlilo. Po koutech síně hořelo pět pochodní, z nichž se šířilo mdlé světlo. Za ty dny, které Con strávil v podzemí, měl pocit že ho to ponuré šero pohlcuje a vysává mu sílu.

Vedle sebe uslyšel tiché zachrčení a podivné zapraštění vrzajícího kamene. Sebastian se probouzel.

Con se otřásl. V den kdy Svatyně shořela dostal poslední úkol, který kdy rocan někomu přidělil: projít podzemními katakombami do paláce a varovat krále, že Feyové zahájili útok. Con přestál dlouhou, spletitou cestu podzemními chodbami, málem ho zajal nějaký starý aud se svou bandou a pod palác dorazil právě ve chvíli, kdy se už jen střetl s vojáky, které král poslal skrz katakomby na nádvoří bojovat s Feyi.

Nakonec to k ničemu nebylo. Feyové stejně zvítězili. Ale Con měl své poslání, takže se přesto pokusil dostat do paláce a podařilo se mu proniknout dovnitř. Chodby ho vyvedly tajným vchodem do Velké síně hned vedle zdi ověšené meči. Vzápětí shledal, že na něj Feyové už číhají, popadl ze zdi meč a ke svému úžasu zjistil, že jeho meč zabíjí Feye stejně snadno jako svěcená voda.

Ten meč měl teď vedle sebe a kromě něj ještě jedno, co v paláci zachránil: Sebastiana, feyovitého tvora z kamene, syna krále Nicholase.

„Musí-me… ode-jít," vypravil ze sebe Sebastian. Měl hluboký skřípavý hlas, jak se taky na kámen patřilo. Con se obrátil. Sebastian se posadil a za zády se podepřel rukama. Za ten týden, kdy se navzájem poznávali, Sebastian ještě ani jednou nic nenavrhl, natož aby sám něco nařídil.

„Odejít?" opáčil Con.

Sebastian svým podivuhodným způsobem přikývl. Hlavu pomalu sklonil a zase ji zvedl, jako by to pro něj byl mimořádně složitý pohyb. Ale pro něj byl zřejmě složitý jakýkoli pohyb. Con nevěděl, nakolik je to u Sebastiana obvyklé.

Sebastiana našel náhodou. Chtěl se v paláci schovat v jedné komnatě, a ta byla plná nějakého kamení. Pak se ozval výbuch, jako když udeří hrom, a z místnosti najednou zmizel všechen vzduch. Cona to srazilo na záda. Když zase přišel k vědomí, zjistil, že už není sám.

Uprostřed místnosti seděl nahý Sebastian. Po celém těle se mu táhly praskliny jako roztříštěnému poháru, který někdo nepořádně slepil. Kamení bylo pryč. A podle toho Con poznal, kdo je Sebastian: králův očarovaný syn.

Cona překvapilo, že výsledkem smíšeného sňatku mezi Feykou a ostrovanem může být mladý muž, který vypadá jako vytesaný z kamene, přemýšlí rychlostí velehor a jehož prostá duše je zřejmě čistá a nevinná jako duše novorozeněte.

„*Musí-me*… ode-jít," opakoval Sebastian důrazně a Con svraštil čelo. Stejné nutkání měl už několik dní, ale úředníci nikoho z podzemní síně nepustili. Měli strach aby lidé, kteří poznali podzemní chodby, nenarazili na Feye a nedovedli je sem. Úředníci nechránili síň kvůli zásobám svěcené vody – jak se ukázalo, byla v této bitvě s Feyi beztak bezcenná – ale kvůli všem ostatním zásobám: jídlu, vodě a pokrývkám. Vypadalo to, že banda, která se tu předtím skrývala, pod tlakem událostí všechno narychlo opustila.

„Já vím," odpověděl Con a zadoufal, že to Sebastiana uklidní. Ukazovalo se, že Sebastian je v mnoha směrech na obtíž – pokud si vzal něco do hlavy, hned tak se své myšlenky nevzdal. Když ho Con zachránil a odváděl z paláce, chtěl Sebastian jít hledat svou sestru a otce. Con mu nakonec zalhal, řekl mu že je půjdou hledat do podzemních chodeb.

Následujícího dne si Sebastian víceméně žalostně posteskl: „My… už… dál… nehle-dáme."

A nehledali. Král zmizel a svého syna nechal, ať se o sebe postará sám. Král nebyl mrtvý – Con ho viděl odjíždět z paláce na koni. Odejel bez syna, syna a dědice, který mu byl vždycky jen na obtíž. Bylo navýsost kruté, že o tom rozhodly Sebastianovy schopnosti či spíše neschopnosti. Con zjistil, že on

Sebastiana opustit nedokáže. Měl pocit, že Sebastian nějakým způsobem patří k jeho poslání. Rocan sice nevěděl, že Sebastian bude potřebovat pomoc, ale Nejsvětější ano. A Cona přece poslal On.

„Hned," nevzdával se Sebastian. Jeho skřípavý hlas zněl nezvykle naléhavě.

Con se k němu obrátil. Chvílemi zjišťoval, že dívat se na Sebastiana, se všemi jeho vráskami a prasklinami táhnoucími se křížem krážem po šedivé kůži, je značně náročné. Teď vypadaly jako žalostiplné vrásky vyděšeného člověka, který vzpurně vysunuje bradu a strachy křiví ústa.

„Proč?" zeptal se proti své vůli Con.

„Magie… se… změni-la," odpověděl Sebastian.

Con sice nevěděl, co to znamená, ale věděl, že Sebastian je poloviční Fey a že možná ví věci, které ostrované nevědí. A přesně toho se u něj úředníci obávali, když s ním Con vevrávoral do jejich úkrytu.

Odveď ho pr yč, říkali. *Je to Fey. Ten tady nemá co dělat*.

Je to králův syn, namítal Con.

Tady ho mít nemůžeme, odpovídali.

On je mým posláním, namítal Con.

A to je umlčelo. O něco později se ještě kvůli Sebastianovi dohadovali, ale mezitím si pro ně Con našel další odpověď. Jestli nechají Sebastiana odejít, může k nim dovést Feye. Jenže pak jeho odpověď vztáhli na všechny uprchlíky v podzemí a od té chvíle nesměl opustit síň nikdo.

„Kam bychom měli jít?" zeptal se Con. Na to už se několik dní ptal sám sebe. Nenáviděl tmu v podzemí, nenáviděl to čekání a plíživou předtuchu zkázy. Úředníci zjevně zapomněli, co říká Slovo psané i nepsané:

Síla člověka spočívá v tom, zda dokáže zachránit sebe i ostatní.

Úředníci na to možná zapomněli, ale Con ne.

„Já… nevím," odpověděl Sebastian. „Ale… musíme… odejít. Hned."

„Všichni?"

„Ne." Sebastianův výraz ještě víc posmutněl. „Ty… a… já."

Con si dlaní promnul obličej. Najednou ho přemohl strach, který celou dobu potlačoval. Utekl sem, protože nevěděl kam jít. Původně měl v úmyslu vrátit se do Svatyně, ale pak si uvědomil, že Svatyně – a vlastně celé město – už není.

Napadlo ho, že by se mohli pokusit najít jeho rodiče a zjistit, jestli je jeho rodina naživu. Byl druhorozeným synem, podle tradice už od dětství zasvěcený rocanismu. Rodiče ho odeslali pryč a on nyní náležel Rocovi. Odchod byl pro něj bolestný, srdce se mu svíralo žalem, několik měsíců nebyl schopen vypravit ze sebe ani slovo a už je nikdy nechtěl vidět.

A i teď zaváhal, jestli vůbec stojí o to vědět, zda jsou živí či mrtví.

„Nemáme kam jít," prohlásil. Docela dobře si je dva dokázal představit, jak se potácejí někde po venkově, snaží se sehnat někde něco k jídlu a zároveň se vyhnout Feyům. Sebastian nebyl schopen rychlého pohybu. Kdyby je Feyové našli, byli by ztraceni.

Sebastian se roztřásl. Con skoro slyšel, jak to v něm rachotí jako zemětřesení.

„Já… o… jednom… místě… vím," pravil Sebastian. „Ale… nikdy… jsem… tam… nebyl."

„Skvěle," odtušil Con. „A jak ho asi najdeme?"

„Mám… vzpomín-ky… ne… svoje… Pro-pátrám… je." A zmizel ze svých očí. Con ještě nikdy nic takového neviděl. V jednu chvíli mluvil s živou, dýchající bytostí

a najednou seděl vedle kamenné sochy. Proti jeho vůli ho skoro přemohl strach. Jestli je tohle doopravdy jeho poslání, pak je ale hodně divné. Ale nemůže se najednou tvářit, že o žádné poslání nejde. Král má přece Rocovu krev. Je to Rocův přímý pokrevní potomek. A to též platí pro jeho syna.

A vzhledem k tomu, že rocan zemřel, zůstává královská rodina nositelem a strážcem jednoho z nejcennějších prvků rocanismu.

Conovi vždycky vrtalo hlavou, jak to s Rocou vlastně je. Jeho kázání, zaznamenaná ve Slovu psaném i nepsaném, vypadají tak moudře, a přesto jeho poslední čin, ten, který náboženství oslavovalo, vypadal na první pohled jako naprostá hloupost. Když se měl Roca rozhodnout, zda povede svůj národ do bitvy kterou nelze vyhrát, nebo zavraždí vojáky Nepřítele, rozhodl se nabídnout sám sebe jako oběť. Vyleštil si meč svěcenou vodou a nechal se jím vojáky Nepřítele proklát. A poté byl Přijat do Božích rukou, kde nyní jedná ve prospěch svého národa.

Pravda, v poslední době příliš prospěchu nevyjednal.

Con zaťal pěsti. Takové myšlenky jsou rouhání a Con to dobře věděl. Ale ostrované čelí vojákům Nepřítele během posledních dvaceti let už podruhé a ani jednou Bůh nic neudělal.

Třeba ho roztrpčilo, jak ostrované naložili se svěcenou vodou, kterou dostali. Nebo možná očekával od svého lidu víc, jak praví Slovo psané i nepsané.

A pak se najednou Sebastian do svých očí vrátil. Bylo to jen drobná změna, a zároveň tak překvapivá. Con by ani nedokázal popsat v čem ten rozdíl spočívá, prostě ho cítil. Bylo to, jako když se za horkého dne najednou zvedne svěží vánek.

„Nemů-žu… to… najít,“ prohlásil Sebastian, pomalu se k Conovi naklonil a vzal ho za loket. Měl silný stisk a Cona to bolelo. „Musí-me… jít.“

„No dobře,“ odvětil Con. Věděl, že navzdory zákazu, který úředníci vyhlásili, nebude těžké odejít. Tma je skryje. Kromě toho si jich stejně nikdo nevšímal. Všichni byli ponořeni do vlastního žalu. „Vezmu něco k jídlu a hned vyrazíme.“

Nevěděl, jestli může tomu stvoření vedle sebe věřit, na druhou stranu mu však bylo jasné, že je to rozhodně lepší, než zůstávat tady, pod troskami města a čekat, až je Feyové najdou. Jednou už se s nimi střetl a to mu stačilo.

„Ty nejsi jediný, kdo může zabít Černého krále," prohlásila šamanka a schoulila se pod pokrývkou, jako by ji z vlastních slov mrazilo.

Nicholasovi bylo navzdory sněhu, navzdory mrazu nezvykle teplo. Slunce svítilo slabě a nehřálo. Ale Nicholase hřálo uvnitř, hřálo ho, že se konečně rozhodl.

Jinou možnost nemá.

„Jsou ještě jiní…"

„Ale ti se k němu ani nedostanou."

Naklonila k němu hlavu. Ve slabém slunečním svitu měla vlasy přízračně světlé. Vznášely se jí kolem hlavy jako svatozář. Viděl jen dva Feye, kteří neměli sytě černé vlasy, a jedním z nich byla ona.

„Ani ty se k němu nedostaneš," prohlásila. „Teď na tebe bude číhat. Dívá se na tebe jako na důstojného soupeře a bude předpokládat, že to zkusíš znovu. Udělá všechno, aby ti v tom zabránil."

„Já už něco vymyslím. Znám chodby v paláci…"

„A já jsem si jistá, že on na ně brzy přijde taky, pokud už na ně nepřišel." Šamanka se trochu natočila, aby seděla obličejem k němu. Temné oči zářily v bledé tváři jako dvě bezedné tůně. „Nicholasi, ty ses ještě nikdy s nikým takovým jako on nesetkal. On má v rukou vládu nad světadíly. Je to ten nejchytřejší feyský vojevůdce za mnoho generací, a to jsme národ válečníků. Poprvé jsi měl štěstí a málem jsi ho zabil. Znovu štěstí mít nebudeš."

„Měla jsi nějakou vizi?" zeptal se Nicholas.

Upřeně se na něj zadívala. Pak zavřela oči. „Viděla jsem mnoho věcí. Převážně smrt."

Nicholas potřásl hlavou. Smrt byla všude kolem něj. Nyní je jeho následníkem Arianna. Kdyby se jemu něco stalo, bude vládnout ona. Ovšem musí mít čemu

vládnout. Takže je nutné odstranit Černého krále. Jinou cestu neviděl.

„Pokusím se k němu nějak dostat," prohlásil Nicholas. „Já jsem svým štěstím přímo pověstný."

„Budeš ho potřebovat," odpověděla šamanka tiše. „Černý král už pravděpodobně nařídil tě odpravit."

To ho nepřekvapilo. To věděl. Toho by klidně i využil, jenže nevěděl jak.

Zatím.

Vzadu se něco pohnulo. Nicholas se obrátil. V ústí jeskyně stála jeho dcera, zachumlaná do deky, ale i tak bylo vidět, jak je hubená. Byl to bolestný pohled. Feyské rysy na ní díky tomu vystupovaly ještě ostřeji. Mívala něco z otcovy plnosti. To teď bylo všechno pryč.

Na jeho otcovství ukazovaly už jen modré oči a světle hnědá pleť. Nikdy si nevšiml, jak křehce může působit světlá pleť oproti tmavým vlasům. Dokonce ani při prvním pohledu na Ariannu jako novorozeně, které ani nedokáže udržet pevný tvar, ho nezasáhlo, jak je zranitelná, tolik jako teď.

„Táta k němu nepronikne, ale já ano," prohlásila Arianna. Znělo to pevně a rozhodně, ale sama vypadala jako štvanec.

„Ty se k němu nemůžeš ani přiblížit, dítě," řekla šamanka, aniž se obrátila. Dál vytrvale hleděla do údolí, jako by v těch vesnicích dole viděla něco zvláštního.

„Ale mohu," trvala na svém Arianna. Dřív by vášnivě vybuchla. Teď jim to prostě klidně oznámila. „Umím vypadat jako stovky různých Feyů. Mohu se k němu dostat docela blízko a on ani nebude vědět, že tam jsem. Dokážu vypadat jako jeho nejdůvěryhodnější rádce."

„Ale to chce určitý cvik," podotkl Nicholas. Srdce se mu svíralo. Nechtělo se mu představovat si Ariannu, jak

stojí před Černým králem, vydána napospas jeho moci a svodům.

A jeho vojákům.

„Chce to cvik," souhlasila.

„A co uděláš potom, dítě? Budeš se s ním hádat? Budeš ho přesvědčovat, aby odešel? Nabídneš mu, že se sama obětuješ, nebo budeš pro záchranu Modrého ostrova jen předstírat, že s ním spolupracuješ?"

V hlubokých, jiskrně modrých očích se zablesklo. „Zabiji ho."

„To ty nemůžeš," prohlásila šamanka. „To by zničilo krvavou magii."

„Já na to nevěřím," odsekla Arianna. „Táta Černého krále bodl a nestalo se nic."

„Tvůj otec ho nezabil."

„Já asi nepatřím do Černé krve," namítl Nicholas.

„Ale možná že ano," odporovala mu šamanka. „Nepodceňuj Mocnosti a Mystéria. Drží klíč k tajemství ke všemu."

„A zřejmě jsou značně vrtošivé," poznamenala Arianna. „Já to zkusím."

„Budeš riskovat krevní válku?" opáčila šamanka. „Budeš riskovat, že uděláš chybu? Černý trůn stojí na magii krve. Jestli se tato krev – a ty jsi její součástí, dítě, po své matce – jestli se Černá krev obrátí sama proti sobě, zavládne šílenství. Zemřou milióny lidí. Můžeš si zahrávat se svým životem, dítě, chceš-li vzít na sebe tak velké břímě, ale nemůžeš si zahrávat s milióny životů. A ty," podívala se na Nicholase, „taky ne."

„Já už jsem to udělal," namítl. „Pokusil jsem se ho zabít."

„Opravdu?" opáčila, schoulila se do sebe, ale ještě se k nim neotočila. „Ty jsi válečník, dobrý Nicholasi. Válečníci nedělají chyby."

Nicholasovi vyskočilo srdce až do krku. Arianna svraštila čelo, jako by tomu nerozuměla.

„Proč jsi ho nezabil?“ zeptala se šamanka.

„Pokusil jsem se,“ bránil se Nicholas.

„A něco v tobě ti v tom zabránilo. Něco ti zadrželo ruku a tys mu neoddělil hlavu od těla,“ pravila šamanka.

„To ano,“ souhlasil Nicholas. „Měl moc tuhý krk.“

Arianna si založila ruce na hrudi. Deka jí sklouzla. Měla na sobě úzké kalhoty a lněnou košili a třásla se zimou.

Šamanka potřásla hlavou. „Myslím, že v tom bylo ještě něco víc,“ pravila. „Myslím, že v tom bylo vědomí, jaké by to mělo důsledky, kdyby ses zmýlil. Ty jsi člověk zvyklý rozhodovat za spoustu lidí. A děláš to podvědomě. Tak jako toho dne.“

„Ty si tím jsi nějak jistá,“ opáčil Nicholas.

Konečně se k nim šamanka obrátila. Z popelavě bledé tváře ostře vystupovaly temné oči. „Já jsem měla vizi,“ zašeptala. „Viděla jsem, jak se krev obrací sama proti sobě. Viděla jsem to šílenství.“

„Kdy?“ vyjela na ni ostře Arianna.

„Poprvé jsem to viděla toho dne, kdy jste ty a tvůj otec Černému králi unikli,“ odpověděla šamanka. „Měla jsem řadu vizí a ta poslední mi ukázala krev proti krvi, šílené Feye zabíjející všechno, co jim přijde do cesty. Tu vizi jsem pak měla znovu a znovu, dítě. Je to vysoce pravděpodobná možnost.“

„Já jsem to neviděla,“ odsekla Arianna.

„Nevidíme všechno,“ odpověděla šamanka. „Vidíme jen části. A někdy nevidíme vůbec nic. To je důvod, proč si vizionáři své vize navzájem porovnávají. Toho dne jsi měla vizi. Já také. Měly bychom si je porovnat.“

Do Nicholase se dala zima. Vizím věřil. Znal jejich meze i sílu. Sama Arianna byla naživu jen díky šamančině vizi – díky vizi se šamanka dozvěděla, že je

zapotřebí pomoct při Ariannině narození. Jinak by s Diamantou zemřela i Arianna.

„Tys viděla, jak dopadl boj krve proti krvi," pochopil. Hlas se mu zachvěl.

Šamanka přikývla. Takže v tom tkví ten rozpor, který na ní viděl už v okamžiku, kdy sem přišli. Nebylo to jen v tom, že popřela svůj výcvik a opustila své místo ve stínozemí, protože nebyla ochotná zemřít společně s celou první feyskou armádou. Nebylo to ani v tom, že by se bála o něj a o Ariannu. Měla strach o celý svět.

Všechno nyní záviselo na jejich rozhodnutí.

Společném.

Už dvakrát v životě se mu rozpadl celý svět, ale na druhou stranu mají Feyové osobitý způsob dobývání. Neničí neuváženě a bez rozmyslu. Ponechali pole i úrodu a nechali naživu ty, kdo budou pole nadále obdělávat, aby mohla půda vynášet říši zisk.

Jenže pokud jsou šamančiny vize pravdivé, tak i tohle skončí. Feyů se zmocní šílenství, Feyská říše se zhroutí a vybuchne v plamenech nevídaných od dob, kdy začali Feyové dobývat svět.

Z toho pomyšlení se mu udělalo špatně.

„Ty jí věříš?" zeptala se Arianna.

Přikývl. „Neber vize na lehkou váhu," řekl. „Tvá matka je nebrala vážné a pak jim propadla."

Arianna vyšla do sněhu. „Ale vize se mohou i mýlit. Sám jsi to říkal. Říkal jsi, že můj děd šel za falešnou vizí a proto tady prohráli, proto Modrý ostrov nedobyli."

Nicholas se letmo podíval na šamanku v naději, že k tomu něco řekne. Jenže ona naopak kývla na něj, ať mluví on.

„Tvůj děd prohrál," pravil Nicholas, „protože si své vize s nikým neporovnal. Kdyby si je porovnal s vizemi tvé matky, zjistil by, že tady má zemřít. Jenže to

dopadlo tak, že věděl příliš málo a stovky lidí to stálo život.“

„Takže ani tvé vize nemusí být úplné,“ řekla Arianna šamance.

Šamanka přikývla. „To je možné. Vlastně jsem si jistá, že ne,“ odpověděla. „Jenže my zatím nevíme, v jakém smyslu nejsou úplné. Možná, že kdybychom si své vize porovnaly, zjistily bychom, že ty jsi viděla cestu k válce krve proti krvi a já jsem viděla výsledek. Bez znalosti cesty je znalost výsledku bezcenná.“

„Bezcenná ne,“ nesouhlasil Nicholas. „Před tím osudným dnem jsi takovou vizi nikdy neměla, že?“

Zavrtěla hlavou.

„Takže toho dne jsme udělali něco, co by nás mohlo dovést až k šílenství, o kterém mluvíš. Toho dne se něco změnilo a tím jsme se dostali na tu cestu.“

„Přesně tak,“ souhlasila šamanka.

„Bylo by to tak zlé?“ zeptala se Arianna.

Nicholas se k ní otočil a v útrobách se mu rozlil ledový chlad. Musel vypadat naprosto otřeseně, protože Arianna v sebeobraně vztáhla ruce.

„Já vím, že jakákoli smrt musí být strašná,“ řekla. „To já vím. Ale to by se přece dělo ve Feyské říši a nikde jinde. Jestli nezastavíme Černého krále, bude se mnohem víc umírat na Leutu a v ostatním nefeyském světě. Mně to připadá, že jen vyměníme feyský život za jiný. Třeba to má smysl.“

Nicholas na ni upřeně zíral. Arianna neuhýbala. To mateřské znaménko na bradě z ní dělalo stejnou Ariannu, jakou vždycky znal. Vysokou, štíhlou, připomínající Diamantu. Ale od něj přece nemá tu necitelnost, to pohrdání životem.

Anebo že by ano?

„Tvé dítě je opravdový Fey, Nicholasi,“ pravila šamanka. Vyznělo to zklamaně.

„Dokázala by zabít Černého krále bez sebemenších výčitek svědomí.“

„Já bych ty výčitky měl,“ pravil Nicholas.

Šamanka vytáhla ruku zpod pokrývky a stiskla Nicholasovi loket. Prsty měla chladné jako věčný led.

„A to je právě důvod, proč za ním nemůžeš jít ty,“ prohlásila. „Ty nejsi žádný vrah, Nicholasi. Ty jsi válečník. Nedokážeš chladnokrevně zabíjet. Kdybys to dokázal, zabil bys už toho černohábitu, který ti zavraždil ženu.“

Matthiase. Nicholas zaťal pěsti. Toho dne toužil Matthiase zabít, ale kdyby tak učinil, nebyl by o nic lepší než on.

„To je nepřijatelné riziko, Arianno,“ prohlásil Nicholas a překryl šamance prsty svou dlaní. Měl rozhodně teplejší ruku než ona. „Nedokážu ani uvěřit, že tomu nerozumíš. Nedokážu uvěřit, že nechápeš cenu života.“

„Je to dlak vychovaný dlakem,“ připomněla mu šamanka a povzdechla si. „Kdybych věděla, že Solanda překoná samu sebe a zůstane s tím dítětem napořád, nějak bych zasáhla. Myslela jsem si, že Ariannu budou utvářet tvé názory, ne názory ryzího Feye.“

„Na Solandě není nic špatného,“ ozvala se Arianna. Hlas jí přeskakoval. „Byla pro mne dobrá až až.“

A teď je pravděpodobně mrtvá, pomyslel si Nicholas. „Kdyby žila Diamanta, vychovala by Ariannu taky Feyka.“

„Kdyby žila Diamanta,“ odvětila šamanka, „nežila by Arianna. Já bych nepřišla a Diamanta by sama nebyla schopná zvládnout porod tak mocného dlaka.“

Arianna přivřela oči. „Přestaň o mně mluvit, jako bych tu nebyla,“ zasyčela.

Nicholas zavrtěl hlavou. Tohle si s dcerou probere později. Ta její obludná necitelnost byla v tuto chvíli nad jeho síly.

A ji nechal jmenovat svým následníkem, protože neznal svého syna Dara. Protože právě toho, této feyskosti, se u svého syna, vychovaného Feyi, obával.

„Černý král se nezastaví, dokud mne neodstraní," pravil Nicholas, „a nedostane Ariannu s Darem. Pak se vydá na Leut a bude pokračovat ve svém běsnění a ničit jednu zemi za druhou."

„Tak to Feyové dělají," souhlasila šamanka.

„Tak proč nám pomáháš ty?" zeptala se Arianna.

„Protože to jednoho dne musí skončit. Feyská říše se nepotřebuje rozšiřovat na další území. Jenže muži z tvého rodu – feyského rodu – vidí svět jen jako hračku a dobývání je pro ně jen hra. Hrdinství tvého praděda se měří tím, jak rozšířil říši. Kdysi bylo pro Feye dobývání otázkou přežití. Byli jsme malý národ s malým územím a ještě menší schopností se o sebe postarat. Jenže někde skončila naše snaha po sebezdokonalení. Někde jsme začali být zaslepení, mocichtiví a nenasytní. A to je nutno zarazit dřív, než se to rozšíří na Leut. Může se to zastavit tady. To dělal Nicholas s Diamantou. Dali nám děti, které jsou vládci dvou ras. Symboly míru."

Ta poslední dvě slova šamanka zdůraznila, jako by se je snažila vštípit Arianně do paměti.

Arianna zrudla. „Když tomu věříš, proč ho nezabiješ ty?" zeptala se.

„Protože pak bych ztratila svou moc, dítě. A pokud jde o tebe a tvého otce – myslím, že mé rady a vize jsou vám mnohem užitečnější než má smrt."

„I kdyby to mělo znamenat, že Černý král bude žít?" zeptala se Arianna.

Šamanka stiskla Nicholasovi prsty a vytáhla svou ruku zpod jeho. „Dokonce i kdyby to mělo znamenat, že

bude žít,“ souhlasila. „Ty ještě nejsi způsobilá vládnout. Jsi příliš mladá, popudlivá a nemáš žádné povědomí o životě mimo svůj úzký okruh.

Černý král neodejde, dokud nedostane tebe nebo tvého bratra.

To nám skýtá určitý čas.“

„Čas na co?“ zeptala se Arianna.

„Abychom tě něčemu naučili,“ odpověděla šamanka. „A pro tebe, Nicholasi, čas najít někoho, kdo zničí Černého krále bez všech těch děsivých důsledků.“

„Pokud vím, tak jsi říkala, že on by se neměl pokoušet zabít Černého krále,“ ozvala se Arianna.

„Ne přímo,“ odvětila šamanka.

„Jako by to šlo nějak nepřímo,“ odtušila Arianna.

Nicholasovi poskočilo srdce. Toto je možnost, které se může chopit. Věřil v úkladné politické vraždy, které zastaví válku. Věděl, že někdy je lepší zmařit jeden život než tisíce. Jen váhal, jestli by byl schopen někomu vzít život.

A nevěděl, jestli mu to feyská magie dovolí.

„Nepřímo to jde, dítě,“ odpověděla šamanka jemně. „Pro lidi s Černou krví je to ta nejoblíbenější metoda vraždy.“

„Co to znamená?“ zeptala se Arianna. „Nejoblíbenější metoda?“

„Přesně to, co se tím říká, dítě.“ Šamanka mluvila tiše, jemně, jako by se dělila o nějakou moudrost, ne jako by mluvila o smrti. „Tvůj praděd zabil tvého děda přesně tímto způsobem.“

„Myslela jsem si, že mého děda zabila Solanda,“ namítla Arianna.

„To ano,“ souhlasila šamanka, „ale tvůj praděd měl vizi a v té tady jeho syn prohrál. A prohra znamená smrt.“

„Protože pak by ho můj praděd mohl zabít?“ otázala se Arianna.

„Ne,“ odpověděla šamanka. „Protože prohrát válku obvykle znamená smrt velitele. Rugarovi slouží ke cti, že vytrval tak dlouho, dokud to jen šlo. A tažení nebylo tak úplně neúspěšné. Výsledkem jsi ty a tvůj bratr, dva nejmocnější Feyové.“

„A k čemu mi má moc asi tak je,“ odsekla Arianna, „Sebastiana jsem stejně nedokázala zachránit.“

„Sebastian zemřel, protože se snažil zachránit mne,“ pravil Nicholas. Hlas se mu při těch slovech zlomil. „To byla moje chyba.“

A on se teď s tím bude muset naučit žít. Nakonec toho chlapce miloval, byť to nebylo dítě z masa a kostí, ale z kamene, byť to nebyl jeho pokrevní syn. Díval se na Sebastiana jako na své dítě a to dítě se roztříštilo, když bránilo Nicholase před vojáky Černého krále.

A pak ho najednou jako blesk z čistého nebe napadla myšlenka, která se mu ani trochu nelíbila. „Vzala mi snad Sebastiana Mystéria za to, že jsem se pokusil zabít Černého krále?“ zeptal se šamanky.

Pokrčila rameny. „Já Mystériím nerozumím,“ odpověděla. „Těm nerozumí nikdo z nás. Jsou vrtošivá a mocnější než všechno, co známe, a vodí nás podivnými stezkami.“

„Takže ty to nevíš,“ usoudil Nicholas.

„Možné to je,“ odpověděla. „Je to zrovna tak dobře možné jako ne.“

Střelil pohledem po Arianně. Po tváři jí stékala slza. Milovala Sebastiana k zbláznění a o jeho smrti skoro nemluvila. Třeba ji soudí příliš tvrdě. Třeba si při svém soudu neuvědomil, čím vším Arianna prochází. Ztratila všechno – domov, zemi i milovaného bratra. Ze života princezny se stal život v jeskyni. A v době, kdy na ni

doléhaly ty těžké, bolestné zkušenosti, v sobě odhalila nesmírnou moc.

Natáhl k ní ruku a Arianna k němu popošla blíž. Sevřel ji v náručí. Pod dlaněmi ucítil vystouplé kosti. Byla hubená a křehká a šamanka má pravdu: Arianna není zralá o něčem rozhodovat. Ani za sebe, ani za svou rodinu, ani za svou zem.

Zatím není.

Má dceru, kterou musí vychovat a udržet v bezpečí. Právě teď by bylo tak snadné ji zničit. Částečně to je i jeho vina: příliš ji střežil. Nedal ji šanci seznámit se se životem mimo palác. Neposkytl jí dostatečný prostor k životu, protože se bál, že o ni přijde.

A tak se mu může stát, že ztratí její srdce i duši.

Měl pravdu, ale šamanka měla také pravdu. Černý král musí zemřít, ale ne Nicholasovou rukou. Musí se to provést nepřímo a nečekaně. A to je nutno dobře promyslet.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Arianna. Pravděpodobně mluvila o Sebastianovi, ale s tím se nedalo nic dělat. Chlapec je mrtev. Oni musí žít dál.

„Budeme hledat tvého bratra,“ prohlásil Nicholas, aniž si svá slova pořádně rozvážil. „Tvého pravého bratra.“

Arianna od něj štítivě ucouvla. Šamanka na něj upřeně hleděla, jako by ji to překvapilo.

Nicholas se na ně zadíval. „Černý král si sem přišel pro svá pravnoučata. Obě jeho pravnoučata jsou vizionáři. Možná si nepřišel pro Ariannu. Možná hledá mladého Dara. Ale na tom, koho z vás hledá, nezáleží. Koho najde, toho si přetvoří k obrazu svému. Musíme mého syna najít dřív než on.“

„A co uděláme pak?“ zeptala se Arianna.

„Budeme ho chránit,“ odpověděl Nicholas. „Stejně jako tebe.“

První dorazila do zasedací síně Pausho. Sice už svítalo, ale v rozlehlé kamenné síni byla tma a zatím tam nikdo nebyl. Pausho otevřela dveře, odtáhla z oken závěsy a položila si košík na stůl. Další vůdci Moudrých z Constanty dorazí zanedlouho. Budou muset poslat pro ostatní.

Srdce jí bušilo. Pohled na toho vysokého hubeného tvora na tržišti byl na její stárnoucí srdce už skoro moc. Naštěstí si to zaříkávadlo pamatovala, naštěstí si pamatovala víc než jen gesto, a to lidi sjednotilo natolik, že se jim podařilo toho netvora a jeho hubenou ženu zahnat.

Protentokrát.

Málem z toho ochraptěla. Bylo jí už skoro sedmdesát, byla strážkyní starodávné moudrosti a nikdy by nevěřila, že by se svou moudrostí dokázala něco víc než uchovat rody krvanů neposkvrněné. Ostatně nedokázala ani to.

Z dětí odložených v horách více než dva tucty přežily. Některé díky nesoudné laskavosti bezdětných žen, jiné díky mladým audům, kteří sem přicházeli odjinud. Ta pobožná mláďata nevěděla o dědičných vlastnostech odložených dětí pranic. Nevěděla, že ty soucitné žvásty v posledních kapitolách Slova psaného a nepsaného byly ke Slovu dodány až řadu pokolení po Rocově smrti.

Původní Slovo bylo uchováváno v kamenné schráně v kamenném klenutém sklepení pod touto síní. Studovala ho stejně jako ostatní vůdci Moudrých, a na rozdíl od Svatyně věděli, co bylo přidáno později a co bylo vypuštěno.

Zhluboka se nadechla a přitiskla si ruku na srdce. Pod dlaní ucítila drsný vlněný svetr a vespod tlukot

srdce. Oblékla se přiměřeně chladnému časnému ránu: svetry, těžkou hrubou sukni a pod ni ještě kamaše, a těžké boty. Než zasedání skončí, bude jí horko. Ale teď už bylo pozdě běžet domů a převlékat se.

Bylo pozdě jít říct manželovi, že je schůze, a nebyl už čas odnést mu nákup.

Něco takového nikdo nečekal a ona musela jednat rychle.

To ostatně musí všichni.

„Vysocí."

Prudce se obrátila. Za ní stál Zak. Byl ještě starší než ona, rusé vlasy mu stářím vybledly a na tváři měl hluboké utrápené vrásky. Kdysi jí řekl, že člověk nemůže zavrhovat děti, jakkoli ďábelské, aniž to na jeho tváři zanechá bolestné vrásky.

„Já jsem je viděla," odpověděla. „Na tržišti."

„Slyšel jsem." Měl hluboký, teplý hlas, plný soucitu. Belhal se ke stolu. Při chůzi se opíral o hůl. „Slyšel jsem, žes je zahnala."

Přikývla. „Zaříkávali jsme je."

„Ještě žes tam byla," pronesl tiše. Jeho slova dopadla do ticha. Celé město mohlo být ztraceno, stačilo, aby někdo od jediného vysokého třeba jen přijal minci. Úplně stačilo, že před léty Matthiasovi dovolili, aby se vrátil. Jako by mu to vůdci Moudrých mohli zakázat. Měl své místo v Constantě ode dne, kdy ho Elda z holého nerozumu zachránila z hor.

V tomto jsou pravidla poněkud zvláštní: každý, koho hory vyplivnou, zasluhuje žít.

Ale cizinci, vysocí cizinci kteří přicházejí odjinud, to jsou ryzí ďáblové. Ti musí být vyhnáni, a pokud se to nepodaří, musí zemřít.

„Ti vysocí tu byli viděni už přede dvěma dny, hledali práci v lomu," pravil Zak. „Ale až dodnes to nikdo nenahlásil."

Povzdechla si. Tolik lidí je vychováno bez náležité úcty ke starým, osvědčeným pravidlům. Přikládala vinu audům. Audům a té povýšenecké Svatyni, která si myslí, že její výklad minulosti je ten jediný možný.

Alespoň že teď nejsou v kostele žádní audové. Smrt posledních audů se jí podařilo před Svatyní uchovat v tajnosti.

Schodiště zavrzalo. Venku stál Tri. Dlouhé rusé vlasy se mu vznášely kolem obličeje jako obláček. Bylo mu čtyřicet a z vůdců Moudrých byl nejmladší – do tradic byl zasvěcen teprve před rokem, po smrti svého otce.

„Říká se, že se legendy naplňují," pravil. Hlas se mu zachvěl a Pausho v jeho hlase zaslechla nevěřícný tón. Přijmout ho mezi vůdce považovala za chybu. Byl vychován v rocanistické víře, po králi Modrého ostrova dostal jméno Dimitri a naslouchal víc své pobožné matce než svému moudrému otci. Nicméně tradice vyžadovala souhlas tří vůdců Moudrých, a on tuto podporu dostal. Hlasovali pro něj všichni kromě ní.

„Dnes byli na tržišti vysocí," pravila. „Viděla jsem je na vlastní oči."

„Cizinci?" Nevěřícný tón z jeho hlasu nezmizel.

Přikývla.

Vstoupil dovnitř, ale ani se na ni nepodíval. Šel rovnou k Zakovi, přisunul mu židli a pomohl mu posadit se. Sledovala ho, ale neviděla na něm žádnou známku rozčílení, nic nenaznačovalo, že by pro něj bylo toto zasedání něčím víc než drobnou nepříjemností, která ho zdržuje od práce v kovárně.

„Už jste poslali pro ostatní?" zeptal se Tri.

„Ano," odpověděla. Zřejmě mne považuje za hlupáka, napadlo ji maně. Věděla, jak svolat zasedání, byť se to nikdy nedělalo. Vůdci se scházeli jen za úplňku a jen nakrátko.

Ale příslušný postup znala. Věděla, že jakmile je zpozorován nějaký vysoký, je nutno svolat zasedání, stejně jako při narození démona.

V tu chvíli vstoupila Fyra. Byla dost při těle a rychle se zadýchala. I ona nesla košík přes ruku a byla oblečená pro časné, chladné ráno. Byla o patnáct let starší než Tri a zařadila se mezi vůdce Moudrých rok před ním.

Pausho s lítostí vzpomínala na svou starou skupinu, v níž sloužila tolik let. To byli Moudří, kteří bez řečí souhlasili s odložením dítěte do hor, kteří věřili v tradice a legendy neovlivněné pozdějšími historkami, kteří věděli, že je nutno jednat rychle a bez dlouhého přemýšlení.

„Viděla jsem Rinu," sdělila jim Fyra. „Už jde."

Rině bylo padesát a byla poslední z vůdců Moudrých v Constantě. Zařadila se k nim těsně po Pausho a byly si tak blízké, že Pausho někdy měla pocit, jako by byly sestry.

Rina vstoupila do dveří. Byla zadýchaná a zardělá, jako by ušla dlouhou cestu.

„Vysocí," zasípala a v jejím hlase Pausho uslyšela podobnou hrůzu, jaká zachvátila ji. Ony dvě nyní byly starými vůdci Moudrých. Zdálo se, že od té doby, co byly nejmladšími a vzhlížely k lidem o desítky let starším jako k vůdcům, uplynulo jen pár týdnů.

O desítky let starší a nyní mrtví.

„Vysocí," potvrdila jí Pausho. „Zavři dveře, prosím."

Rina tak učinila. Byla malá a baculatá, měla kudrnaté, kdysi hnědé, nyní prošedivělé vlasy, které si zjevně ani nestihla učesat. Ve spěchu si na sebe natáhla co jí přišlo pod ruku a sotva se stihla pozapínat. Někdo ji zřejmě vzbudil, ona se narychlo oblékla a přišla.

„Musíme někoho poslat pro další vůdce Moudrých," pravil Zak.

Měl na mysli vůdce z jiných vesnic, kteří zastupovali malé vísky roztroušené v horách a někdy jen rodiny, žijící osaměle na úpatí Sesuvů smrti.

„Pošleme," souhlasila Pausho. Loni se stala hlavou této skupiny a nějak se v tomto postavení necítila dobře. Nejstarší byl Zak, ale ten neměl ani touhu, ani schopnosti někoho vést. Ten jen podával návrhy. Prosazovala je ona. „Ale nejdřív musíme varovat naše. Musíme těm vysokým zabránit, aby tady jakkoli obchodovali, aby se dotýkali našich dětí a aby nám sváděli mládež."

Tri si povzdechl. „Myslím, že s tím děláme zbytečný rozruch. Nemáme ani tušení, kdo to je a co chtějí. A oni si teď pravděpodobně myslí, že jsme nějací pověrčiví zpátečníci."

„Záleží na tom?" opáčila Fyra tiše. „Staráme se snad o to, co si jiní myslí?"

Tri pokrčil rameny. „Já ano. Jestli sem přijeli na koních, tak je možná potřebují okovat. Třeba mají zbraně, které chtějí opravit. Já ve své kovárně nové zakázky vždycky uvítám. Podle toho, co Pausho tvrdí, přišli na tržiště a chtěli zaplatit. To je pro nás dobré…"

„Dobré?" Rina ztěžka usedla na židli. Vždycky když se ponořila do hlubokého soustředění, maně si zkroucenými prsty pohrávala s knoflíky na svetru. „Ty jsi Moudrý a neznáš ten příběh?"

„Vysocí." Tri vstal. Byl stejně vysoký jako Pausho. Stejně jako Rina. Stejně jako Zak. Málokdo z Krvavých útesů byl vyšší. Vymýtili ze svých rodů výšku už dávno. Vymkla se jim jenom hrstka lidí.

Hrstka těch, kteří přežili hory.

„Vysocí," opakoval Tri. „Já připadám vysoký dětem. Dělá to snad ze mne ďábla? A co je to »vysoký«? Možná, že staré pověsti nemají na mysli lidi Matthiasovy výšky. Třeba míní obry. Legendy vyprávějí

o tvorech, kteří se mohou měřit se skalami. Znamená to tvory, kteří dokážou zlézt tyto hory? Nebo tvory, jejichž výška je srovnatelná s horami. To my nevíme. Prostě ty pověsti předáváme z pokolení na pokolení. Jen to, že Pausho považuje ty lidi za vysoké, ještě neznamená, že to jsou ti vysocí z legend.“

Pausho si založila ruce na hrudi. „Ty tady nemáš co dělat,“ prohlásila.

Tri povytáhl obočí. „Protože se tě na něco ptám? Protože nejsem spokojen s rolí Moudrého? Protože odmítám odsoudit někoho k smrti, aniž si k tomu nejprve položím pár otázek?“

„Protože tomu nerozumíš?“ odpověděla tiše.

„Tak mi to vysvětli,“ požádal ji. „Vysvětli mi to. Řekni mi, co by se nám stalo, kdyby »ti vysocí« utratili v našem městě pár drobných. Matthias tady platí běžně. Odložila jsi ho do hor, a když přežil, najednou jsi obrátila a prohlásila jsi, že ti, kdo přežijí, mají mezi námi své místo jako každý jiný.“

„Matthias už v Constantě není,“ namítla Fyra.

„Matthias se včera večer vrátil a s ním přišlo ještě několik lidí,“ odpověděl Tri.

„A co když jsi viděl právě ty vysoké,“ nadhodil Zak.

„Byl to Matthias,“ trval Tri na svém. „Má dům hned vedle mne. Viděl jsem je všechny, jednoho po druhém, když šli dovnitř. Jeden jak druhý, všechno cizinci.“

„Byli s ním ti vysocí?“ zeptala se Pausho. Srdce jí bušilo. Když se kdysi dávno zařadila mezi Moudré, nevěděla co to znamená, muset rozhodovat o životě a smrti jiných. Neuvědomila si, že si na to nikdy nezvykne, nikdy se úplně nezbaví pocitů, o kterých teď Tri mluvil, pocitů, že nemá právo o něčem takovém rozhodovat, že je stejně zmatená jako všichni ostatní.

„Byla s ním nějaká žena, stejně vysoká jako on," pokračoval Tri. „A taky měla rusé vlasy. Ale já jsem ji tu nikdy neviděl."

„Ta vysoká žena, kterou jsem viděla já, byla tmavá," prohlásila Pausho. „Měla tmavé vlasy, tmavou pleť, tmavé oči. Nevypadala jako lidé odtud. Ani ten muž."

Zak jí položil ruku na rameno. „Byla už tma, když se vrátil?" zeptal se Triho.

Tri přikývl.

„Tak jak můžeš vědět, jestli s ním ti vysocí nebyli?" zeptal se Zak a dodal:

„A navíc vím, že nějací vysocí byli přede dvěma dny v lomu. Hledali práci."

„A v tom lomu je teď nějaký divný cizinec," ozvala se Fyra. „Vysoký není, ale je tmavý, přesně jak popisuješ. Není odtud."

„Co když se Matthias vrátil už před několika dny, ale nešel hned domů?" otázala se Rina.

„A proč by to dělal?" opáčil Tri. „Proč by nešel domů hned?" Pausho vyschlo v ústech. „Vy jste se s Matthiasem spřátelili?" otázala se Triho konečně. Na tohle se bála zeptat už skoro rok.

„Mluvívali jsme spolu," odpověděl Tri. „Jsme sousedi."

„A stavuje se u tebe v kovárně?"

Tri pokrčil rameny, ale odvrátil pohled. „Do mé kovárny chodí všichni."

„A Matthias?"

Tri neodpovídal. Fyra vstala a položila mu ruku na rameno. Nepodíval se na ni. Klopil oči k zemi.

„Tri," opakovala. „To je důležité."

„Tak důležité, že dokážete pronásledovat člověka jen pro jeho vzhled a je vám jedno kdo to je? Matthias se stal Bohem vyvoleným," prohlásil. „To pro tebe přece musí něco znamenat."

„Zřekl se toho," podotkla Rina.

„A ty, která věříš, že Svatyně je na špatné cestě, bys to měla tím spíš ocenit," prohlásil Tri.

Pausho se nehýbala. Hleděla na něj s bušícím srdcem. Moudrý, který se bratříčkuje s vyvrhelem? Udělali snad chybu, když přijali Triho mezi sebe? Uškodili si hodně?

„Co pro něj děláš?" zeptala se.

Tri lehce vztyčil hlavu. „Našel jsem mu nějaký varin."

Varin. Ruda z Krvavých útesů, kterou zná jen hrstka lidí, kterou těží obzvlášť pečlivě vybraní krvané a kterou dodávají Moudrým do sklepení.

„Varin," zašeptala Pausho.

Fyra od něj poodstoupila, jako by byl prašivý. „Proč? Proč bys to dělal?"

„Protože tě o to požádal?" zeptal se Zak.

„Protože zaplatil." Rina ta slova přímo vyplivla. „Nemůžu uvěřit, že bys ses bratříčkoval s nějakým vyvrhelem."

„Říkala jsi, že to žádný vyvrhel není," odsekl Tri. „Od chvíle, kdy ho hory vrátily, to není žádný vyvrhel."

„Říkali jsme, že tady může žít. Neříkali jsme, že to není…" Pausho se odmlčela. Nedokáže to vysvětlit líp. „Copak nerozumíš přísaze? Neznáš své povinnosti vůči svému lidu?"

Tri si zkřížil ruce na hrudi do stejné polohy, jako když skládal slib. „»Slibuji, že budu lid Constanty podporovat, chránit a vést všemi možnými způsoby«," prohlásil vážně, „»bez ohledu na to, co to bude stát mou rodinu nebo můj vnitřní klid.« Připadá mi to nějaké nejasné."

„Nejasné?" Zak potřásl hlavou. „Co je na tom nejasného?"

Ale Pausho tomu začínala rozumět. „Je to nejasné, když jsi nečetl Slovo, neučil se dějiny a nestudoval legendy.“

„Učil ses?“ zeptala se ho tiše, leč pevně Rina.

„Žádali jsme ho o to,“ poznamenala Fyra.

„Vyžaduje se to,“ souhlasil Zak.

„Učil ses?“ opakovala Rina otázku.

Tri spustil ruce. „Něco,“ odvětil neochotně.

„Co?“ zeptala se Rina. S každou další otázkou zvedala hlas.

„Díval jsem se na Slovo.“

„Ale nečetl jsi ho,“ usoudila Pausho. „A co dějiny? A legendy?“

„Ty s tím přece nemají nic společného,“ namítl Tri.

„Ty s tím mají společného všechno,“ odfrkl si Zak. „Dnes ráno byl na trhu vysoký. Když neznáš dějiny, neporozumíš. Když neporozumíš…“

„Nebudu toužit vraždit neviňátka,“ skočil mu Tri do řeči.

„Tak takhle se na to díváš?“ opáčila Rina.

Pausho se srdce rozbušilo ještě úporněji. Tušila to. Od začátku tušila, jak to s Trim je. A teď konečně pochopila, proč se k nim přidal. Ne aby pomohl, ale aby je zničil.

„Ovšemže,“ prohlásil. „Je to o vraždění neviňátek a o vedení tak zastaralém, že nemůže Constantu žádným myslitelným způsobem zabezpečit. Jistěže jsem Matthiasovi poskytl varin. Neviděl jsem žádný důvod ukrývat cennou rudu před někým, kdo ji potřebuje. A hlasuji proti tomu, abychom vraždili děti, zejména novorozeňata, jen proto, že se nám nelíbí jak vypadají. To je barbarské.“

„A ty ses k nám dal proto, abys nás změnil,“ vydechl Zak vyděšeně. Podíval se na Pausho, oči zrudlé, v

obličeji ještě bledší než před chvílí. „Až se vysocí vrátí, vyjdou zrady najevo a hory se rozpadnou v prach.“

„To je proroctví z legend,“ řekla Pausho Trimu. „Kdybys studoval…“

„Kdybych studoval, měl bych stejně bezduchý mozek jako vy. Copak nevidíte, co se z vás stalo? Vrazi ve jménu starých zvyků. Copak nevíte, co to s námi dělá, jaký dopad to má na celou naši společnost? Těhotné ženy v noci tajně prchají – raději podstoupí těžkou cestu, než aby vás nechaly posuzovat své děti. Vyrojila se celá řada tajných spolků, jejichž cílem je skrývat před vámi děti. Lidé prohledávají hory, aby odložené děti zachránili.“

Pausho měla pocit, jako by ji někdo bodl přímo do srdce. Popadla židli, posadila se a upřeně se na Triho zadívala.

Připadal jí najednou nějak větší než dřív, mocnější. „A to ještě není všechno,“ prohlásil. „Tím, že si necháváte naše nejcennější a jedinečné bohatství pro sebe, nám upíráte peníze, které nutně potřebujeme. Hamouníte si varin pro sebe, žvaníte do záležitostí Svatyně a kdeco zakazujete. Držíte nás v chudobě a nevědomosti. Ani jste se nezúčastnili obřadu jmenování nového prince, přestože jste byli pozváni. Chováte se, jako byste neměli s Modrým ostrovem nic společného.“

„Zajišťujeme našemu lidu bezpečí,“ namítl Zak.

„Ale za jakou cenu?“ odsekl Tri.

„Ty tu cenu nechápeš,“ prohlásila Rina. „Udrželi jsme náš lid v čistotě. Jsme jediní…“

„Na tom nezáleží.“ Ta věta z Pausho vyletěla proti její vůli, prostě už se nedokázala dál ovládat. Po jejích slovech se v místnosti rozhostilo ticho. Všichni se na ni zadívali.

Dívali se na ni shora. Bylo to divné, být jediný kdo sedí, jediný, kdo se Triho slovům nevzepřel, kdo vypadal poraženě.

„Přestaňte se s ním hádat," řekla svým přátelům, ostatním vůdcům Moudrých, těm, kteří pro něj hlasovali. „Jeho nepřesvědčíte. Přidal se k nám aby nás změnil, aby mlčel, dokud se mezi námi pevně neusadí nebo dokud nebude postaven před první vážnou volbu, kdy teprve odhalí co je zač, jak se právě teď stalo."

„Dal Matthiasovi varin."

„A já jsem si jistá, že nejednu rodinu varoval, aby se v noci vytratila pryč." Pausho zaťala pěsti. Věděla přinejmenším o dvou těhotných ženách z rodin, kde byly zaznamenány velké děti, které krátce poté, co se Moudří rozhodli jejich těhotenství sledovat, zmizely. „Ale to teď skončí. Opustíš nás, Tri."

„Ale Moudří skládají slib na celý život," namítl Tri.

Přikývla. Byla se silami na dně. „Skládají svůj slib na celý život," souhlasila, „a zůstávají vůdci Moudrých, dokud svůj slib dodržují.

Ty jsi žádný slib nikdy nedodržoval. Už od chvíle, kdys ho složil. Nikdy jsi neměl v úmyslu svůj slib dodržet." Přejela si dlaní přes tvář. Pleť měla jemnou a její oči viděly tolik, že už jí nezbyly žádné slzy.

„Ty nemáš ani tušení, cos udělal."

„Snažil jsem se chránit svůj lid," namítl Tri. Pausho slyšela v jeho hlase břitký tón, který tam předtím nebyl. „Myslím, že doba tvého vůdcovství už skončila. Na ostatním už nezáleží."

„Dnes ráno jsme měli na tržišti vysoké," připomněl Zak.

Pausho spustila ruku z obličeje a povzdechla si. Pak pomalu vstala. Cítila na sobě každý jeden ze svých sedmdesáti let. „Víš, co to varin vlastně je?"

„Je to ruda. Má vlastnosti, díky nimž je špatně kujná, ale když se to podaří, lze z ní vykovat smrtící čepel, která se používáním netupí.“

„To je jen malá část,“ odtušila.

„Varin může zabíjet už pouhým dotykem. Jakmile se vyková do čepele, dokáže bez sebemenší námahy cokoli rozetnout. Jenže varin má boj rád. Miluje krev. Neustane v boji, dokud ho nedostane do ruky někdo, kdo s ním bude umět zacházet, kdo bude znát jeho moc a bude vědět, jak ho ovládat. Ty to všechno znáš?“

Svraštil čelo.

„Jistěže ne,“ pokračovala. „Ty, který tak nenávidíš staré obyčeje. Zná to Matthias? Ne. Ten ví jen tolik, že varin je součásti předpisu, který se naučil díky tomu, že se stal Bohem vyvoleným.“

Při posledních slovech se nedokázala ubránit jízlivosti.

„Matthias už není Bohem vyvolený o nic víc než já. Postavení, které měl, mu nepatřilo. Patří potomku Rocova druhorozeného. Je to dědičné postavení, stejně jako postavení krále, které přísluší potomkům Rocova nejstaršího syna. Nepředpokládalo se, že tyto znalosti budou mít tací jako Matthias. Tyto vědomosti jsou určeny těm, kdo je budou umět využít, těm, v jejichž žilách proudí Rocova krev.“

Třásla se po celém těle.

„Ty jsi zklamal, Tri. Pro tebe už tu není místo. To byla zrada. Porušil jsi svůj slib.“

Zak ztěžka polkl. Podíval se na ni a pak řekl Trimu: „Pro tebe tu už není místo.“

Rina s Fyrou opakovaly tu větu jako ozvěna.

„Jestli se tu ještě jednou objevíš, jestli ještě jednou vstoupíš na toto místo, jestli se dotkneš čehokoli v této síni, budeš potrestán,“ pravila Pausho.

„Smrtí, že?“ Tri potřásl hlavou. „Vy jste vskutku prostoduší až k politování. Špatné na tom však je, že na vás spoléhá tolik nevinných. Věří ve vás.

Nechávají vás chodit k sobě domů a nechávají si krást své děti. Poslouchají vás, když považujete něco za ďábelské, za špatné či škodlivé. A žijí ve strachu z vás. Dobrá tedy, já nebudu žít ve strachu. Mrzí mne, že mne odtud vyhazujete. Myslím, že bych pro naši společnost vykonal mnoho dobrého. Vymanil bych ji z minulosti a zasadil bych ji do přítomnosti. Já bych se…“

„Bratříčkoval s těmi vysokými a nás odsoudil k záhubě,“ skočila mu do řeči Rina a založila si ruce na hrudi. „Odejdi.“

„Odejdi,“ opakoval Zak.

„Odejdi,“ opakovala Fyra a vykročila proti němu, jako by ho chtěla vlastním tělem vystrkat ven.

Upřeně se na ně díval. „Copak nevíte, že děláte chybu?“

„Odejdi,“ prohlásila Pausho.

Krátce potřásl hlavou, pak se otočil a odešel. Pausho šla ke dveřím, zabouchla za ním a ještě se o dveře opřela rukou. Bylo to směšné. Směšné a smutné zároveň. Při té hádce se vlastně přiznal že zradil a tím potvrdil, že se vysocí vrátili.

Ďáblovi zplozenci.

Otřásla se a obrátila se. Ostatní ji pozorovali.

„A co teď?“ zeptal se Zak.

„Náš počet se snížil a stejně tak i naše moc,“ pravila Rina. „Právě když ji potřebujeme nejvíce.“

Pausho zavrtěla hlavou. „Naše moc se nezmenšila,“ odpověděla. „Jsme silnější. Slabší bychom byli, kdybychom mu dovolili zůstat.“

„To nám ovšem nijak nenapoví co dál,“ poznamenal Zak.

„Budeme postupovat podle legendy,“ prohlásila. „Budeme se řídit proroctvím.“

„Ale k tomu potřebujeme kováře,“ namítla Rina.

„Jsou i jiní.“ Pausho dost dobře nevěděla, koho přijmout teď. Přespříliš počítala s Trim.

„Musíme rychle nějakého najít,“ podotkla Fyra, „dřív než se ti vysocí vrátí.“

„Třeba odejdou,“ prohodil Zak.

„Ti neodejdou,“ namítla Pausho a zavřela oči před pravdou proroctví. „Neodejdou, dokud nás nedostanou.“

Adrian se opřel o krumpáč a zhluboka se nadechl. Slunce ještě nevyšlo a on už se koupal ve vlastním potu. Záda a ruce ho bolely, včerejší puchýře mu popraskaly.

Myslel si, že sedlačina je dřina, ale s tímhle se to vůbec nedalo srovnávat.

Lom se táhl kam až oko dohlédlo a všude kolem byli svalnatí chlapi, navzdory rannímu chladu do půl těla nazí, kteří rozbíjeli obrovské kusy rudonosné horniny na drť. Další muži převáželi drť na trakařích do slévárny, kde z ní zkušení dělníci dobývali rudu. Zbylá hornina se dál drtila na drobnější štěrk, který se používal na nejrušnější cesty.

Tak vysokého postavení v těžební posloupnosti on nikdy nedosáhne. Teď pracoval jako námezdní dělník, stejně jako Počisťa a Coulter. Krátce si pohrával s myšlenkou, že než vychovají Dara, mohli by se tu někde na čas usadit. Je zapotřebí rozvinout Darovu moc a naučit ho jak vládnout, ale moc času na to nemají.

Adrianovi nebylo úplně jasné, jak to vlastně dokážou. Hlavně přesně nevěděl, jestli se jim to vůbec podaří. Ale zkusit to musí.

A po celou dobu musí Dara držet z dosahu jeho praděda, Černého krále.

Adrianovi se tady líbilo. Když jim Počisťa poprvé navrhl aby sem šli, nebyl tím dvakrát nadšen. Tak daleko na severovýchod nikdo nechodil, ale nakonec šli a dostali se až na úpatí Rocových očí, na nejvýchodnější okraj pohoří, kde Rocovy oči, které se táhnou přes celé severní pobřeží ostrova, přecházejí do Krvavých útesů. Vyšli ze středu ostrova, zamířili na východ, pak uhnuli trochu na sever, až se dostali k Cardidě, a ke Krvavým útesům putovali podél řeky. Měli potíže dostat se přes řeku, ale nakonec se jim to podařilo.

A teď byli v kraji, kam většina ostrovanů nikdy nevkročila. Většina ostrovanů ostatně věděla, že by tu nebyli vítáni, takže Adrian považoval Počisťu za blázna, když navrhl aby se ukryli tady. Jenže tehdy si myslel, že Počisťa o této části Modrého ostrova a lidech, kteří zde žijí, nic neví.

Adrian Počisťu opět jednou podcenil.

Počisťa byl Fey, ale velmi výjimečný Fey. Byl to rudokap, malý, zavalitý Fey bez magie. Rudokapi museli pracovat s mrtvými: vyřezávat z mrtvol magické tkáně a orgány a uklízet po bitvách. Feyové je považovali za něco podřadného, za špinavé, hloupé tvory, dobré jen na tuto nevděčnou práci. Počisťa od Feyů utekl, opustil svou práci a stal se víc ostrovanem než kdokoli, koho kdy Adrian potkal.

Ostrovanem s hlubokou znalostí magie, jejímuž studiu Počisťa zasvětil celý život. Rozhodl se, že když už sám magii postrádá, měl by jí alespoň rozumět.

Počisťa byl z nich tří jediný schopný v lomu pořádně pracovat. Do lomu dorazili ještě před východem slunce a od té chvíle bez přestávky rozbíjel jeden kus rudé horniny za druhým, jen se mu svaly na rozložitých zádech vlnily.

Zato Coulter zjevně prožíval těžké časy. Prvního dne pracoval tvrdě, druhého dne o něco pomaleji a dnes už ho všechno tak bolelo, že byl bledý jako stěna. Na takovou dřinu nebyl zvyklý.

Coulter byl stejně vysoký jako Adrian, což znamenalo, že dosahoval Darovi k ramenům. Měl kulatý obličej, modré oči a slámově plavé vlasy. Narodil se šest měsíců před prvním vpádem Feyů a magie měl, že z toho Adriana mrazilo. Od té doby, co na Modrý ostrov dorazil Černý král, jim Coulter dvakrát zachránil život, a to pokaždé mocí své magie a silou svého ducha.

Dosud se z toho třásl, ne kvůli magickému vyčerpání, byť Počisťa říkal, že to k tomu patří, ale kvůli ztrátám na životech. Coulter byl jeden z nejmírumilovnějších lidí, jaké Adrian znal. Skutečnost, že musel zabít, a to nejednou, aby svým přátelům, kteří tomu tak úplně nerozuměli, zachránil život, ho drásala.

Počisťa razil názor, že by Coulter měl proměnit oblázky ve zlaťáky, že by to zaklínadlo vydrželo, než by zmizeli, ale Adrian věděl, že by si ostrované takovou zkušenost pamatovali a Černému králi by to poskytlo stopu, která by ho přivedla přímo k nim. Nelíbilo se mu už jen to, že se Dar s Chráněnkou ukazovali ve vsích, ale Coulterovi prostě nezbývaly síly na to, aby je trvale udržoval ve vzhledu ostrovanů. Nakonec Dar zavelel, aby se s tím skončilo – na ostrově bylo dost Feyů, aby dříve či později přišli i sem, do nejzapadlejších ostrovních končin.

Černý král těžko uhodne, že ti první byli právě ti, které hledá.

A tak se rozhodli to risknout.

Adrian si utřel bolavé ruce do špinavých kalhot, popadl krumpáč a udeřil do skály. Kov narazil na kámen, zazvonil a úder splynul se vším tím řinčením okolo. Byla to skoro hudební práce: zvonění krumpáčů dopadajících na kámen, chrčení dělníků, vrzání trakařů.

Kámen pod úderem praskl, ale nerozlomil se. Už předtím si všiml, že když se skála konečně roztříští a úlomky se rozletí po zemi, barva horniny se změní z rudé na mdle šedivou. Počisťa se díval na jejich první rozlomenou skálu s výrazem blízkým posvátné hrůze.

„Mně se to nějak nelíbí," prohlásil.

Ale Adriana Počisťovy pocity nezajímaly – kdyby spolu nějak moc mluvili, tak by je z lomu vyhodili – a

než se na noc vrátili do tábora, na Počisťovy poznámky zapomněl.

Teď si na ně vzpomněl. Pokaždé, když udeřil do skály, objevila se rudá prasklina, která vzápětí zmizela, a jakmile udeřil znovu, objevila se další.

Byl rád, že tu práci vzali jen na pár dní. Byla to úmorná, otupující dřina. Za pár dnů si vydělají dost peněz na to, aby měli týden co jíst. A do té doby budou jinde, v jiném městě. Počisťa byl pevně přesvědčen, že si potřebují najít nějaký trvalý úkryt, a pak budou mít pokoj.

Doufal.

Někdo se mu otřel o zpocenou paži. Počisťa.

„Pracuj dál," zašeptal, „ale dívej se."

Na okamžik se přesunul tak blízko, aby ho slyšel jenom Adrian, a vzápětí rychle přeběhl zpátky ke své skále. Krumpáčem udělal uprostřed vrub, ale ještě musel uprostřed najít to přesné místo, pod kterým se kámen rozštípne.

Adrian pracoval dál, jen o trochu pomaleji než předtím, a zrakem propátrával okolí, až uviděl, co měl Počisťa na mysli.

Na začátku lomu stál muž, kterého tu ještě neviděl, a mluvil s majitelem. Ten muž měl na sobě svetr, teplé kalhoty a vysoké boty: oděv horala, který nemusí těžce pracovat na chladném povětří. Při řeči šermoval rukama a ukazoval, jako by naznačoval něco velkého.

Nebo vysokého.

„Nějak se mi to nechce líbit," poznamenal Coulter. I on se přesunul o kousek blíž.

„Ani mně ne," souhlasil Adrian.

„Myslíš, že to má něco společného s námi?" zeptal se Coulter. „Myslím, že bychom něco takového měli předpokládat," podotkl Počisťa.

„Jenže ty máš pořád utkvělou představu, že nás někdo pronásleduje," odtušil Coulter a nemyslel to jako vtip. Žertovat přestal už před dvěma týdny.

„To mám," souhlasil Počisťa. „A díky tomu jsem dosud naživu."

„Myslím, že bychom měli zjistit, co chtějí," usoudil Adrian.

„Myslím, že bychom měli vypadnout," usoudil Počisťa.

„Ještě jsme nedostali dnešní mzdu," připomněl jim Coulter.

„Taky jsme si dnešní den ještě nedopracovali," odtušil Počisťa.

Adrian cítil, že se schyluje k hádce. Naskakovala mu husí kůže, ale nechtěl odejít aniž zjistí co se děje, co bude dál.

„Vy dva jděte," řekl tiše. „Sežeňte Dara a Chráněnku a počkejte v táboře. Kdybych tam do zítřejšího rozbřesku nepřišel, jděte dál beze mne."

„Přece tě nemůžeme opustit," vyhrkl Coulter skoro nahlas.

„Ale můžete," odpověděl Adrian, „a taky opustíte. Právě teď je důležitý Dar a ty to dobře víš."

Coulter zavrtěl hlavou. „Já zůstanu s tebou. Můžu tě bránit."

Adrian se usmál. Tu a tam mu byl Coulter bližší než jeho vlastní syn. To se projevilo třeba v okamžiku, kdy nechal Adrian Luka doma starat se o statek a sám se vydal na cestu s Coulterem. S Coulterem je pojilo feyské vězení a řada let, která spolu strávili, nemajíce nikoho jiného, kdo by jim pomohl.

Kdy jeden druhému zachránili život.

„Ty musíš být s Darem," prohlásil Adrian.

„Ve vizích jsi s Darem. Já přijdu. Já chci jen vědět o co jde, a pak hned přijdu."

Coulter ztěžka polkl, až mu viditelně poskočil ohryzek. Počisťa zasekl krumpáč do skály a popadl Coultera za loket.

„Pojď," zašeptal.

„O mě se neboj," dodal Adrian.

Coulter přikývl. Rozuměl tomu. Zjevně se mu to nelíbilo, ale chápal to.

Adrian věděl, že to Coulter pochopí. Coulter Adriana miloval jako otce, ale s Darem byl spojen poutem. Kdyby Dar zemřel, zemřel by i Coulter, a naopak. Ti dva byli vlastně jako dvě části jednoho celku.

Počisťa neúprosně táhl Coultera pryč. Jak bylo pro takové případy domluveno, vzali krumpáče, odnesli je na dohodnuté místo a začali se mezi balvany proplétat z lomu ven. Adrian byl u toho, když si domlouvali únikovou cestu. Nějakou chvíli jim zabere, než se z lomu dostanou.

Když si plánovali únikovou cestu, měli na mysli Feye. Adrian si myslel, že Černému králi bude trvat jen pár dní, nanejvýš týden, než se dostane na severovýchodní konec ostrova. Ale zatím sem nikoho ze svých lidí neposlal. Třeba se mu stalo osudným to zranění, které Dar viděl, a ta novinka do těchto odlehlých končin ještě nedorazila.

Ale už ve chvíli, kdy ho to napadlo, věděl, že se mýlí. Černý král nezemřel. Zatím ne. Nezemře bez toho, pro koho si přišel.

Nezemře bez Dara.

Adrian znovu zvedl krumpáč, rozhodnut pracovat, dokud nebude mít jistotu, že Coulter s Počisťou opustili lom. Svaly na zádech ho bolely a ruce rovněž. Každý úder do skály mu projel celým tělem, jako by ho někdo praštil sekerou. Jazyk se mu lepil na patro a měl strach.

Bylo mu jasné, že muž, který mluvil s majitelem, přišel kvůli Darovi a Chráněnce.

Věděl to. Neměl je posílat na trh. To mu bylo jasné už v okamžiku, kdy hledali práci a je dva v lomu odmítli. Jenže jim došlo jídlo a Adrian nechtěl, aby Počisťa dál kradl. Neustálé putování už je unavovalo a nestáli o to, aby je kromě Feyů pronásledovali navíc ještě ostrované.

Ale tady žádní Feyové nebyli. Žádní, pokud pominul Počisťu, Dara a Chráněnku. A nebýt Darovy a Chráněnčiny výšky, která z nich na první pohled dělala cizince, pracovali by v lomu taky.

Co to jen Počisťa říkal? Výška jde ruku v ruce s magií.

Až na Coultera. Coulter není moc vysoký.

„Hej, ty," ozval se za ním nějaký hlas. „Nech toho na chvíli."

Adrian přestal bušit do kamene a s krumpáčem v ruce se obrátil. Snažil se vypadat co možná nejklidněji. Za ním stál majitel. Majitel a ten muž, který s ním mluvil.

Majitel byl postarší člověk s tváří hladkou jako kámen, který Adrian rozbíjel. Oči měl sytě šedé a rty pevně, zachmuřeně semknuté. Za těch pár dnů, co pro něj Adrian pracoval, ho ještě neviděl usmát se.

Druhý muž vypadal úplně jinak. Byl hubený a schýlený, jako by na jeho ramenou spočívala váha celého světa. Ve tváři měl hluboké vrásky, vrásky žalu, jak říkávala Adrianova žena. Ale v očích mu smutek nesídlil. Oči měl chladné a tvrdé jako skála.

„Kde máš své kumpány?" otázal se majitel.

Adrian potřásl hlavou. „Dnes ráno se tu neukázali."

Majitel si založil ruce na hrudi. „Předák říkal, že tu nechali své značky."

Majitel měl jednoduchý výplatní systém. Ráno značky rozdal a večer je vybral. Když dělník značku vrátil, dostal denní mzdu. Každý den byl rozdán jen

určitý počet značek. Když měl lom plný počet dělníků, byli všichni další odmítáni.

Na značky Adrian zapomněl. „Já jsem je dnes ráno neviděl," vysvětloval.

Majitel přivřel oči. „Myslel jsem si, že patříte k sobě," poznamenal.

„Jen jsme sem společně přišli. Seznámili jsme se tady." Na tom se také dohodli. Bylo to tak lepší. Předešli tím mnoha zbytečným otázkám.

„Takže nejste přátelé," ujasňoval si majitel. Zjevně ho to nepřesvědčilo.

„Ne," odpověděl Adrian.

„Tři cizinci, kteří přijdou spolu a nejsou přátelé?"

Adrian pokrčil rameny.

„Pět cizinců," podotkl druhý muž. Měl hluboký, sytý hlas, měkký a úlisný, a Adriana maně napadlo, že nějak rozpačitě zadrhává a možná něco ví. Ta dvě slova pronesl tak podezřívavě, že měl Adrian co dělat, aby sebou netrhl.

„Posledních pár dnů jsme tu byli jen tři," odpověděl. Byl ve feyském zajetí dost dlouho na to, aby se naučil ovládat hlas. Dokázal lhát tak přesvědčivě, že to nikdo nepoznal.

„Přišel jsi se dvěma vysokými," podotkl ten muž.

„To ne," odpověděl Adrian. „Dnes ráno jsem přišel sám."

„Ne dnes ráno," namítl muž. „Včera."

„To jo," odpověděl Adrian, „včera s námi byli nějací vysocí. Ale ti nepatřili ke mně."

„Mluvil jsi s nimi," namítl majitel. „Domlouval sis s nimi schůzku."

„Jistěže," odvětil Adrian. „Včera ráno nám dali snídani. Dohodli jsme se, že jim za to zaplatíme po práci."

„Ty sis od těch vysokých něco vzal?“ zeptal se muž. Hlas se mu třásl hrůzou.

Adrian se neklidně ošil. Přemítal, jaký to asi místní zvyk právě porušil. „Společně jsme se nasnídali,“ odpověděl posléze. „To není jako vzít si od někoho nějaký dárek. Zaplatili jsme jim za to.“

„Ty s vysokými obchoduješ?“ zeptal se muž.

„Ovšem,“ odpověděl Adrian. „S vysokými. S Feyi. Předpokládám, že jsi o nich slyšel. Jsou na Modrém ostrově už dvacet let.“

„To jsou jen nějaké povídačky,“ namítl muž.

„Tys je viděl,“ obrátil se Adrian na majitele. „Nic zvláštního na nich není. Teď patří na Modrý ostrov zrovna tak jako my.“

Víc říkat nechtěl. Jestli sem ještě nedospěla zpráva o příchodu Černého krále, nechtěl ji sem přinést sám.

„Proč putuješ s těmi vyvrheli?“ zeptal se muž.

„Já s nimi neputuji,“ zalhal Adrian. „Přišel jsem sem hledat práci.“

„Sem práci nikdo hledat nechodí,“ prohlásil muž. „Podle řeči jsi z Jahnu. Lidé z města od nás žádnou pomoc nepotřebují.“

Adrian si povzdechl. Pokud nechce, aby si ho pamatovali, až sem přijde pátrat Černý král, bude jim muset říct víc.

„Teď od vás pomoc potřebují,“ řekl tiše. „Pravděpodobně jsem jeden z prvních. A za mnou přijdou další. Brzy tu bude spousta nových lidí.“

Majitel si nedůvěřivě založil ruce na hrudi. Očividně nevěřil Adrianovi ani slovo. Druhý muž podezřívavě přimhouřil oči. Adrian cítil, jak si ho měří.

„Další?“ zeptal se.

Adrian přikývl. „Feyové sem vtrhli podruhé. Tentokrát přišel samotný Černý král osobně, přivedl si

s sebou tisíce vojáků a je pevně rozhodnut svrhnout našeho krále.“

„Tak proč jsi od těch vysokých přijímal jídlo?“

„Protože oni k němu nepatří. Tedy k jeho stávajícímu vojsku,“ opravil se. „Patřili k tomu prvnímu. Černý král se je pokusí zničit stejně jako ostrovany. Tak už to mají Feyové ve zvyku.“

„A tihleti Feyové, ti jsou vysocí?“ otázal se muž.

„Někteří,“ odpověděl Adrian a v duchu zatoužil přijít na to, co je to za posedlost. „Ale ten mrňavý chlápek, se kterým jsem pracoval první den, ten, kterého jsi najal,“ – kývl na majitele – „to je Fey. A ten není vysoký.“

Majitel se zamračil a odvrátil se.

A teď došlo na otázku, kterou chtěl Adrian celou dobu položit, ale musel to udělat tak, aby to nevypadalo, že ho to nějak zvlášť zajímá. „Proč tě ti lidi vůbec zajímají? Provedli snad něco?“

„Ne,“ odpověděl muž, „až na to, že se snažili něco koupit.“

Adrian polkl. Takže Dar s Chráněnkou šli na tržiště a celý tento zádrhel vznikl z toho, jak vypadají. Ne však z toho, že to jsou Feyové. Ale z toho, že jsou vysocí.

„Takže ty mi chceš říct, že za peníze, které si tu vydělám, nemůžu v Constantě nakupovat?“ zeptal se.

„Ty můžeš,“ odpověděl muž. „Ale oni ne.“

„Proč?“ Adrian nedokázal skrýt překvapení.

„Copak vás v Jahnu nic nenaučili?“ odsekl muž, rovněž zaskočen.

„Zřejmě ne,“ odtušil Adrian.

Majitel a jeho host si vyměnili utrápený pohled, asi jako by se Adrian právě přiznal, že neumí jíst. Pak muž pravil: „Považoval jsem tě za rocanistu.“

Adrian přikývl, ačkoli o tom měl určité pochybnosti. Už desítky let se nezúčastnil jediné bohoslužby, ale

církev ho vychovávala a jako dítě se vzdělával v učení Svatyně.

„Takže znáš Rocův příběh?“

Adrian svraštil čelo. „To ano. Ale nechápu, jak to spolu souvisí.“

„Pocházel z útesů.“

„Myslel jsem si, že se narodil ve Sněžných horách,“ namítl Adrian. „Kdesi jsem to slyšel.“

Muž zavrtěl hlavou. „Uchováváme zde jeho historii nedotčenou pozdějšími zásahy. Lidé ze Sněžných hor se před staletími chopili některých příběhů a překroutili je ve snaze zmocnit se náboženské moci. My však máme původní rukopis Slova.“

Adrian se ztěžka opřel o krumpáč. Měl pocit, jako by se najednou dostal do jakýchsi spletitých úvah, které se vymykaly jeho chápání.

„Od Rocových dnů se předává mnoho písemností a legend,“ pokračoval muž. „Většina z nich nebyla Svatyní zaznamenána. Většina z nich byla ztracena – my věříme, že záměrně – když si Svatyně upevňovala moc.“

Adrian tupě zamrkal. Očekával nějakou podivnou historku, ale tohle ne.

Muž si vyhrnul rukávy. Začínalo se oteplovat. Hory konečně zaplavilo slunce.

„Mnoho těchto historek je o těch vysokých. Jsou to ďáblové a musí být zničeni.“

Adrian potřásl hlavou. Nikdy nic takového neslyšel. „Ale já jsem považoval za vysoké lidi z útesů.“

Majitel tiše zaklel. Muž znechuceně přivřel oči, jako by uslyšel něco co je nad jeho síly, a pak zvedl oči k nebesům. „Říkal jsem to Pausho,“ poznamenal k majiteli. „Ona to nechce poslouchat.“

„Co?“ zeptal se Adrian.

„V našich rodech se občas projevuje dědičná výška. My ji potíráme. Jenže mnoho žen – těhotných – odchází dřív, než se

o to můžeme postarat.“

Adrianovi se zježily vlasy. Ten člověk před ním naprosto chladnokrevně mluví o vraždění dětí. „Takže ti vysocí ostrované, kteří pocházejí z útesů jsou – ďáblové?“ na posledním slovu se málem zalkl.

„A musí být zničeni,“ dodal muž klidně.

Adrianovi to vyrazilo dech. Měl pocit, jako by dostal ránu do hrudi. Jeho vlastní národ. Tohle je jeho národ. Vypadají jako on, ale nejsou jako on.

To snad není možné.

Nebo je?

„Vy tady – zabíjíte? – vysoké lidi?“ zeptal se. Ani se nesnažil před nimi zatajit, že se mu tomu nechce věřit. Dar. Chráněnka. Dostali se vůbec z toho tržiště? Copak je nevědomky poslal na smrt?

„Musíme,“ odpověděl muž. „To je zákon.“

„Protože tak pravil Roca?“ otázal se Adrian, dosud neschopen uvěřit vlastnímu sluchu.

„To není ve Slovu, na které jste zvyklí ze Svatyně.“

Adrian pocítil lehkou úlevu.

„To bylo ve Slovu předtím, než ho Svatyně oklestila.“

„Oni oklestili Slovo psané i nepsané?“

„Slovo bylo nahrazeno Slovem Svatyně,“ vysvětloval mu muž, jako by mluvil s dítětem. Jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. „Vyškrtali většinu toho, čemu nechtěli věřit. V našem – původním – Slovu to je.“

Adrianovi se začaly potit dlaně. Cítil, že jak se mu zrychluje tep, žene se mu do tváří horkost.

„On nic takového slyšet nechce,“ podotkl majitel. „Nechce slyšet nic o svých vysokých přátelích.“

Adrian rychle zavrtěl hlavou. „To ne," vyhrkl. „Já to chci slyšet. Opravdu." Ale musí vysvětlit, proč rudne.

„Já jsem jen otřesen, že Svatyně mohla změnit něco tak posvátného."

„A stejně tak my. Ale k tomu došlo už před mnoha pokoleními. Svatyně se tehdy nechala pohltit sama sebou a méně už se věnovala duším živoucích. Zapomněla na své kořeny. Dokonce ani rocan už není příbuzensky spjat s Rocou. I to je porušení tradic."

Tohle Adriana nezajímalo. Zajímali ho ti vysocí.

„A co ti vysocí cizinci, které jsi viděl dnes ráno," řekl. Nedokázal skrýt strach. A to se pyšnil tím, jak je vyrovnaný. Jenže Feyové jím nikdy takto neotřásli. „Ti, se kterými jsem snídal. Tys je zabil a teď si jdeš pro mne, protože jsem se s nimi setkal?"

Původně chtěl tou otázkou vysvětlit svůj strach, ať si myslí, že právě toho se bojí. Ale teprve když ta slova vypustil z úst, uvědomil si, že se ptá na něco, čeho se opravdu děsí.

Dar s Chráněnkou mrtví, zabiti na místě, kam se přišli ukrýt.

A další na řadě je on. A ani nebude moci varovat Počisťu s Coulterem.

„Ne, ti nejsou mrtví," odpověděl muž. „My vysoké cizince nezabíjíme, pokud tu nezůstanou. Chceme po nich, aby odešli. Pokud tak učiní, nic se jim nestane."

Adrian polkl. Nedokázal zatajit, jak ho to vylekalo. „Tak proč jste přišli za mnou?"

„Jestli ses s nimi spolčil," pravil muž, „musíš také odejít. Jestli ses s nimi nespolčil, ale znáš se s nimi, mohl bys je varovat, aby se drželi od Constanty dál."

„Ale já jsem se s nimi setkal jen v tom jediném případě, o kterém jsem ti říkal," namítl Adrian.

Muž pokrčil rameny. „Pak tedy smíš zůstat. Ale uvědom si, že jestli zjistíme, žes nám o těch vysokých lhal, budeš potrestán stejně jako oni.“

„Potrestán?“ opakoval Adrian. „Za co?“

Muž lehce vysunul bradu. „Vysocí dokážou škodit i pouhým dechem,“ odpověděl. „Mnozí se domnívají, že jsme příliš shovívaví, když je necháváme naživu. Mnozí věří, že bychom měli každé vysokého bez okolků zabít.“

„Ale to neděláte,“ ujišťoval se Adrian v naději, že má pravdu.

Muž maličko zjihl. Najednou nevypadal tak upjatě a do očí mu vstoupilo cosi hřejivého. „Roca byl tvrdý člověk, který žil v tvrdých časech,“ odpověděl. „Vždycky říkal, že ty časy přijdou znovu a že musíme být připraveni. Připravujeme se po celá pokolení. Ale protože jsme připraveni už tak dlouho, musíme také pamatovat na to, že nám Roca kladl na srdce, abychom nezapomínali na soucit a slitování.“

Pak se usmál a jeho výraz se znovu změnil. Ten člověk se usmíval jen vzácně. Jeho obličej k tomu nebyl uzpůsoben. Zdálo se, že mu úsměv snad působí bolest.

„K těm vysokým cizincům jsme se zatím zachovali soucitně. Až je však příště uvidíme, připomeneme si Rocova slova a připravíme se na drsné časy.“ Úsměv na jeho tváři pohasl. „Toto je naše jediné varování.“

Pak se otočil a odešel. Majitel zůstal. Adrian cítil, jak mu po zádech přebíhá chladný mráz.

„Já jsem tě dobře pozoroval,“ prohlásil majitel. „Jsi dobrý dělník. Můžeš tu zůstat, pokud budeš chodit do práce sám.“

„Díky,“ odpověděl Adrian. Nějak mu to slovo nechtělo z krku. Vlastní hlas mu zněl cize. Ale majitel si toho zřejmě nevšiml. Krátce přikývl a šel za tím mužem.

Adrian se za nimi díval, dokud nedošli na začátek lomu. Pak zvedl krumpáč. Kdyby teď odešel varovat Dara s Chráněnkou, mohl by na ně přivolat hněv celého města.

Zůstane až do soumraku. A pak odtud všichni co nejrychleji odejdou.

Luke si v kuchyni namočil hadr do džberu s vodou a otřel si pot z obličeje a z krku. Už teď bylo horko a to ještě nebylo poledne. Naběračkou si nabral trochu vody a dlouze se napil.

Byl nevyspalý a už ho to zmáhalo.

Otevřenými dveřmi se zadíval ven na pole. První úroda už se musí začít sklízet a on na to bude sám. Feyové, kteří spravovali tuto oblast, nabízeli, že mu pomohou, ale Luke je na otcově statku nechtěl.

Na svém statku.

Navzdory horku se zachvěl. Adrian s Coulterem, Počisťou a Diamantiným synem Darem odešli už před dvěma týdny a od té doby o nich Luke neslyšel. A přemítal, jestli o svém otci ještě někdy uslyší.

Teď tu jsou Feyové. Obsadili ostrov. Král Nicholas byl poražen. Ta zpráva se rozšířila rychle. Někteří říkali, že je mrtev, jiní tvrdili, že je ve vyhnanství a že jeho syna Feyové zavraždili.

Luke věděl, že dítě které zemřelo nebyl Dar, že to byl ten golem Sebastian a že to žádná vážná ztráta není. Představa, že ten tvor usedne na trůn jako právoplatný následník, Lukovi vždycky vadila.

Ale Dar, se svými feyskými rysy, byť světlejší pletí, Lukovi vadil taky. Dar vypadal jako jeho matka Diamanta, žena, která věznila Luka a Adriana u Feyů a vložila na Luka zaklínadlo, díky němuž si Luke myslel, že se do ní zamiloval.

Dosud se mu o ní tu a tam zdálo: o nádherně vzletném obočí a dlouhých černých vlasech. V těch snech s ním mluvila a on byl příliš daleko, než aby se jí mohl dotknout. Pak si vždycky uvědomil, že je to jen sen, a donutil se probudit. Za tu krátkou dobu, po kterou ho věznili, s ním Feyové provedli ještě další věci.

Vložili na něj zaklínadlo, které z něj udělalo úkladného vraha. Málem zabil padesátého prvního rocana, a to přitom o sobě vůbec nevěděl. Kdyby po něm rocan nehodil svěcenou vodu a zaklínadlo nezlomil, spáchal by Luke pro Feye úkladnou vraždu.

Od té doby se Luke zdržoval výhradně na statku.

Nikdy by si nebyl pomyslel, že za ním Feyové přijdou až sem.

Povzdechl si a vytáhl chleba. Než otec odešel, napekl, a Luke brzy poté pekl znovu v naději, že se otec vrátí. Ale nevrátil se. Odešel s Coulterem, pro nějž měl v srdci svým způsobem víc místa než pro Luka. Adrianovi a Coulterovi ublížili Feyové podobně. Adriana věznili déle, protože vyměnil svůj život za Lukův, a to je s Coulterem spojilo pevným poutem, podobným poutu mezi otcem a synem. Adrian nikdy Luka nezavrhl, ale už si nebyli tak blízcí.

Luke si vždycky říkal, že je mu to jedno.

Ale nebylo.

Hlavně ne teď, když Luke zůstal doma a Adrian odešel s Coulterem, aby ho chránil.

Jako by Luke chránit nepotřeboval.

A asi nepotřebuje. Je dospělý, o patnáct let starší než Coulter, který byl pro Adriana ještě dítětem. Bylo zbytečné na Coultera žárlit. Adrian říkal, že Luke potřebuje vlastní rodinu, aby nebyl tak těsně spojen s touto.

Možná má otec pravdu.

Ale to mu úrodu nesklidí. Ani ho to nezbaví té hlodavé bolesti v útrobách, pocitu, že se otci něco stalo. To poslední, co by Adrian strpěl, bylo další feyské vězení. Jednou Lukovi řekl, že by raději zemřel, než aby si něčím takovým prošel znovu.

Luke si vzal k chlebu kus sýra a vestoje se najedl. Měl spoustu práce a málo času. Teď už by měl být na poli, ale ještě čekal na jednoho souseda.

Feyům se styky mezi sousedy nelíbily, ale Luke přišel na způsob, jako jejich nelibost obejít. Prohlásil, že potřebuje na statku pomoc – což byla vcelku pravda. Feyský velitel mu nabídl, že mu dá na výpomoc pár svých vojáků, ale Luke to odmítl. Léta zkušeností s Feyi ho naučila, že vojáci nejsou domestici. Umí plnit rozkazy a možná by je plnili i dobře, ale nepomohli by mu tak, jak potřebuje.

Alespoň to tak tvrdil Feyům, kteří se stavovali na statku. Jejich velitel, zhruba stejně starý jako on, jen pokrčil rameny a řekl Lukovi, že tedy dobrá, ať si dělá co chce. Ale kdyby se zdálo, že má úroda lehnout a že o ni přijdou, poslali by sem Feyové vojáky, ať Luke chce nebo ne. Úroda je důležitá. Feyové obsadili ostrov, pravil velitel, pro jeho velké bohatství a na každý pokus to bohatství ničit by se nahlíželo jako na zradu Feyské říše, která se trestá smrtí.

Luke plánoval zradu, ale ne tak okatou a nesmyslnou.

Soused, který měl dnes přijít, byl poslední, s kterým se chtěl Luke setkat. Chtěl zahájit odboj vůči Feyům, a to co nejméně nápadný a zároveň co nejvíce podvratný.

Napadlo ho to, když mluvil s feyským velitelem. Král Nicholas je naživu a žije v ústraní, takže mu jsou ostrované povinováni bojem. Musí Feyům zabránit, aby si z ostrova vybudovali pevnost.

A Luke měl řadu nápadů jak na to.

Začal o tom mluvit se svými sousedy, zmínil se jim o svých nápadech. Jestli ho jediný z nich zradí Feyům, tak ať. Alespoň to zkusil.

Neměl žaludek na to, aby nechal Feye ovládnout ostrov a ani se nepokusil proti tomu něco udělat.

Dojedl oběd a pořádně ho zapil. Věděl, že poledne není vhodná doba na schůzky, zejména na venkově, ale Feyové zakázali scházet se večer. Tuto chvilku si musel ukrojit z času na práci, ale potřeboval zjistit, co může udělat.

Pak uslyšel, že někdo klepe na postranní dveře. Obrátil se. Ve dveřích stál soused. Luke ho neviděl přicházet, jenže Luke se díval na kukuřici a ne na cestu.

Soused Jona byl štíhlý, o pár let mladší než Lukův otec. Měl několik dětí, většinou už dospělých, a měl šlachovité vzezření člověka, který celý život pracuje na poli.

Luke ho pozval dál. „Díky, žes přišel," řekl mu.

„Pospěš si," řekl Jona. „Musím jít sklízet."

Nicméně šel dál. Byl zaprášený a obličej mu brázdily potůčky potu. Luke pravděpodobně nevypadá jinak.

„Vodu?" zeptal se Luke.

„Trochu," přijal Jona. „To je ale vedro. Dneska to bude k nevydržení."

Luke přikývl. Nabral z vědra hrnek vody a mokrý ho podal Jonovi.

„Byli u tebe na statku Feyové?"

Jona se dlouze napil a pak odpověděl: „Byli. Chtějí výkaz veškerého našeho výnosu. Chtějí znát odpracovaný čas a plán obdělávání polností. Tohle jsme nikdy nedělali. Dokud jsem s nimi nemluvil, ani jsem nevěděl, co to plán obdělávání polností je."

Luke se opřel o pult. Tento dům postavil vlastníma rukama jeho otec. Pulty, skříně, veškeré věci ze dřeva vyrobil poté, co se dostal z feyského zajetí, jako by mu pětileté feyské vězení vnuklo nápady, na které žádný ostrovan předtím nepřišel.

Jako plán obdělávání polností.

„Jeden Fey mi řekl, že král Nicholas je možná naživu," poznamenal Luke tiše.

Jona zvedl hlavu. „Mně říkali, že je mrtvý.“

„Chtějí, abychom tomu věřili,“ odpověděl Luke. „Ale můj otec mě naučil feysky a já jsem se jednoho feysky ptal, co se s králem stalo. Říkal, že to nikdo přesně neví. Že jdou zvěsti, že pobodal feyského vládce a odjel z města na koni.“

Jona odložil hrnek a přitáhl si židli. „Mohu?“ zeptal se, a ani nečekal, až mu Luke odpoví, a posadil se. „Jestli je král naživu, tak máme naději,“ usoudil.

„Naději máme, i kdyby nebyl,“ namítl Luke. „Je nás víc. Ostrov nám patří už po celá pokolení.“

Ztišili hlasy ještě víc. Feyové sice na ostrově vládli teprve krátce, ale rychle se vyjasnilo, co znamená jakákoli neposlušnost. Večer poté, co tuto oblast ovládli, svolali všechny statkáře a všichni se museli dívat jak Feyové trestají dva vězně, a bylo jim řečeno, že stejný trest čeká je, pokud nebudou poslouchat.

„Je nás víc, ale nemáme jejich moc,“ podotkl Jona.

Luke zaťal pěst, a pak prsty povolil. „Moc není všechno,“ namítl.

„Ale magie ano.“

Luke zavrtěl hlavou. Od nemagického Počisti se hodně naučil. „Feyové věří, že jsou všemocní a že se jim nikdo neodváží postavit. Ale stačí pár maličkostí, které jim podkopou sebedůvěru: tu a tam nějaké to přepadení, drobná vítězství, a můžeme na jejich území získat opěrný bod.“

„Přepadení? Ty navrhuješ je přepadat?“

Luke přikývl. „Dokud nezjistíme, co se stalo s králem Nicholasem nebo jeho dětmi. Musíme ostrov zachovat. Už teď po nás chtějí víc práce než dřív. Mluví o obdělávání půdy a vysokých výnosech, protože toho máme vypěstovat desetkrát tolik než dřív.“

„Proč?“ zeptal se Jona. „Vždycky jsme přece měli přebytky.“

„*My* ano,“ odtušil Luke, „ale Feyská říše ne. Dávej pozor. Až skončí tato sezóna, budou po nás chtít, abychom vypěstovali další obilí a kukuřici, protože budou potřebovat zásoby na cesty. Něco uskladní, něco pošlou loděmi na Galinas. A jestli budeme odtud podporovat Feye na Leutu, budou vyvážet naši úrodu na Leut.“

„To všechno zásobovat nemůžeme,“ namítl Jona.

„No teď ne, ale Feyové mají domestiky, kteří mají jiné zemědělské postupy než my. A ti to, co děláme, změní.“

Jona se zamračil. „Říkali, že půdu si budeme moci ponechat.“

„Dokud budeme odevzdávat dostatečné množství jídla. Ale to množství určí oni.“

Jona tiše vydechl. Vypadal najednou nějak menší. „Na to jsem nepomyslel. Ale zatím nám nic zabavovat nebudou.“

„Počisťa…“ – Luke to jméno vyslovil s obavami, sousedi se Počisti vždycky báli – „říkal, že zabavovat budou, a pak donutí bývalé majitele půdu stejně obdělávat. Někdy to trvá léta a dělá se to pod pláštíkem zákonného převodu. Jen velmi málo nemagických bytostí si může ponechat nějakou sklizeň, když ji Feyové potřebují.“

Jona zašátral rukou po hrnku a začal si pohrávat s kapkami vody, které ulpěly na stěně. „Kde je Počisťa?“

„Odešel s mým otcem a s Coulterem.“ Luke neodolal touze vyhlédnout ze dveří. Kukuřice se kolébala v lehkém vánku. Táhly se jí nekonečné řady. Všechnu tu práci sám nikdy, nikdy nezastane. „Přede dvěma týdny odešli bojovat s Feyi a ještě se nevrátili.“

„Myslíš, že je ten mrňavý parchant zabil?“

„Počisťa?“ opáčil Luke. „Ten Feye nenávidí možná víc než ostrované. Ne. Nemyslím si, že je zabil. Myslím, že zemřeli v boji s Feyi.“

Tak. Konečně to vyslovil nahlas. A to v něm víc než cokoli jiného podnítilo touhu bojovat. Musí ochránit něco z otcova majetku, z jeho domu a polí.

I Jona vyhlédl ze dveří. Jeho hubená tvář postrádala jakýkoli výraz. „Takže zemřeli v boji?“

„Já nevím. Ale nic jsem o nich neslyšel, a tak si to myslím. Je tu tolik vojska a otec šel rovnou mezi ně. Nikdy by nedopustil, aby ho znovu zajali.“

Jona se vyklonil ven. „Nechal jsem je přijít ke svým dveřím. Zdvořile zaklepali, a pak mi oznámili že Modrý ostrov je nyní součástí Feyské říše. Řekli mi, že nyní podléhám jim a že si se mnou někdo pohovoří o mé půdě. Říkali, že mi bude stále patřit, pokud se jim nebudu vzpouzet a nebudu porušovat feyské právo. Říkali, že Feyové mají velmi dobře vypracované zákony a že se na ně může odvolat každý občan Feyské říše. Pak mi poděkovali a odešli.“

Lukovi vyschlo v ústech. Totéž slyšel i on. Jenže on tuto část slyšel předtím, než se začal ptát. Feysky. To si pak mysleli, že je na jejich straně, a byli před ním méně opatrní. A pak si uvědomil, že měl Počisťa pravdu. Nejlepší způsob, jak přemoci nějakého Feye, je podrobit si jeho mysl.

Nejsou zvyklí, že jim někdo odporuje.

Nejsou zvyklí prohrávat. Král Nicholas je však už poučil. I Lukův otec je poučil. Feye prohra vždycky zaskočí. Nesnáší prohru.

To je způsob, jak poštvat Feye proti sobě navzájem.

„Já jsem je prostě nechal, aby mi řekli, že to tady teď řídí oni, a pak jsem řekl ženě: »Myslím, že je to jedno. O králi jsme stejně nikdy neslyšeli«. Jako by se od něj čekalo, že bude mluvit s každým jednotlivým poddaným

zvlášť. Žena odešla z místnosti. Myslím, že se na mne zlobila. Zlobila se na mne, že jsem se nevzepřel.“

Za celý týden slyšel Luke řadu verzí téhož. Všichni sousedi byli tak ohromeni věcností, s jakou jim to Feyové oznámili, že nic neudělali.

A popravdě řečeno, nebylo co. Rozhodně ne jednotlivě.

„Ty ses nemohl vzepřít,“ poznamenal. „Sám ne. Nikdo z nás nemůže jednat na vlastní pěst.“

Jona se na něj podíval. V očích měl uštvaný výraz. „Co navrhuješ?“

„Navrhuji tvářit se ve dne jako vzorní občané Feyské říše a v noci se ji snažit zničit. Zaskočí je to, a o to nám jde. Budou umírat, a o to nám jde. A znejistí je to. Už se nám to jednou podařilo. Uděláme to znovu.“

„To se nepodařilo nám,“ namítl Jona. „My jsme sedlačili. To udělal král Alexander. A ten je mrtvý.“

„Ve skutečnosti to byl král Nicholas a svěcená voda ze Svatyně,“ upřesnil to Luke. „A je tu vysoká pravděpodobnost, že není mrtvý. To jen Feyové chtějí, abychom si mysleli že je mrtvý. Protože kdyby byl, neměli bychom na čem lpět. Myslím, že toto je prvořadá záležitost. Musíme zařídit, aby celý ostrov věděl, že král je naživu.“

„Nemůžeme se věnovat tomuhle a zároveň sedlačit.“

„Ale jistěže můžeme,“ namítl Luke. „Najdeme si nějakou výmluvu, abychom spolu mohli mluvit, a tu zprávu rozšíříme. Já jsem si našel výmluvu, proč mluvit s tebou.“

Jona se uchechtl. Úsměv ho proměnil a najednou vypadal mladší. „To teda jo,“ souhlasil. „Ale ty máš pravdivou výmluvu. Potřebuješ tady na statku pomoct. Sám to nezvládneš.“

„Já vím,“ odvětil Luke. „Jen jsem prostě nechtěl, aby mi pomáhali Feyové.“

„A co nějaká žena?“ nadhodil Jona. „Já si vystačím se syny. Dokonce nám zbývají síly na ještě něco víc. Mé dcery vědí, jak se sklízí žně. Umí i sít. Vím, že to není zrovna běžné, ale…“

„Nemám nic proti práci se ženami,“ odpověděl Luke. Nepatřil ke starší generaci ostrovanů. Jako mladý vídal Feyky a udělalo to na něj hluboký dojem. Tam ženy nemusely dělat domácí práce. Byly silné a mocné a s náročnými úkoly jako žně by si dokázaly poradit stejně dobře jako muži.

„Moc platit nemůžu,“ podotkl Luke. „Převážně úrodou.“

„Ony moc nepotřebují,“ odpověděl Jona. „Já to nedělám proto, abych ti pomohl se žněmi. Dělám to proto, abych udržel Feye dál od tvých polností. Jestli je to, co říkáš, pravda, pak si musíme držet Feye od těla jak se dá. Děvčata ti s tím pomohou.“

„Díky,“ odpověděl Luke.

Jona vstal. „Víš, že plané řeči nestačí. Musíme jednat.“

„Já vím,“ odpověděl Luke.

„Máš už nějaký plán?“

Luke se usmál. „Právě jsem s jedním začal.“

Jona přikývl. „To je víc, než jsem měl dnes ráno já,“ odvětil a sáhl po klice. „Hned jak se vrátím, tak ti sem děvčata pošlu.“

„Díky,“ opakoval Luke. Nechal dveře otevřené a díval se za Jonou, jak kráčí přes pole. Pak zvolna vydechl.

Lhal. Zatím neměl žádný plán. Měl jen nápad. Věděl, že musí Feye napadnout a morálně rozložit. Jen přesně nevěděl, jak na to.

Věděl jen, že na sebe bere velké břímě.

Jeho otec byl kdysi ochoten vzdát se všeho proto, aby Feyové pustili Luka z vězení. Bylo načase, aby to Luke otci vrátil. Bylo načase, aby to splatil ostrovu.

Vzdát se všeho je malá daň za to, že se zbaví Feyů.

Všeho – včetně vlastního života.

„Já ho nechci jít hledat,“ prohlásila Arianna a zimomřivě si třela paže. „Ty Dara neznáš. Je to ďábel.“

Nicholas ji pohladil po zádech. Třásla se, ale ani ne tak zimou jako spíš rozčílením. Řekla to nedůtklivě, ale Nicholas v tom vycítil něco jiného.

Strach.

První střetnutí s bratrem ji vyděsilo. Málem udělala tu největší chybu svého života a dosud si to nebyla ochotná přiznat, dosud popírala, že boj Černé krve s Černou krví může být příčinou velkých těžkostí.

Málem svého bratra zabila a trvala na tom, že toho nelituje.

Nicméně Nicholas byl přesvědčen, že lituje.

„Dar není žádný ďábel.“ Šamanka, sedící na svém oblíbeném kameni, se konečně obrátila. Zimomřivě se choulila pod pokrývkou a nos jí zčervenal. Dnes ráno byla v podivném rozpoložení a Nicholas nedokázal rozpoznat příčinu. Snad ty vize, které měla?

Ty, o nichž nechce mluvit?

„Ublížil Sebastianovi,“ prohlásila Arianna. Hlas se jí třásl.

„On Sebastianovi pomohl, dítě. On je se Sebastianem nerozlučně spjat. Bez Dara by nebylo Sebastiana.“

„To není pravda.“ Arianna si přestala třít paže, popotáhla a pravicí si utřela nos.

Nicholas tiše, nehybně stál a poslouchal jejich rozhovor. Nikdy svého syna dospělého neviděl. Živě si pamatoval na to novorozeně, na jeho maličké ručičky a čilá ústa. A na to, jak to dítě najednou ztratilo veškerý zájem. Jak se změnilo z živého uzlíčku zvědavosti na mdlé, tupé, věčně unavené těžké dítě.

Diamanta si myslela, že je nemocný.

Nicholas miminka neznal. Neuvědomoval si, co se ve skutečnosti změnilo.

Jaký to jen byl hlupák. Jak šamanka, tak jeho dcera ho už viděly, a on ještě nikdy. Chtěl by ho vidět a styděl se to přiznat nahlas. Mrzelo ho, že natolik touží po synovi z masa a kostí, že se odvrací od chlapce kterého vychovával, od svého syna z kamene, od syna, který mu zachránil život.

„Je to pravda," řekla šamanka tiše a něžně. Moc dobře věděla, jak je teď Arianna přecitlivělá. „Tvůj bratr je stejně jako ty, Arianno, vizionář. Vizionáři mohou putovat po poutech."

„Já vím," odpověděla Arianna.

„Ale nikdy jsi to nedělala. Doopravdy to neznáš."

„Já *vím*," prohlásila tónem, který nepřipouštěl další řeči.

„No dobrá," pravila šamanka, jako by to neslyšela. „Možná však nevíš, že vizionáři mohou v tom, po jehož poutě putují, zanechat část sebe. A že se ty části mohou osamostatnit."

„To mi Solanda říkala," odtušila Arianna.

„Opravdu?" podivil se Nicholas. „Dokonce i to, že mohou část svého já někde zanechat?"

„Ano," odvětila Arianna. „Byl jsi u toho."

To byla pravda. Byl u toho. Jasně si na to pamatoval. Ale podle toho, jak to Solanda popisovala, si myslel, že Dar zanechal v Sebastianovi část sebe náhodou.

Rozhodl se, že se nenechá Arianninou rozmrzelostí vyvést z míry. „Vizionáři to dělají záměrně?" zeptal se. „Chceš říct, že stvořil Sebastiana úmyslně?"

„Ne," odpověděla šamanka. „To si nemyslím. Na to byl příliš mladý. Zacházel se schopnostmi vizionáře jako nevzdělané dítě. To se u nás ještě nikdy nestalo. Ale obvykle vizionáři dělávají takové věci záměrně. V něčím mozku stvoří nějaký výtvor. Ten přirozeně

musí nejdřív vyrůst, jako tvůj Sebastian, ale po létech toho člověka ovládne.“

Zaklonila hlavu, povzdechla si a dodala: „Nepřemýšlel jsi někdy třeba o tom, jak vizionář ovládá celou feyskou rasu i bez útočných či obranných magických prostředků?“

„Těmi výtvory?“ otázal se Nicholas zděšeně. Naprosto ho zdrtila představa, že žádný Fey nejedná sám za sebe, že jsou všichni ovládáni nějakým vizionářem. Černým králem.

„Ale jen ve velmi uvážlivě vybraných případech. Obvykle se jedná o nějakého čaroděje, který se stane nepohodlným. Čarodějové jsou příliš cenní, než aby se mohli jen tak zničit, to víš,“ pokračovala hořce. „A takový čaroděj pak zešílí. Moudrý vizionář zapustí do vybraného čaroděje svůj výtvor desítky let předtím, než čarodějovo šílenství propukne naplno. A po další desetiletí ten výtvor čaroděje ovládá a zároveň drží jeho šílenství v únosných mezích.“

„Vidíš?“ ozvala se Arianna tiše. „Říkala jsem ti, že Dar je ďábel.“

Nicholas mezi tím neviděl žádnou souvislost. „Jak jsi na to přišla?“ zeptal se.

„Protože stvořil takový výtvor v Sebastianovi.“

„Ten výtvor je Sebastian sám,“ namítla šamanka. „Chlapec, kterého miluješ jako bratra, je částí tvého skutečného bratra a vždycky byl. Dar je laskavé, štědré a soucitné dítě.“

„Je dospělý.“

„Je to ještě chlapec,“ namítl Nicholas při vzpomínce, jaký byl on sám, když mu bylo osmnáct. Myslel si, že všechno ví, všechno zná. Byl stejně výbušný jako Arianna, ale ne tak sdílný. „I když si to on sám nemyslí.“

„Ty jsi rozhodnut ho přijmout za svého, že?“ otázala se Arianna.

„Je to můj syn,“ odpověděl Nicholas.

„Je to Fey.“ Poslední slovo přímo vyplivla.

„O nic víc než ty,“ podotkla šamanka.

„Ale ne, mnohem víc,“ vyhrkla Arianna. „Vychovali jste ho vy. Má všechny vaše ďábelské rysy.“

„Arianno,“ napomenul ji Nicholas. „Šamanka nám pomáhá.“

„Ona nám pomáhá?“ opáčila Arianna a rozmáchla se rukama kolem sebe. „Jen se podívej, kde jsme. A Černý král si zatím žije v našem domě a vládne našemu lidu.“

„To také chceme změnit,“ připomněl jí Nicholas.

„S její pomocí na tom nic nezměníš,“ odsekla Arianna. Přivřela oči a nenávistně se podívala na šamanku. „Ty jsi v žádné mé vizi nebyla.“

„Já vím,“ zašeptala šamanka.

Nicholas zvedl hlavu. Šamanka tu seděla s hlavou sklopenou. Srdce se mu rozbušilo. „Ty ne,“ vydechl. „Nechci ztratit i tebe.“

Zvedla hlavu. „Nic mi není, Nicholasi.“

Ale nepopřela to. Neřekla, že přežije.

Odhrnula si z obličeje pramínek vlasů. „Vím, kde je Dar,“ řekla.

„Já vím,“ odpověděl Nicholas. „Řekla jsi mi to hned, když jsme tě potkali.“

„Nemůžeš jí věřit,“ ozvala se Arianna.

„Můžu,“ odpověděl pevně. Dost dobře nevěděl, jak má jednat se svou výbušnou dcerou, když je vzteky bez sebe. „Mohu a věřím.“

„Dovedu vás k němu,“ sdělila mu šamanka. Narovnala se a podívala se mu do očí. „Myslím, že to bude nejlepší.“

„Jestli je to pro tebe nebezpečné, můžeme jít s Ariannou sami.“

Šamanka zavrtěla hlavou. „Pro mne je nebezpečné zůstávat na Modrém ostrově s Černým králem," odpověděla. „Nezáleží na tom, kde jsem."

„Já ho hledat nechci," trvala na svém Arianna.

Nicholas ji pohladil po zádech. Ucítil vystouplé obratle. „Já ano," odpověděl.

Obrátila se k němu. „Copak ti nestačím, tati? Nejsme takhle rodina?"

Přikývl. „Ty jsi a vždycky budeš dítě, které je mi nejbližší. Ty jsi moje od začátku." Držel ji v náručí chviličku poté, co se narodila, když ještě ani pořádně neuměla udržet tvar.

A jeho žena ležela mrtvá u krbu.

Zaplašil vzpomínky. „Ale Černý král si sem přišel pro svá pravnoučata. A jestli ho máme porazit, potřebujeme, aby za námi přišel."

„Šamanka říkala, že ho nemůžeme zabít."

„My ne," souhlasil Nicholas. „Ale můžeme mu zabránit, aby se zmocnil tebe nebo Dara."

„Mně Dar nezajímá!" odsekla Arianna.

„Já vím," odpověděl Nicholas. „Ale tvého praděda ano. A on nepotřebuje moc, kterou mu Dar přinese."

„A my ano?"

Nicholas ji objal. Nemůže jí vysvětlovat, jak touží po svém druhém dítěti. Nemůže jí vysvětlovat, že najednou touží toho chlapce ochránit. Ale může jí sdělit důvody, kterým bude rozumět.

„Potřebujeme, aby Černý král přišel za námi a jen za námi," vysvětloval jí. „Půjde kamkoli, kde budeš. Kamkoli, kde bude Dar."

„A když budeme pohromadě, půjde tam," pochopila.

„Přesně tak."

Povzdechla si a opřela se hlavou o Nicholasovo rameno. Byla tak křehká, zranitelná a vznětlivá. Copak by bez takového dítěte mohl někdy žít?

„Já na něho nebudu hodná,“ prohlásila.

„Hlavně mu neubližuj,“ požádal ji Nicholas.

„Možná bys měla mít na paměti,“ podotkla šamanka, „že Sebastian, kterého jsi milovala, skrz naskrz pocházel z tvého bratra Dara.“

Arianna se odtáhla od Nicholase a celá brunátná se obrátila na šamanku. „Tomu nikdy neuvěřím.“

Šamanka pokrčila rameny. „Pak jenom odmítáš přijmout dalšího člena své rodiny. Člověka, kterého bys měla milovat.“

„Jsi předpojatá.“

„Ty taky,“ odvětila šamanka tiše.

Nicholas se zhluboka nadechl. Měl toho právě tak dost. Hádat se můžou i po cestě. „Musíme se sbalit,“ prohlásil. „Dostaneme se k Darovi, než padne noc?“

„Ne,“ odvětila šamanka. „Ale do rozbřesku bychom tam být mohli.“

Do rozbřesku. Jeho syn. Poprvé bude pohromadě se svými dětmi. Další krok k nápravě.

Další krok k porážce Černého krále.

K naději.

Chocholík prolétával podzemními chodbami. Jediným světlem tu byla jeho maličká jiskřička. Rychle třepetal křídly, ruce přitisknuté k hrudi, nohy pevně přitažené k tělu. Trápilo ho, že je tu málo vzduchu, a vadily mu zbytky slámy, prach a pavučiny. Za letu měl strach z mnoha věcí; bál se, že svou maličkou jiskřičkou zažehne v suché slámě oheň, bál se, že se v tom prachu udusí, bál se, že se chytí do pavučiny a nedostane se ven.

Dostal se už daleko od paláce a bylo mu jasné, že v těchto chodbách už dlouho, předlouho nikdo nebyl.

Tímto úkolem ho osobně pověřil Černý král. Chocholík si ještě nezvykl na to, že je v postavení jedné z nejvýznamnějších bludiček této armády. Předešlý oblíbenec Černého krále Smršť se ze svého pátrání po královně pravnukovi už nevrátil. Stejně tak Oharka. Dvě bludičky byly zraněny v bitvě a mnoho dalších služebně starších bludiček bylo rozptýleno po ostrově – prováděly průzkum a plnily další úkoly, vhodné pro bludičky. Chocholík byl jednou z mála bludiček, které zůstaly v blízkosti Černého krále, a přestože jeho zkušenosti z boje v Nyei byly značně chabé, byl tu služebně nejstarší.

Byl poslán do podzemních chodeb pátrat po čemkoli, co by se tam dalo najít. Černý král byl přesvědčen, že chodby použil ostrovní král pro protiútok. Kromě toho byl přesvědčen, že tudy uprchlo z paláce mnoho služebnictva. Tohle všechno sdělil Chocholíkovi Mudřec, když mu přiděloval úkol prozkoumat podzemní chodby.

„To nejdůležitější," sdělil mu Mudřec, „je zjistit kam až došli, kde vylezli ven a co měli v úmyslu."

Jejich úmysly Chocholík předvídat nemohl. Celé dopoledne létal chodbami a všude bylo pusto a prázdno. Prohledat celé bludiště podzemních chodeb za jeden den byl rozhodně úkol nad síly jedné bludičky. Pořád čekal, že chodby brzy skončí, že někde narazí na cihlovou zeď, ale zatím nic. Taky předpokládal, že by měl někde narazit na řeku. Skrz řeku přece chodby vést nemohou.

Zaznamenal mnoho věcí, které stály za hlášení. Část, kde se nacházely kobky, byla vcelku čistá a pod strážnými domky bylo ještě čistěji. Usoudil, že odtud byl opravdu veden protiútok. Vletěl do nějaké chodby vedle kobek a v nánosech starého prachu našel dvě řady otisků nohou. Vedly ke skrytým dveřím. Protáhl se skrz – v maličké bludičkovské podobě to šlo snadno – a zjistil, že je zase v paláci, ve Velké síni ověšené zbraněmi. Pár Feyů vypovědělo, že se tam magickým způsobem zjevil jakýsi černohábita s mečem obdařeným nesmírnou mocí.

Ta magie nebyla vůbec žádnou magií. Stará prostá vynalézavost.

Letěl dál, až se dostal do chodby plné pavučin. Pavučiny ho trápily ze všeho nejvíc. V duchu si představoval, jak se chytí do lepkavých vláken a bude tak šílený strachy, že se ani nebude schopen zvětšit do feyské velikosti. A jak sebou bude škubat, vyburcuje pavouka, ten vyleze ven a dorazí ho. Slyšel příběhy o bludičkách, které tak zemřely ve starobylých domech v L'Nacinu, ale nevěděl, jestli to je pravda.

Nicméně si to nijak netoužil ověřovat.

V této chodbě byly také otisky, jedna řada vedla směrem k paláci a dvě řady směrem od paláce. Nevypadaly úplně čerstvě, ale těžko se dalo určit, jak jsou vlastně staré. Předpokládal, že pocházejí z posledního útoku na Jahn. Někdo tudy prošel, a pak stejnou cestou odešli dva. Nevěděl, jestli spolu ty otisky

souvisejí, ale předpokládal, že mu to pomůže držet se hlavních chodeb.

Letěl dál. Na Modrý ostrov dorazil sotva před měsícem, ale měl pocit, že od té doby už se nalétal až až. Nejprve výzvědy, pak hledání králova pravnuka, pak trochu boje při útoku na město a nakonec tohle pátrání.

Podzemní chodby byly ze všeho nejhorší. Nenáviděl tmu. To, že on sám je jediným zdrojem světla, v něm vyvolávalo pocit, že je viditelným terčem. V budovách obvykle hoří pochodně nebo ohně v krbech, takže bludička může předstírat, že je jiskřičkou. Nikdo si jí nevšimne. Kdežto osamělého světelného bodu, který zjevně někam míří, si všimne každý, napadne ho že je to Fey a rozmáčkne ho v dlaních.

Takhle zemřela jeho matka, na výzvědném letu, rozmáčknuta jako komár mezi dlaněmi nyeského obchodníka. Chocholík to celé viděl a jen o vlásek unikl stejnému osudu. Dosud ho pronásledovaly noční můry o obřích rukách, které se nad ním zavírají,

o vteřinách před poslední, smrtelnou bolestí.

Setřásl ze sebe ty představy a letěl dál. Dostal za úkol proletět chodbami až na konec a on ten úkol splní. Nic si s sebou nebral, ale viděl cestou řadu postranních chodeb a pár dalších dveří. Předpokládal, že kdykoli by se potřeboval osvěžit, bude se moci dostat na povrch. Jahn teď mají v rukou Feyové. Dostat někde něco k jídlu by bylo snadné.

Chodba před ním prudce stoupla a Chocholík ucítil zatuchlý říční pach. A v dálce uslyšel nějaké zvuky. Zprvu si myslel, že je to šplouchání vody, ale pak si uvědomil, že slyší hlasy.

Šeptání.

Vlasy se mu zježily, na okamžik strnul a málem by spadl na zem, ale v posledním okamžiku se vzpamatoval.

Proč by tady dole někdo šeptal? Proč by nemluvil nahlas?

Jedině ze strachu, aby ho nikdo neuslyšel.

Ale kdo?

Co?

Chodby byly napohled prázdné a Chocholík si předtím nevšiml, že by se v nich ozývaly nějaké zvuky. Kdyby ano, usoudil by, že slyší shora nějaké Feye, jak si jdou po své obvyklé práci.

Neslyšel nic.

Až dosud.

Šepot se blížil. Navzdory nechuti k pavučinám vyletěl až ke stropu, a odtud se pomalu snášel dolů. Nechtěl, aby si ho někdo všiml. Chtěl jen pozorovat, sám neviděn.

Zahnul za roh a zjistil, že se nachází v rozlehlé jeskyni. Kdyby nebyl těsně pod stropem, pravděpodobně by si ani nevšiml, že je to podzemní síň, kterou vybudoval člověk. Ale byla. Každý jeden kámen vložila na místo lidská ruka. Mnohé byly vlhké. Někde poblíž musí být řeka; stěnami jeskyně prosakovala vlhkost.

Ale to nebylo to, co ho překvapilo tak, že málem vletěl zpátky do chodby. Nejvíc ho zaskočilo početné shromáždění černohábitů. Přestože Rugadovi cenzoři kouzel černohábití jed zneškodnili, slyšel o něm Chocholík řadu příběhů. Věděl, že jediná kapka Feye rozpouští. A taky věděl, že dostal protilátku. Ale měl strach, že tihle černohábiti mají v zásobě ještě jiné triky, které třeba nestihli použít při Rugadově náhlém a překvapivém útoku na jejich pevnost.

Teď se schovávali tady. Byla jich tu stovka, možná víc, u zdi měli vyrovnány bedny s lahvičkami a všude se tu vznášel říční pach.

Černý král bude rád, až se o tomto spolku dozví. Zničí je stejně jako před dvěma týdny zničil jejich pevnost.

To stačí. Zbytek chodeb prozkoumá později. Tohle bude chtít Černý král vědět hned.

Chocholík se právě obracel k návratu, když zaslechl šepot, který ho zaujal.

„…odešel," říkal ten hlas ostrovsky. Když přišel Chocholík na ostrov, uměl ostrovsky jen průměrně, ale za poslední měsíc se zlepšil. „Vstal jsem a zjistil jsem, že Con zmizel. Audové říkají, že odešel s královským synem."

Královským synem. Při těchto slovech Chocholík zpozorněl.

Jistěže. Jestli se ten chlapec skrýval tady, tak ho těžko mohla nějaká bludička najít. Ještě donedávna Rugad o podzemních chodbách ani nevěděl.

„Říkám ti, dobře že tu není," zašeptal jiný hlas. Chocholík se ani nedíval kdo to je. Vtiskl se do štěrbiny mezi stropem a zdí a snažil se být pokud možno neviditelný. Měl co dělat, aby nespadl. Maličkými prstíky se držel malty jak mohl, aby nemusel moc mávat křídly. Cihly byly staré a drolily se. Měl strach, aby se na černohábity nesypaly spršky prachu. Mohli by se podívat nahoru a uvidět ho.

„Ten kluk to nemá v hlavě v pořádku," pokračoval druhý hlas. „A vypadá nějak divně, jako by se zevnitř rozpadal."

Chocholík se zamračil. Přemítal, čím by to mohlo být. Feyové se přece s jinými rasami obvykle mísí dobře. Nevznikají z toho žádné zdravotní problémy, naopak, obvykle to rasu jen posílí.

„Víš určitě, že jsou pryč?" zeptal se ten hlas.

„Díval jsem se všude a nikde jsem je neviděl. Než rocan pověřil Cona posláním, sloužil Con u mne. Je to dobrý kluk. Trochu se

o něj bojím, hlavně kvůli tomu královskému synovi. Con se tvářil, že ten chlapec je součástí jeho poslání, ale já si myslím, že se plete. A viděl jsi ten meč? Je celý od krve.“

Chocholík se otřásl. Pravděpodobně feyské. Tohle bylo mimořádně zajímavé, mnohem zajímavější, než čekal. A pravděpodobně mnohem zajímavější, než by čekal Černý král.

„Viděl,“ odpověděl druhý hlas. „Con se nechová jako správný aud. Ten meč a ty názory. Ani tady nechtěl zůstat, i když mu nadřízení říkali, že má.“

„Potrestají ho,“ odpověděl první hlas.

„Pokud ho ovšem najdou,“ odvětil druhý.

„A pokud postavíme náboženství zase na nohy.“

Tato myšlenka je zjevně trápila nejvíc. Najednou zmlkli, sklopili oči a zadívali se na své ruce. Chocholík se tiskl do spár ve staré maltě, díval se na ně a snažil si v hlavě srovnat, co se právě dozvěděl. Takže královský syn byl tady, ale už odešel a putuje s nějakým černohábitou. Proč? Kvůli ochraně?

Důležité je, že to nemůže být tak dlouho, co chlapec odešel. Ještě by ho mohl v chodbách najít.

A co pak? Požádá ho, aby počkal? Chocholík je jen bludička. I kdyby se zvětšil do pravé velikosti, nebyl by schopen bojovat s nějakým černohábitou s mečem.

Lepší bude jít za Černým králem. Bude lépe nechat to na posouzení Černému králi, ať sám rozhodne, jestli Feyové obsadí tunely. Když tu budou stovky Feyů, nebude mít pravnuk šanci. Černý král ho dostane.

Chocholík se usmál. A on bude hrdinou. Tím, kdo přivedl pravnuka Černého krále domů.

~ 13 ~

Con pevně sevřel meč a vyplazil se z úzké chodby ven. Kolem něj se zvedala oblaka prachu a Con se úporně snažil nekýchat. Čpělo to tu kouřem – už ne sice čerstvým, ale stejně ho to dráždilo. Opřel si meč o nohu, obrátil se a vzal Sebastiana za ruce.

Vždycky když se Sebastiana dotkl, překvapilo ho jak má chladnou a hladkou kůži. Kdyby nevěděl, že Sebastian mluví a dýchá, myslel byl si, že je stejně neživý jako ty kameny kolem.

Sebastian se ho křečovitě držel. Zatím byl ještě v chodbě a dostat ho ven nebude lehké.

Dnešního rána však nebylo lehké nic. Když si to Sebastian nakonec vymohl, provedl ho Con podzemními chodbami až do tohoto průchodu, kterého se Con tehdy tak bál. Průchod ležel na začátku mostu přes Cardidu, stavitel ho umístil pod částí, kde se nejvíce chodilo, a řídce používaná chodba se postupem času tak zúžila, že se tudy musel Con před dvěma týdny proplazit.

Před dvěma týdny.

Teď mu to připadalo jako věčnost.

Chodba se za tu dobu snad ještě zúžila. Palčivý pach kouře přehlušil i pach řeky. Ze stropu vypadaly kameny – pravděpodobně díky stovkám feyských nohou, které za poslední dva týdny pochodovaly přes most.

Třeba si ji Con pamatoval špatně a za tu dobu žádné kameny nevypadaly. Ale ať tak nebo tak, dnes se potýkal s problémem, jak dostat skrz Sebastiana.

Sebastian byl vysoký a štíhlý, ale naprosto nepohyblivý. Con mu musel ukázat jak se plížit v úzké chodbě a nejednou se musel pro Sebastiana vrátit a hledat ho. Bylo mu jasné, že Sebastian bude ve stísněném prostoru, kde půjde shrbený a rukama

nataženýma před sebe, naprosto v koncích a bude plakat. Con nijak netoužil slyšet Sebastiana znovu naříkat. Znělo to jako skřípání kamene o kámen a Conovi se z toho ježily vlasy na hlavě.

Sebastian naříkal každou chvíli. Bez své rodiny, zejména sestry, byl naprosto ztracený. Byl dočista bezradný a navíc – jak Con zjistil – zřejmě nikdy nebyl mimo palác. A teď, když ho Con odvedl do podzemních chodeb, byl vyděšený, a v tom úzkém průlezu to bylo nejhorší. Alespoň, že mu Con nemusel vysvětlovat, proč bylo nutné opustit podzemní síň, to Sebastian věděl sám a vlastně chtěl pryč ještě víc než Con.

Z jeho varovných slov Cona mrazilo. Věděl, že odtamtud musí dříve či později odejít – Feyové by je tam nakonec stejně našli – ale v Sebastianově chování se objevilo něco, co ho v tom ještě utvrdilo. Sebastian měl feyskou magii a když tvrdil že kolem sebe cítí nějaké změny, byl Con nakloněn mu věřit.

Sebastian potřebuje ochránce. A dokud nenajdou krále nebo dokud se nebude Sebastian schopen postarat o sebe sám, bude tím ochráncem Con.

„Tak," pravil Con a pevně chytil Sebastiana za ruce. „Teď tě držím. Suň se dopředu, já tě potáhnu."

Sebastian se poposunul dopředu, Con mu hmatal po rukou, až pod šaty nahmatal ramena, a táhl ho ven. Sebastian byl těžký. Vážil snad dvakrát tolik, než by Con čekal podle toho, jak byl hubený a jak málo jedl. Nikdy si nestěžoval, že by měl hlad nebo žízeň. V tomto směru byly jeho potřeby mizivé.

„Kde… je… země?" zeptal se Sebastian. Hlas mu po tom dlouhém mlčením ve štiplavém kouři skřípal.

Conovi trvalo dlouho, než si jeho oči přivykly na tmu, ale Sebastian si zřejmě nezvykl vůbec. Nejenže se nemotorně vleče těsnými chodbami, ale ještě navíc poslepu.

„Dole,“ odtušil Con a v duchu si přál, aby byl Sebastian natolik pohyblivý, aby mohl sjíždět hlavou napřed jako Con. „Budu tě držet, dokud nenatáhneš nohy.“

Na této straně bylo ústí chodby širší a Con doufal, že když bude Sebastiana podpírat, bude Sebastian schopen posunout dopředu nohy, vystrčit je ven a pak se spustit na zem. Částečně ho Con bude muset podpírat, ale nebude ho muset nést celého.

Jednou rukou ho chytil pod ramenem a druhou ho vzal kolem hrudi. Boky už měl Sebastian skoro venku.

„Výborně,“ pravil Con. „Můžeš si kleknout?“

„Ano,“ odpověděl Sebastian. Pomalu se posunul a svezl se na kolena. Teď už ho Con nedržel, ale stejně stál s rukama napřaženýma, aby Sebastiana chytil, kdyby padal.

Aby ho zadržel.

Con se otřásl. Nebyl si jist, jestli by přežil Sebastianovu tíhu, kdyby na něj Sebastian spadl.

Sebastian se podle Conových rad rukama zapřel o ústí chodby, pak vysunul ven jednu nohu a vzápětí i druhou. Con se obával, že se zaplete do šatů, ale zvládl to. Teď tu seděl s nohama klátícíma se nad zemí.

„Skvěle,“ pravil Con a spustil ruce. V pravé ruce cítil mravenčení. Málem mu zmrtvěla. A ramena ho bolela. Už by asi dlouho Sebastiana neudržel. „Teď se mi opři rukama o ramena a sjeď dolů.“

Sebastian se naklonil dopředu. Conovi se zdálo, že to v jeho těle slyšitelně praská. Chvílemi krále z hloubi duše nenáviděl, že toho chlapce opustil.

Sebastianovy obrovité ruce, pevné, tvrdé a těžké, dopadly Conovi na ramena. Sebastian na něj nalehl plnou váhou a nohama napřed klouzal ven. Con měl co dělat, aby nezavrávoral a neupadl na záda.

Zdálo se, že Sebastian bude sjíždět dolů snad celou věčnost. Ale nakonec přece jen dopadl na dno nové chodby. Stoupl si, pyšný jako dítě, které se udrží na nohou, a s rukama na Conových ramenou se usmál.

„Doká-zali… jsme… to," pravil.

„Jo, dostali jsme se přes řeku," souhlasil Con. „Ale já nevím, jak daleko se tyto chodby táhnou. Nedaleko odtud je Svatyně. Kde jsou tví přátelé?"

„Na… jihu," odpověděl Sebastian. Maličko zaváhal, a pak dodal: „Pro… tebe… je… to… jeden… den… chůze."

„A pro tebe?" zeptal se Con a v duchu přemítal, jak to všechno Sebastian ví, když nikdy nebyl mimo palác. Ty vypůjčené vzpomínky ho dráždily. Ale na Sebastianovi ho rozčilovalo všechno. Především to, jak ho potřebuje. Con si zoufale přál, aby už Sebastian své ruce z jeho ramen sundal, ale nevěděl jak to říct, aby Sebastiana neurazil.

Jako by uměl číst myšlenky, Sebastian pomalu sundal ruce. Ale číst myšlenky snad přece neumí, ne? Con se otřásl. Třeba to umí. Sebastian uměl spoustu věcí, které Cona dráždily.

„Já… nevím," odpověděl. V tom příšeří se nad Conem tyčil jako obrovitý balvan. Naštěstí se tu mohli narovnat. Cona už z toho věčného hrbení bolela záda.

Con se zamyslel. Už to bylo dávno, kdy byl naposledy mimo Jahn. Sebastian mu vysvětloval, jak se dostanou na ten statek. A Conovi přitom pomalu docházelo, že Sebastian je vlastně svým způsobem silně opatrný a předvídavý. Sebastian mu pro případ, že by se rozešli, celou cestu vysvětlil. Sebastian myslel na všechno. Nebyl pomalý v myšlení, jak se říkalo, jenže ve všem ostatním opravdu pomalý byl: v pohybech, řeči a jednání.

„Dobrá," pravil Con, „Myslím, že nemáme zase tak moc naspěch. Musíme zjistit, kam nás dovedou tyhle chodby, a dojít co nejdál. Nechci vylézat nahoru příliš brzy. Feyové jsou všude a pasou po tobě."

„A… po… tobě," podotkl Sebastian tiše.

Con svraštil čelo. Tím si tak jist nebyl. Ale věděl, že se Feyové bojí rocanistů. Tolik se aspoň dozvěděl od těch, kteří se zachránili. Říkali, že si Feyové myslí, že rocanisté mají víc takových magických věcí jako je svěcená voda a že budou hledat způsob, jak Feye zničit.

Con žádnou zvláštní magii neměl. Měl meč, který si teď opřel o nohu. Ale ten neměl s rocanisty nic společného. Ten našel v paláci. Maně ho napadlo, co ještě dalšího tam Černý král přímo pod nosem má.

Popadl meč. „Tak jdeme," prohlásil. Sebastian přikývl. Con pustil Sebastiana napřed. Nechtěl, aby se mu v té tmě ztratil.

Čím dál šli, tím víc to v chodbách čpělo. Ze zatuchlého vzduchu plného kouře Cona pálily oči. Do kouře se mísilo ještě něco jiného, něco ještě silnějšího a staršího než oheň. Conovi se z toho ježily vlasy na hlavě.

Smrt.

Tady dole páchla smrt.

Donutil se polknout. Jistěže. Nahoře jsou mrtví a jejich zápach proniká až dolů. Ale už když ho to napadlo, věděl že tomu tak není.

„Smrdí… to… tu," ozval se Sebastian.

„Já vím," odpověděl Con.

Zahnuli za roh a Sebastian se zastavil. Con došel k němu a zastavil se vedle něj. V chodbě ležela mrtvola. Byla k nepoznání. Hnila tu už dva týdny.

„Musíme to obejít," řekl Con.

Sebastian ho chytil za ruku. „Je… jich… tam… víc… Já… je… cítím."

„Já taky," odpověděl Con. „Ale musíme to zkusit."

Překročil tělo; opatrně, aby o něj nezavadil. Sebastian udělal totéž a ztěžka se přitom o Cona opřel, aby neztratil rovnováhu. Con zatoužil po něčem, čím by si mohl zakrýt nos.

Smrad sílil a donutil Cona dýchat jen ústy. Se zaťatými pěstmi šel Con dál.

Ovšemže tu jsou mrtví. To je jasné. Útok na Svatyni byl drtivý a vražedný. Starší v podzemní síni na druhé straně řeky provedli malý obřad za smrtelně zraněné, které zanechali za sebou. Jakmile uviděli chodbu pod řekou, věděli, že skrz se dostanou jen zdraví. Ostatní se měli vrátit a zjistit, jestli by se jim nepodařilo uprchnout jinudy.

Některým se to zjevně nepodařilo.

Con silně pochyboval, že se to těm na druhé straně řeky podaří. Předpokládali že Feyové nakonec Jahn opustí a doufali že do té doby nějak přečkají.

Con si nemyslel, že Feyové někdy dobrovolně odejdou. Modrý ostrov jim teď patří a bude patřit, dokud je odtud někdo nedostane.

Jejich jedinou nadějí je, že král zůstal naživu. Ale i kdyby, co dál? Co zmůže jeden člověk proti magickým Feyům? Co zmůže kdokoli z nich?

Con si dlaní zakryl nos a druhou rukou popadl Sebastiana. Měl neblahé tušení, že dalších pár yardů bude obzvlášť náročných a odporných.

„Pojď," řekl královskému synovi a dědici Modrého ostrova. „Zvládneme to."

A zadoufal, že má pravdu.

Boteen stál na palácové zahradě. Voněly tu květiny a tráva a jejich vůně se mísila s týden starým pachem spáleniště. Po celou dobu se nezvedl pořádný vítr a město bylo zamořeno kouřem z požárů.

Díky tomu zranění zanedbával Rugad mnoho věcí. Především je nutné řídit počasy. Ti nejsou tak jasnozřiví, aby sami přišli na to, že je nutno zařídit vítr. Ti potřebují vedení, jinak si budou v klidu provádět pokusy s tajuplnými záležitostmi jako jsou rozdíly mezi průzračností dešťových kapek a sněhových vloček. Bez vedení to jsou líní, nevýkonní mágové a od Boteena žádný rozkaz nepřijmou.

Byť je jim nadřízený.

Narovnal se a protáhl se. Podle záznamů je nejvyšším Feyem a pravděpodobně taky nejhubenějším, nicméně to už ho zajímalo mnohem méně. Jedl do sytosti, jenže ze sebe vydával energii, kterou mu mohlo jídlo těžko dodat. Neustále brousil své schopnosti a umění.

Vadilo mu, že čarodějská magie má své meze. Dokázal provést veškerá zaklínadla tak, že zpočátku účinkovala mocně, ale postupně, jak mu ubývalo sil, slábla. A některé spletité magické záležitosti byly skoro mimo jeho možnosti. Dokázal je provést, to ano, ale ne s takovým stupněm dokonalosti, s jakým by řekněme počasové uměli stvořit větrnou smršť. Boteen by dokázal stvořit silnou bouři nebo vichřici, jenže ta jeho by vydržela jen chvíli. Ať se snažil jak se snažil, nedokázal stvořit dravost nutnou ke zničení celého pobřeží, jako to dělali počasové v bitvách o Nyei.

Přemítal jak je možné, že to jiní dokážou.

Jiní. Zhluboka se nadechl a zaťal pěsti. Čarodějové jsou vzácní. On přišel s Rugadem jako jediný a taky je

jediným známým feyským čarodějem od Nye až po L'Nacin. Měl podezření, že nějaký čaroděj se narodil u Feyů, kteří zůstali v Eccrasianských horách, ale to bylo jen tušení založené na jedné zvlášť bouřlivé noci, za které se to dítě zřejmě narodilo, a jeho magické záři.

Protože se však ta záře objevila v Eccrasianských horách, netrápil se tím. To jeho postavení neohrozí.

Ale dva čarodějové tady, na Modrém ostrově, to ano. Rugad tvrdil, že se s jedním střetl. Že ten čaroděj chrání jeho pravnuka Dara. Údajně to je nějaký ostrovan, plavovlasý, statný a malý jako každý jiný. Ale Boteen na to moc nespoléhal. Schopný čaroděj se umí proměňovat. Umí to sice jen nakrátko a je to pro něj dost nebezpečné, ale umí to. Možná, že to umí i tento čaroděj.

Jenže to zase nevysvětluje to, co se dozvěděli od ztroskotanců ze stínozemí. Ti tvrdili, že u nich byl nějaký plavovlasý chlapec, který se narodil na ostrově a o jehož čarodějském talentu nikdo kromě dlaka Solandy nevěděl. Když konečně odhalili co v něm je, tak ho Dar – tehdy ještě dítě – zachránil a dostal ze stínozemí pryč.

A teď s ním Dar putuje, či alespoň tak se Boteen domníval.

Na první pohled to vypadalo prostě. Stačí najít čaroděje a najde chlapce.

Ale tak jednoduché to zase nebylo. Rugad říkal, že ten kluk uzavřel Darova pouta. Takže určitě uzavřel i svoje a zametl za sebou stopy.

Pokud je patřičně znalý věci.

Jenže to mu zase neskýtá odpověď na otázku, kdo je ten druhý čaroděj. Toho neviděl nikdo. Žádný ztroskotanec, žádný mučený ostrovan, nikdo.

Jen Boteen ho cítil.

Cítil ho od okamžiku, kdy se dotkl jižních útesů, nesmírné, velkolepé nádoby moci, která prosakuje ven a

nikdo z ní nečerpá. Tento čaroděj ani neví jak využívat svou moc a o to je nebezpečnější.

Díky tomu je neviditelný.

Díky tomu je smrtelně nebezpečný.

Boteen zaťal pěsti. Je tu na Rugadův rozkaz. Rugad chce toho kluka a myslí si, že Boteen dokáže čaroděje vystopovat. To však platí jen do určité míry. Není to tak jednoduché, jak si Rugad myslí. Nic není tak jednoduché.

Jenže to Rugada nezajímá. Chce výsledky, ne stížnosti.

Boteen vzhlédl k nebi. Slunce už stálo vysoko, ale oblohu stínila šedivá mračna kouře a jemného popílku. Kdyby tak jen mohl donutit počasy aby zařídili vítr; to by mu práci hodně ulehčilo. Jenže si nechtěl přisvojovat Rugadovu moc. Na něco takového je Rugad mimořádně háklivý. Nikdy by se nesmířil s tím, že se s někým – byť jen náznakem – dělí o moc, to by raději svého rádce zabil. Klidně by zničil svého jediného čaroděje.

S tím se nikdy netajil.

A taky to dal jasně najevo, když sem poslal svého syna Rugara – když Rugar zemřel, neprojevil Rugad sebemenší smutek, žádnou lítost ani výčitky svědomí. Jen úlevu.

Černá krev se nemůže obrátit sama proti sobě – ne zjevně. Ale moudří vůdcové – ti, kteří vystoupí na Černý trůn a udrží si ho, si najdou cestičky jak staletí starý zákon Mocností obejít.

Rugad se jen držel starobylých postupů.

Boteen se zhluboka nadechl. Vzduch mu spaloval plíce a to Boteen nesnášel.

Nemá se jak na toho čaroděje napojit. A podle toho co věděl, s ním není ve spojení nikdo. Ale přesto tu musí být nějaké stopy. Stopy vyryté do země, stopy ve vzduchu, který dýchá, ve všem čeho se dotkne.

Stopy jsou jiné než pocity. Stopy jsou prostě stezky, které za sebou čaroděj zanechává všude, kam vkročí. Ty po sobě nechává všechno magické. Veškerá magie po sobě nechává stopy, které časem vyblednou.

Boteen dokáže vystopovat kohokoli, kdo po sobě zanechá stopu.

A ve městě zůstala čarodějská stopa. Ale jen jedna, takže druhý čaroděj tu zřejmě nikdy nebyl. Otázkou bylo, který z těch dvou chrání Černou krev.

Tady se může jen dohadovat. A hádal by, že ten, který chrání Černou krev, je ten, který předtím žil dlouho ve městě a skoro stejně dlouho byl pryč. Jeho stopa je hodně stará a skoro už vybledla. Je tak stará, že téměř ztratila tvar. Neviděl už ani její barvu, ani podstatu. Jen cítil, že patřila čaroději.

Stopa pocházela ještě z dob Diamanty, z dob, kdy ztroskotanci prohráli boj o Modrý ostrov. Na této zahradě ten čaroděj nebyl, ale v paláci byl mnohokrát a jeho stopa se táhla odtud do ulic a dál směrem k řece.

A v řece po sobě zanechal tak silný vjem, že to vypadalo jako by tam ztratil kus sebe.

Boteen se usmál. Tu stopu prozkoumá. Odhalí její vůni, tvar a vnitřní podstatu.

A pak ji bude nenápadně sledovat, dokud toho čaroděje nenajde.

Dokud je nenajde oba dva.

A dokud nenajde Rugadova pravnuka.

Dara.

Rugad si přejel rukou po krku. Pod prsty ucítil vystouplou jizvu po dosud živé ráně. Jizva mu zůstane jako planoucí šrám vypovídající o síle krále, jehož palác Rugad nyní obývá.

Postával u dveří na terasu. Léčitelka Seger byla ještě na terase a skládala si věci. Byla vychrtlá a drsnou kůží připomínala počasa, který tráví příliš času na slunci. Posledních pár týdnů si ode všech léčitelů vybralo svou daň. Všichni byli vychrtlí na kost. Pár jich Rugada prosilo o jednodenní odpočinek, aby znovu načerpali moc. Léčitelé věřili – a říkalo se, že oprávněně – že Feyové mohou vyčerpat svou moc natolik, až jim nakonec žádná nezbude.

Rugad nic takového nikdy nezažil, ale on také svou magii nikdy tak usilovně a nepřetržitě nepoužíval. Léčitelé, ti mohou pracovat po celé dny a týdny beze spánku, bez přestávky, bez tělesného i duševního oddechu.

Poslední řada vizí, které Rugad měl, ta, která se mu zjevila v okamžiku, jenž tak obratně zosnoval král Nicholas, Rugada naprosto vyčerpala. Byl se silami na dně.

Ve dveřích na terasu se objevila Seger s váčkem bylinek a dekou přehozenou kolem krku. V prstech křečovitě svírala maličkou lahvičku. Lahvička vypadala prázdně, ale Seger tvrdila, že je v ní jeho skutečný hlas.

Podala mu ji. Sklo bylo na dotek teplé. „Kam to chceš dát?“ zeptala se. „Nemám odvahu nechat si ji u sebe. Kdyby unikl, připravil bys mne o hlavu.“

Usmál se. Znala ho opravdu dobře. Položil lahvičku na jeden odkládací stolek. Takových stolků bylo v komnatě plno. Až Seger odejde, až bude sám, tak ji

někam uklidí. Nikdo nebude vědět kde je ani jak ji použít.

„Chci ti to ještě jednou zopakovat," pokračovala. „Jestli po mně chceš, abych ti, až se ti krk uzdraví úplně, vrátila tvůj pravý hlas, tak ten náhradní moc nepoužívej. Jinak ti zůstane do konce tvých dnů a už se ho nezbavíš."

„Vládce bez hlasu nemá žádnou moc," odvětil Rugad. Nový hlas zněl jako sípavý dech z hlubin. Seger začarovala svaly v krku tak, aby rezonovaly a vytvářely určitý druh zvuku. Rozhodně to neznělo jako jeho hlas a navíc mu z úst do hrudi vystřelovala ochromující bolest.

„Tvůj náhradní hlas nikdy nebude mít větší moc než má teď," podotkla ještě.

Zhluboka nabral dech do plic. „Co ta bolest?"

„Buď tě to bude bolet, nebo budeš zticha," odpověděla. Stála před ním beze strachu. Neprokazovala mu povinnou úctu a bázeň a projednou jí za to byl vděčný.

„Navždy?" zeptal se.

„Dokud ten hlas budeš používat." Usmála se. „To by pro tebe měl být dostatečný podnět, abys chtěl zpátky svůj vlastní hlas."

„Já si nemohu dovolit na něco čekat," odpověděl. „Už takhle čekám dost dlouho."

„Jak si přeješ," odpověděla nesouhlasně, krátce mu kývla na pozdrav, vzala si věci a opustila ho.

Sebral se stolku malou lahvičku a zvedl ji do proudu světla dopadajícího dovnitř z terasy. Uvnitř neviděl nic a ani plně nechápal důvod, proč mu byl hlas odňat.

Člověk nemůže mít dva hlasy, říkala mu Seger. *Musí mluvit jen jedním hlasem a využívat jen jeho moc. Druhý hlas by byl jen na překážku a nakonec by z toho byly jen komplikace.*

Věděl o léčitelské magii dost na to, aby mu bylo jasné, že by se jeho vlastní hlas mohl usadit v něčem – nebo někom – jiném. To byl důvod proč nedovolila aby byl odvát větrem. Někdo by si ho mohl všimnout, chytit ho a pak jeho hlasem mluvit.

Kdokoli by měl jeho hlas, měl by i jeho autoritu.

Odebral se do své rozlehlé ložnice a lahvičku si vzal s sebou. Z hromady složených šatů vytáhl váček a dal lahvičku do něj. Pak si váček přivázal k pasu. Musí s ním zacházet opatrně. Bude ho střežit jako oko v hlavě.

Nikdo nikdy nebude mluvit za něj, zejména ne hlasem, který mu tak dobře sloužil po celých dvaadevadesát let.

Znovu si přejel rukou po krku. Prokletý Nicholas. A prokletá Diamanta, že si ho vzala. Tento malý ostrov přece měl být dobyt snadno, jen tak mimochodem při tažení na Leut.

Tohle neměl být žádný problém. A už vůbec ne problém takového rozsahu.

Vrátil se zpátky do komnaty. Když sem plul, neustále si připomínal, že nesmí ostrovany podceňovat, a přesto to udělal.

A málem za to zaplatil životem.

Rukama se opřel o opěradlo židle. Do dlaní se mu zarylo vyřezávané dřevo. Tohle místo bylo určeno pro pohodlí, ne pro válku. Známky válčení tu byly skutečně jen na okrasu, nic víc. Zmýlilo ho, že si tak snadno podrobil ostrovany na jihu, omylem to pokládal za celkovou neschopnost ostrovanů bojovat a předchozí prohru přičítal neschopnosti svého syna.

Měl soudit podle Diamanty, Diamanta byla mimořádně schopná, a přesto si s tím nedokázala poradit. Vzala si Nicholase, dala mu děti a zmocnila se ostrova prastarým způsobem. Spojením krve.

A pak byla zavražděna.

Rugadova pravnuka vychovali ztroskotanci.

Jeho pravnučku vychovali ostrované.

Ani jeden z nich nezná feyské zvyky. A je jen jediná cesta, jak je poučit: nejdříve je pokořit.

A pak si je naklonit.

Ale ze všeho nejdříve je musí najít.

Vyrušilo ho zaklepání na dveře a dveře se vzápětí otevřely, aniž klepající vyčkal, až bude vyzván.

„Už mohu mluvit," pronesl Rugad. V krku ho bolestivě bodlo.

Dovnitř vklouzl Mudřec a zavřel za sebou. „Omlouvám se, pane," řekl. „Neuvědomil jsem si, že Seger už odešla."

„Už nikdy nebudeš vstupovat bez vyzvání," pravil Rugad. Zatím se ještě nerozhodl, jak s Mudřecem vlastně naloží. Nejspíš si počká na nějakou vhodnou příležitost, kdy bude Mudřec zranitelný, a pak udeří.

Obírat Mudřece o moc kousek po kousku by však bylo pro toho čaroděje mnohem trýznivější. Rugad se bude muset rozhodnout, co je lepší.

„Promiň," omluvil se Mudřec a naznačil poklonu. „Mám pro tebe nějaké novinky."

Rugad sepjal ruce za zády a vyčkával.

Mudřec překvapeně zamrkal a pak pokračoval. „Ta bludička, cos ji poslal do podzemních chodeb, se vrátila a je celá rozrušená. Tvrdí, že našla tvého pravnuka."

Rugad užasle vydechl. „Pošli mi ji sem," řekl a pokynul rukou ke dveřím.

Mudřec otevřel dveře a kývl do chodby, ať čekající vstoupí. Do komnaty vstoupil štíhlý muž – přespříliš štíhlý, tak ostatně v těchto dnech tvrdé práce vypadala řada Rugadových vojáků. Složená křídla mu těsně přiléhala k zádům, tmavé vlasy měl podle nyeského

obyčeje ostříhané nakrátko a jak byl zpocený, lepily se mu k hlavě. Byl celý od pavučin, prachu a špíny.

„Omlouvám se za to, jak vypadám," pravil. „Šel jsem rovnou sem."

Rugad zvedl ruku. „Nech nás, Mudřeci," nařídil.

„Ale…"

„Okamžitě." Rugad vložil do toho slova tolik síly, div mu rána na krku nepraskla.

„Ano, pane." Mudřec po něm střelil vyjeveným pohledem, otočil se a vyšel ze dveří.

„Pojď sem," řekl Rugad bludičce a odvedl ji na terasu. Vánek jí nadzvedával křídla a pohrával si s Rugadovými vlasy. Rugad zavřel dveře na terasu. Nechtěl, aby byl Mudřec do této věci zasvěcen, a jestli poslouchá za dveřmi na chodbě, tak z terasy nic neuslyší.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se Rugad bludičky. Kdysi znal jména všech svých vojáků, ale už dávno přestal zatěžovat paměť takovými podružnostmi.

Teď si pamatoval jen jména těch, kdo na něj učinili nějaký dojem, ať dobrý či špatný.

„Chocholík, pane," odpověděla bludička.

„Posaď se, Chocholíku," vyzval ho Rugad a ukázal na lenošku. Chocholík si sedl bokem, tak, aby měl prostor pro křídla. Rugad usedl podobným způsobem do druhé lenošky. „Tak tys našel mého pravnuka?"

„Ne," odpověděl Chocholík a střelil pohledem po dveřích. „To ti řekl Mudřec?"

„To mi řekl Mudřec," potvrdil mu Rugad klidně. Bolest v hrdle začínala být nesnesitelná.

„Ne, já jsem jen řekl, že možná vím, kde by mohl být," prohlásil rozčíleně Chocholík. Věděl, že nepřesné zprávy trestá Černý král smrtí. „Nikdy jsem netvrdil že vím kde je."

„Řekni mi, co se stalo," vyzval ho Rugad.

A tak mu Chocholík popsal pátrání v podzemních chodbách, sdělil mu, že našel podzemní sál plný černohábitů a tlumočil mu rozhovor, který tam vyslechl.

„To je velmi významné," zhodnotil to Rugad. „Říkáš, že ho považovali za pomalého. Mluvil pomalu? Pohyboval se pomalu?"

„Ano," odpověděl Chocholík. Sepjal dlouhé štíhlé ruce a propletl si prsty.

„A v obličeji měl zřetelné vrásky?"

„To nevím, pane. Já jsem ho neviděl."

„Ale oni to říkali?"

„Oni říkali, že vypadal divně, pane."

Rugad přikývl a opřel se lokty o kolena. Takže ne jeho pravnuk, ale golem jeho pravnuka. Což je svým způsobem stejně dobré. „Myslíš, že je ještě v těch chodbách?"

„Ano, pane. To je důvod, proč jsem nesplnil rozkaz, nedokončil průzkum, ale hned šel sem. Myslel jsem si, že kdybychom poslali dolů do chodeb pěchotu, mohli bychom ho najít."

Rugad se usmál. „Myslí ti to skvěle. Pěchota opravdu pomůže. Budeme také hlídat všechny vchody a východy, které najdeme. A bludičky zdvojnásobí své úsilí při pátrání v chodbách. Díky tobě toho chlapce najdeme, Chocholíku."

„Rád bych šel do podzemí také, pane, a pokusil se ho najít osobně."

„To rozhodně půjdeš," souhlasil Rugad. Vstal a tím dal Chocholíkovi najevo, že rozhovor skončil.

Chocholík také vstal.

„Udělal jsi dobře, žes přišel za mnou. Oceňuji lidi, kteří rozpoznají co je důležité a vědí jak se zachovat."

„Díky, pane," odpověděl Chocholík a zmenšil se do bludičky. Jiskřičky se vzápětí zmocnil vítr a odvál ji pryč.

Rugad se za ním zamyšleně díval. Golem. Kdyby ho dokázal ovládnout, byl by to úžasný nástroj. Hmatatelná ukázka prohry krále Nicholase. Lid Modrého ostrova by si myslel, že se jejich princ spolčil s Feyi.

A i kdyby ho nedokázal ovládnout, stejně by ho mohl využít. Když už vydržel tak dlouho, musí být s někým spojen poutem. A po jeho poutu by mohl Rugad putovat. A měl takové tušení, že na druhém konci najde svého pravnuka, svou pravnučku nebo samotného krále Nicholase.

A pak jim ukáže, kam až sahá moc feyské magie.

Pak teprve doopravdy poznají, co to znamená prohrát.

~ 16 ~

Matthias seděl u stolu ve světnici, hlavu zakloněnou, oči zavřené. Marly mu jednou rukou zezadu podpírala hlavu a mazala mu sotva zahojené rány. Mazání pálilo. Tohle dělávala denně od chvíle, kdy ho začala ošetřovat. Když se jí ptal proč, odpověděla, že se rány musí udržovat v čistotě. Pálilo to nesnesitelně a když to konečně pálit přestalo, začalo to svědit. Říkala, že svědění je dobrá známka, že se mu rány hojí.

Nesnášel to z hloubi duše.

Rovněž tak nesnášel pohled do stříbrného zrcadla, které měl v ložnici. Rozšklebené jizvy se táhly od kořínků vlasů až k čelistem, brázdily mu obličej a o pravé oko málem přišel. Marly mu rány sešila a nitě na koncích zavázala, takže vypadal jako chatrně sešitý z potrhaných hadrů. Když uvolnil svaly, měl ústa lehce stažená doleva a pravé oční víčko pokleslé. Ani předtím nebyl nijak zvlášť hezký, ale alespoň vypadal zajímavě.

A teď ještě zajímavěji.

Ostatní už se rozešli po své práci. Sáhl do svých úspor a poslal je na trh s důrazným příkazem koupit – nikoli ukrást – jídlo na několik dní. Nebylo mu jasné, co si s nimi počne – s bandou zlodějů, kteří mu bezděky zachránili život. Poslední léta trávili v jahnském podzemí a kradli všechno od jídla a peněz po svěcenou vodu přímo ze samotné Svatyně. Ale když těsně před feyským útokem našli na říčním břehu umírajícího Matthiase, předali ho Marly ať ho ošetří, takže na druhou stranu ta banda zjevně měla soucit s prostými lidmi. Marly mu říkala, že se dokonce dělili o jídlo s těmi, kdo měli nouzi.

Nicméně podle toho, co s nimi zažil Matthias, byli zloději mnohem méně dobrosrdeční, než jak si o sobě mysleli. Matthiase přijali jen proto, protože ho Marly

bránila a protože Marly byla Jakibova sestra. Jakib sice nebyl jejich vůdcem, ale dal celou tu bandu dohromady.

Vůdcem byl Yasep a ten sice tvrdil, že Matthiase uznává, ale rád ho neměl.

Ale přes to všechno je Matthias nakonec přivedl sem. Oni potřebovali někam utéct před Feyi a on potřeboval někoho na práci. Feyové už se na Modrém ostrově pevně usadili. Padesátý druhý rocan Titus byl mrtev a Matthias zůstal jediným, kdo znal Tajemství.

Jedno tajemství Feye zabíjelo. Doufal, že ostatní mají stejnou moc.

Marliny lehké dotyky ustaly. V obličeji mu bolestivě škubalo.

„Tak," prohlásila, narovnala mu hlavu a pustila ho. Otevřel oči. Poledne už se blížilo, a přesto byla ve světnici ještě tma. Okna vedla k horám a hory stínily. Strávil tu léta vyhnanství studiem a učením všeho, co se jen dalo najít o kořenech rocanismu. To, co zjistil, ho ohromilo. Rané dějiny náboženství byly dějinami krvavých šarvátek, soupeření a boje o moc. To byl jeden z důvodů, proč se Tajemství začala tajit. Kdysi se říkalo, že toho, kdo je zná, nelze zavraždit.

Ze zadumání ho vyrušilo zaklepání na dveře. Ohlédl se na Marly, ale ta jen pokrčila rameny. Vstal, odsunul židli a šel ke dveřím.

Když dům dostal, celý ho přestavěl. Zanechal mu ho starý rodinný přítel, postarší bezdětný muž, který považoval to, co na Matthiasovi napáchali Moudří, za podlé a hříšné. Matthias od něj dostal dům o jedné místnosti, rozšířil ho a přitom vnitřek rozvrhl podobně jako komnaty ve Svatyni: zařídil si světnici s přilehlou ložnicí. Když začal zkoumat Tajemství, přidal předsíň, aby si domů nenanosil bláto. Druhou ložnici přistavil později, když zjistil, že potřebuje ještě někam umístit další lidi.

Zaklepání se ozvalo znovu. Narovnal se v ramenou. Věděl, kdo to je. Jeden z Moudrých, zvědavý, co Matthias zase dělá v Constantě. Bude mu klást naoko starostlivé otázky, v nichž se bude tajit touha, aby Matthias odešel.

Nevidí ho tu rádi. Nesnášejí ho kdekoli poblíž. Připomíná jim, že tu a tam jim jejich záměry nevyjdou, že někdy prostý soucit zvítězí i nad strachem.

Stiskl kliku a otevřel.

Před ním stál jeho soused Tri, hřmotná postava zahalená pláštěm, dlouhé rusé vlasy volně rozpuštěné.

„Takže tentokrát poslali tebe, co?“ pravil Matthias. Tri se stal jedním z Moudrých loni a Matthias se ho zpočátku dost bál; nijak nestál o to, mít souseda z řad Moudrých. Pak zjistil, že Tri svého postavení využívá jinak, že není zastáncem starého učení a že chce do rady vnést nový život. To ovšem Matthiase rozčilovalo taky – studiem přišel na to, že staré obyčeje mají někdy svůj smysl – ale zároveň se mu ulevilo. Tri neměl v úmyslu Matthiase nějak pronásledovat, přinejmenším ne tak jako ostatní.

Tri se na něj díval tak upřeně, jako by ho ještě nikdy neviděl. Matthias potlačoval touhu zakrýt si rukama zohavený obličej.

„Co se ti stalo?“ zeptal se Tri.

Matthias potřásl hlavou. „To je dlouhá historie,“ odpověděl. Nechtělo se mu teď pouštět do nějakého vysvětlování. „Řekni mi co chtějí, ať to máme za sebou.“

„Oni mne neposlali,“ odpověděl Tri. „To já sám s tebou potřebuji mluvit. Mohu dál?“

S něčím takovým za ním Tri ještě nikdy nepřišel. Matthias svraštil čelo, vzápětí sebou bolestí trhl, pak ucouvl a podržel dveře otevřené. Tri se protáhl dovnitř a ještě se rychle přes rameno ohlédl ven. Matthias vyhlédl

ven také. Sluncem zaplavená ulice byla prázdná. Protější domy byly ponořeny do poledního ticha. Těžko říct, jestli je někdo viděl.

Matthias za ním zavřel dveře. Ze světnice se vynořila Marly.

„Děje se něco?“ zeptala se.

Tri při pohledu na ni vytřeštil oči. Pak se tázavě podíval na Matthiase, jako by se ho ptal kdo to je. Matthias si ho nevšímal.

„Nic zvláštního,“ odpověděl. „Tri je můj soused. Můžeš nás na chvíli nechat, Marly?“

Povzdechla si, ale zmizela. Měla o něj starost a Matthias ke svému překvapení zjišťoval, že ho to těší.

Nikdy předtím se k němu nikdo tak starostlivě nechoval.

Odvedl Triho ke stolu, u kterého před chvílí seděl s Marly. Na stole měla ještě rozložené obklady a masti. Ve světnici to slabě vonělo bylinkami a byly tu cítit spálené vlasy.

„To je léčitelka?“ zeptal se Tri.

„Mimo jiné,“ odvětil Matthias suše. Nijak netoužil Trimu sdělovat cokoli o svých společnících.

„Vypadá, jako by se narodila tady, ale mluví jinak.“

„Ne, nenarodila se tady,“ odpověděl Matthias. Nohou přitáhl židli a pokynul Trimu, aby se posadil.

Tri zavrtěl hlavou a založil si ruce na hrudi. Plášť se mu rozevřel a odhalil typický oděv krvanů: svetr, silné kamaše a vysoké boty. „Přišel jsem se tě na něco zeptat a také tě varovat,“ začal. Matthiasem zalomcoval vztek. Opřel se o stůl ve snaze ovládnout sebe i svůj hlas. „Myslel jsem si, žes říkal, že tě neposlali.“

„Taky neposlali,“ souhlasil Tri. „Ale právě jdu ze schůze. Odešel jsem při první příležitosti. Vím, že jsi včera večer přišel do města. A za rozbřesku, hned jak se otevřel trh, tu byli viděni dva cizinci a byli vyhnáni.“

Takové věci se v Constantě stávaly běžně. Místní se cizinců báli. Když Matthias odešel ze Svatyně, mohl přijít sem jen proto, že ho tu znali. Trochu se obával vzít sem tu bandu, ale pak usoudil, že ze všech lidí, co zná, se tihle dokážou o sebe postarat nejlíp.

„Myslíš, že byli ode mne?“

„Ty jsi nepřišel sám,“ odpověděl Tri. „A tvá žena je vysoká.“

„Ta byla tady.“ Zvedl ruku k obličeji. A ostatní ještě spí. „Víš určitě, že to bylo za rozbřesku?“

„Těsně po rozbřesku. Trh se otevírá před východem slunce.“

Matthiasovi se sevřely útroby. „Jak ti vysocí vypadali?“

„To já nevím,“ odpověděl Tri. „Já jsem je neviděl. Ale žena, která je viděla, říkala, že byli vysocí, hubení a tmaví.“

„Tmaví,“ zašeptal Matthias. Tupě zamrkal a snažil se soustředit. Srdce mu divoce bušilo. „Jak tmaví?“

„To já nevím,“ odpověděl Tri vyjeveně. „O co tady jde, Matthiasi?“

„Viděl jsi někdy Feye?“ zeptal se Matthias.

Tri zavrtěl hlavou. „Vím jen to, co jsem slyšel od tebe. Za celá ta léta, co jsou na ostrově, nikdy nepřišli až sem.“

„Taky jich předtím nebylo na ostrově tolik,“ odtušil Matthias a opřel se o stůl, aby neupadl. „Jsi si jistý tím, jak vypadali? Vysocí, hubení a tmaví?“

„Tak jistý, jak si jen mohu být, aniž jsem je viděl,“ odpověděl Tri. „A dost pochybuji, že by ses mohl zeptat té, která je viděla. Patří k Moudrým.“

„Tak ty sis myslel, že to byl někdo ode mne. Přišel jsi mne varovat.“ Matthiase začal svědit celý obličej. Pevně se chytil stolu. „Co hodlají ti tví Moudří s těmi vysokými dělat?“

„Vyhnat je z města, pokud to půjde," odpověděl Tri.

„A když to nepůjde?" opáčil Matthias.

„Sám víš, jak v této záležitosti Moudří rozhodují."

Matthias se otřásl. To věděl až příliš dobře. „Přišel jsi mne varovat, že jestli tu mí přátelé zůstanou, budou povražděni."

„A přišel jsem ti nabídnout pomoc," dodal Tri. Po těch slovech si začal hryzat spodní ret a mlčky čekal.

„Nechápu, proč by mi nějaký Moudrý pomáhal?"

„Já už nejsem Moudrý," odvětil Tri. „Vyhodili mne."

„Dnes ráno?" Matthias na něj vytřeštil oči. To přece není možné. Něco takového se nikdy, za celá ta léta co Matthias znal Moudré, nestalo. „Zkoušíš to dobře, příteli, ale jediná cesta, jak opustit Moudré, je smrt."

„Nebo vykázání," odpověděl Tri. „Já jsem byl vykázán."

„Za co? Žes zapochyboval o jejich moudrosti?"

„Že jsem ti dal varin," odpověděl Tri.

Matthias cítil, jak mu z tváří mizí krev. Svědění zesílilo. „Jak se o tom dozvěděli?"

„Řekl jsem jim to."

„Tys jim to *řekl*?" Matthias zvýšil hlas. Ve vedlejší místnosti slyšel přecházet Marly. „Tys jim to *řekl*? Proč?"

„Protože to mají v hlavě popletené. Vidí vysoké a hned se začnou bát. Právě kvůli takovým věcem jsem se k nim dal, Matthiasi. Já jsem u nich byl proto, aby neubližovali nevinným."

„Ty nevíš, co jsou ti vysocí zač," namítl Matthias. „Jestli to jsou Feyové, odnese to celá Constanta."

„A jestli ne?" opáčil Tri. „Tak prostě přimhouříme oko nad vraždou lidí, kteří se provinili jen tím, že vypadají jinak než my? To by znamenalo, že musíš zemřít i ty, Matthiasi. Ty i ta krásná žena vedle. To přece nechceš."

„Ale ani nechci, abys ty pykal za to, žes mi pomohl," namítl Matthias.

Tri zavrtěl hlavou. „Pro mne to žádný trest není. Odejít od Moudrých je pro mne jen dobré. Nebyl jsem u nich rád. Ta jejich nesnesitelná podezíravost je hrozně zákeřná, Matthiasi. Člověka to mění, ničí ho to. Lezlo mi to na mozek. Nechci se na tom dál podílet."

Tomu Matthias rozuměl. Nevystihovalo to sice přesně jeho vztah ke Svatyni – vždycky choval v úctě takové věřící, jako byl padesátý rocan – ale dobře to vyjadřovalo vztek, který v něm vyvolávali nevěřící a pletichy těch, kteří byli ve Svatyni jen kvůli osobnímu prospěchu. Někdy míval pocit, že je to nakažlivé, a uráželo ho to.

Tri zjevně Matthiasovu mlčení neporozuměl. „Kdybys chtěl další varin, zajistím ti ho."

Matthias se usmál a bolestí sebou trhl. Pořád zapomínal, jak ho sebemenší úšklebek bolí. „Chci," odpověděl, „ale na to jsem zrovna nemyslel."

Nehodlal se mu nijak svěřovat se svými nejniternějšími pocity vůči Svatyni. Jen vzácně s někým mluvil o svém životě.

„Mám obavy z těch vysokých," pokračoval.

„Jestli to jsou Feyové, tak je Constanta vážně ohrožena. Feyové jen vzácně cestují ve dvou. Jen zřídka někam chodí jednotlivě, bez armády. Jestli tu byli na výzvědách, možná bychom mohli…"

„I ty je chceš zabít," vyhrkl Tri a potřásl hlavou. „Je to snad jediný způsob, jak se lidé chovají k cizincům?"

Matthiase zamrazilo. Nicholas ho po Diamantině smrti nazval vrahem. A on také svým způsobem vrahem byl. Zabil tucty Feyů a nic si z toho nedělal.

Copak není o nic lepší než lidé, kteří ho jako novorozeně odložili v horách?

„Co navrhuješ?" zeptal se.

„Navrhuji ty cizince vyhledat," prohlásil Tri. „Zjistíme co chtějí, zjistíme proč sem přišli a zjistíme, jestli bychom jim nemohli nějak pomoci."

„Proč bychom jim měli pomáhat?" otázal se Matthias.

„Proč ne?"

„Jestli to jsou Feyové…"

„Jestli to jsou Feyové, naložíme s nimi podle toho. Jestli ne, budeme je varovat před Moudrými." Tri přimhouřil oči. „Myslel jsem si že jsi dobrý člověk, Matthiasi."

„Co tím myslíš?" opáčil Matthias. V ústech mu vyschlo. Dost dobře nevěděl co na to říct.

„Dobrý člověk, boží člověk, by se snažil druhým pomáhat. Copak Slovo neučí právě tohle?"

„Také učí, že se má člověk bránit," namítl Matthias. Zhluboka nabral vzduch do plic a zvolna vydechl.

„Ty jsi Feye nikdy neviděl. Nevíš, co dokážou. Vypálili celý Jahn, pobili většinu jeho obyvatel. Jsou krvelační, mocní a ničí všechno, co dělá Modrý ostrov Modrým ostrovem. Spálili i Svatyni."

Tri vytřeštil oči. Bylo jasné, že o tom nic neví. O tom tady nevěděl nikdo. Tady byli příliš daleko od veškerého dění a silně nedůvěřiví k cizincům.

„A co rocan?" zeptal se Tri.

„Je mrtev."

Tri konečně dosedl na židli, kterou mu Matthias nabízel. „Což teď dělá rocana z tebe."

„To ne," odporoval mu Matthias. „Já jsem se toho postavení zřekl."

„Pochybuji, že to jde," namítl Tri. „Tajemství…"

„Možná vůbec nejsou určena pro víru," pravil Matthias.

„Co to znamená?" zeptal se Tri.

„Tím si ještě nejsem jist," odpověděl Matthias. „A právě proto chci od tebe varin."

Tri se podrbal na hlavě. „Jestli je s rocanismem konec, co bude dál?"

„Já jsem neřekl, že je konec s rocanismem," namítl Matthias. „Řekl jsem, že Svatyně shořela a rocan je mrtev."

„Ale to přece bylo náboženství."

Matthias by se byl usmál, ale včas si vzpomněl a ovládl se. „Tohle říká Moudrý? Zajímavé."

„Takže ty si myslíš, že budou povstávat ohniska vzpoury a tak se náboženství obnoví?"

„Myslím, že Svatyně rocanismus poškodila a přizpůsobila si ho k obrazu svému. Myslím, že víra teď může najít svou pravou čistotu."

„S tebou v čele," dodal Tri.

Matthias zavrtěl hlavou. „Ne. Já nepředstavuji ani Svatyni, ani náboženství. Já prostě jen přechovávám Tajemství. Pomoz mi, Tri. Sežeň mi další varin a uvidíme, jestli dokážeme přizpůsobit rocanismus svým představám."

Tri se zamračil. „Zní to nějak nebezpečně," podotkl.

„Taky by bylo, kdyby ještě existovala Svatyně," odvětil Matthias. „Ale Svatyně už není."

Tri si promnul dlaní bradu a pak se plácl rukama do kolen. „Dodám ti varin – s jednou podmínkou. Pomůžeš mi najít ty vysoké. Pomůžeš mi je varovat před Constantou. Zřejmě nevěděli jaké tu vůči nim panují předsudky a za to by mohli zaplatit životem."

„Co když to jsou Feyové?" namítl Matthias znovu.

„Nemůžeš strávit celý život ve strachu před Feyi," odpověděl Tri. „Jestli tu jsou a jestli jsou, jak říkáš, jen dva, zjistíme proč. To nemůže být na škodu."

„Ale ano," odpověděl Matthias. „Může."

Počisťa vylezl po strmé stezce nahoru, u skály se zastavil, chytil se za okraj, vytáhl se nahoru a chvíli jen seděl a ztěžka supěl.

Coulter byl daleko před ním. Klusal po stezce dál, aby dorazil za Darem co nejdříve.

Počisťa stejně potřeboval být chvíli sám. Nikdo je nepronásledoval. Pochyboval, že je někdo viděl odcházet z lomu. Opřel se zády o skálu a odvrátil pohled od hor.

Pod ním se táhlo údolí, šedivé kamenné domy přilepené ke skalám, prašné cesty do města. Srdce mu bušilo. Jakmile se s Coulterem dostali z lomu, utíkali a nezastavili se, dokud se nedostali na horskou stezku vedoucí do tábora.

Místo, kde tábořili, se mu nelíbilo. Leželo ještě o kus výš, v horském sedle. Nebylo to moc daleko od lomu, ale bylo aspoň dál od města. Naopak Darovi s Coulterem se tam líbilo.

Počisťovi ne. Dar s Coulterem narozdíl od něj nestudovali zeměpis Modrého ostrova. Netoužili po vědomostech. Byli to přirození vůdci nespoléhající na vzdělání a Počisťu to dráždilo. Možná, že všichni magičtí lidé spoléhají jen na sebe, ale on k nim nepatří. Byť je Fey, nikdy žádnou magii neměl. Patřil k těm nešťastným. Ve Feyské říši jsou malí Feyové bez magie nuceni pracovat jako rudokapi a dělat práci, které by se jiný Fey nedotkl.

Tu práci však nedělá už dvacet let.

Po stejnou dobu nepatří do Feyské říše.

Po léta žil osaměle. Pak narazil na Adriana s Coulterem, kteří prchali před Feyi ze stínozemí. Pomohl jim uniknout a oni mu na oplátku poskytli na Modrém ostrově domov.

Byl jim vděčný za společnost a laskavé přijetí, za vstřícnost, kterou mu vždycky dávali najevo, i když mu někdy úplně nevěřili.

Teď už nemají důvod pochybovat. Na této cestě jim byly jeho vědomosti velmi užitečné. Když se rozhodl, že se na Modrém ostrově usadí, pečlivě ho studoval, stejně jako studoval magii, když zjistil, že bude muset přežít ve Feyské říši bez ní.

A to, co se o Modrém ostrově dozvěděl, mu dělalo těžkou hlavu.

Dostali se až na severovýchodní konec ostrova. Rocovy oči, pohoří, které začínalo daleko před údolím a v němž ležela Constanta, se táhlo po nejsevernějším výběžku ostrova a končilo ve vysokých horách zvaných Krvavé útesy.

Jestli bude Constanta tak nepřátelská, jak se obával, bude mít jejich malá skupinka jen dvě možnosti: buď bude muset jít do hor a doufat, že nějak přežije, nebo se bude muset vrátit zpátky na jih.

Kdyby šli na jih, Počisťa by se raději držel celou cestu v horách. Jakmile budou mít za sebou útesy, dostanou se do východního povodí Cardidy. I předtím bylo obtížné se přes ni dostat. A v této části ostrova to možná nepůjde vůbec.

A na druhé straně jsou Sesuvy smrti.

Už jen z toho jména ho mrazilo. Bylo to obrovské pohoří – už Krvavé útesy samy byly vysoké a mohutné – ale Počisťa slyšel, že Sesuvy smrti jsou ještě nebezpečnější, ještě hrozivější než útesy.

Nechtělo se mu tam.

Nechtělo se mu čelit těm horám.

Ale asi bude muset. Teď, když dorazil Černý král, stal se z Počisti také ztroskotanec. Jestli se dalo Darovi věřit – a Počisťa neměl důvod o jeho slovech

pochybovat – byly feyské oddíly, s nimiž sem před léty přišel, pobity. Rugad nestrpí nezdar.

A nechce si nechat rozložit armádu.

Někdy však Rugad přelstil i sám sebe.

Počisťa se zhluboka nadechl a vstal. Oprášil si kalhoty, chytil se skalního výstupku a vylezl na cestu.

Ten úkryt si našli cestou do lomu. Vlastně ho našel Dar s Chráněnkou, když se zjistilo, že je nevezmou do práce. Nanosili si sem své skrovné zásoby a všechny zbraně. Bez zbraní se cítil jako nahý, ale věděl, že do lomu si je s sebou brát nemůže. Doufal, že je Dar s Chráněnkou vzali s sebou do města.

A zároveň doufal, že je nemuseli použít.

Coulter jim chtěl původně najít nějaké přístřeší ve městě, ale Adrian to nepřipustil, nechtěl, aby se tam ukazovali. Správně se obával, že kdyby se objevili ve městě, přineslo by jim to jen problémy: strach z vysokých. Počisťa tomu moc nerozuměl – proč by ostrované, kteří nikdy žádného Feye neviděli, měli mít strach z vysokých lidí? Kvůli magii? Ale ani to nedávalo smysl, protože Coulter vysoký nebyl a měl veškerou magii čarodějů.

Nicméně přesto se Počisťa domníval, že by si měli najít nějaký úkryt. A jejich současné tábořiště se mu nelíbilo. Potřebovali něco lepšího, něco, kde budou moci zůstat delší dobu. Musí naučit Dara myslet jako Fey.

Počisťa se však obával, že je to beznadějné.

A k tomu ještě Coulter. Ten ostrovan je jasný čaroděj, ale o čarodějské magii toho moc neví. Počisťa věděl, jaké druhy zaklínadel umí čarodějové provádět, ale nevěděl, jak je provádějí. Takže mohl Coulterovi sdělit leda tak to, že taková zaklínadla existují.

Přesto to Coulter bude zkoušet – jenže toho je tolik a přitom mají tak málo času. Zejména dokud jsou na útěku.

Počisťa nevěděl kolik času potřebují, ale o schopnostech Černého krále nikdy nepochyboval. Rugad chce Dara a udělá cokoli pro to aby ho našel a využije k tomu i lsti, které Počisťa jako nemagický Fey ani nezná.

Povzdechl si a šel po stezce dál. Srdce mu ještě bušilo, ale dýchal už klidněji. Měl strach, že se Dar s Chráněnkou ze své ranní výpravy už nevrátí, ale takhle se bál vždycky, když se skupinka rozdělila.

Přijít o chlapce po tom všem byl byla opravdu tragédie. Zejména kdyby o něj přišli nějakou vlastní chybou nebo neopatrností.

Pěšina byla úzká, sotva tak pro jeho malé nohy, a Počisťa už od chvíle kdy na ni narazili přemítal, jestli ji opravdu používali ostrované nebo jestli je to jen nějaká zvířecí stezka.

Nijak netoužil setkat se zvířaty, která žila tady v těch drsných horách. Místní zimy mohou přežít jen houževnatí a tvrdí tvorové.

A ani netoužil se mezi ně zařadit.

Stezka se stočila a Počisťa před sebou uviděl ten podivuhodný skalní útvar. Ze země tu čněly skalní sloupy, zastřešené plochou římsou. Nebyla to zrovna ukázková střecha, ale když se jich pět natěsnalo ke skalní stěně, požadovaný účel splnila. Kamenitá zem byla suchá. První večer strávili odnášením kamenů a zametáním, aby si měli kam lehnout. Počisťovy zbraně naskládali ke stěně.

Coulter už byl uvnitř – Počisťa zahlédl jeho plavé vlasy – a venku na balvanu seděla Chráněnka, ostražitě, vzpřímeně, s nožem v ruce. Vypadala unaveně.

„Kde je Dar?“ zeptal se Počisťa.

„Uvnitř,“ odvětila Chráněnka.

„Říkal Coulter něco?“

„Ne,“ odpověděla Chráněnka. „Ze všeho nejdřív chtěl vodu. V tomhle suchu byste neměli tak běhat.“

„To asi ne,“ souhlasil Počisťa a dlaní si přejel přes vyprahlá ústa. Taky by potřeboval trochu vody, ale věděl, že Chráněnka mu ji nenabídne. V tomhle to byla Feyka skrz naskrz. Stěží se uráčila s ním promluvit. „Ale v lomu se přihodilo něco divného.“

„Co se stalo?“ Mezi sloupy se objevil Dar s měchem na vodu. Za ním se vynořil Coulter. Po tváři mu stékaly špinavé stružky a vlasy měl slepené potem. Vzal si od Dara měch a podal ho Počisťovi.

Počisťa se napil. Mezi zuby mu zaskřípal písek a voda byla teplá, ale udělalo mu to dobře. Ani si neuvědomil, jakou má žízeň.

„Co se stalo?“ opakoval Dar.

Coulter upřel zrak na Počisťu. Coulter a Dar spolu pořád ještě nemluvili, pokud to nebylo vyloženě nutné. A Coulter zjevně usoudil, že toto není ten případ.

Počisťa přestal pít a rozpačitě pohupoval měchem v prstech. „V lomu se ukázal nějaký divný člověk. Očividně se přišel vyptávat. Adrian tam zůstal, aby zjistil, co se bude dít dál.“

„Tys tam nepočkal, abys zjistil, jestli se nás to nějak netýká?“ vyjela na něj Chráněnka opovržlivě.

Dar jí položil ruku na rameno. „Týkalo se nás to. Po dnešním ránu se nás to muselo týkat. Určitě se nás snaží najít.“

Počisťa na okamžik v obavách zavřel oči. Takže se něco muselo stát, když byl Dar s Chráněnkou na tržišti.

„Co se ráno stalo?“ zeptal se Coulter. Počisťa slyšel to znepokojení v jeho hlase, nakolik se ho Coulter snažil skrýt. Stál těsně za Darem a když Dar naznačil že se

něco přihodilo, Coulterovi se vehnala do bledých tváří krev.

„Šli jsme na trh, že tam nakoupíme, a když jsme jim nabízeli peníze, chovali se k nám jako bychom byli – já nevím – ďáblové nebo tak něco," vysvětloval Dar.

Chráněnka se pootočila, aby byla obličejem k Coulterovi, a ne k Počisťovi.

„To nebylo kvůli tomu, že jsme Feyové. Myslím, že nikdy žádného Feye neviděli."

„To bylo proto, že jsme vysocí. Myslím, že Počisťa by tam jít mohl a nikdo by se nad ním nepozastavil."

Počisťa došel až k nim a zastavil se vedle balvanu, na němž seděla Chráněnka. Až natolik se odvážil obtěžovat ji svou blízkostí, jen aby se mohl zapojit do rozhovoru.

„Tak co se stalo?" zeptal se.

„Odešli jsme," odpověděl Dar.

„Donutili nás odejít," upřesnila to Chráněnka.

„Hrozili nám pěstmi a křičeli »táhněte«. Byli jsme vyháněni jako ďáblové."

„To bylo zaříkávadlo," zašeptal Počisťa a teprve teď se Chráněnka uráčila na něj pohlédnout.

„Jo," souhlasila. „To tedy bylo."

„A byli to ostrované?" zeptal se Coulter. Opřel se o skalní sloup a rukou si mnul čelo.

„Ano," odpověděl Dar. „Bylo to divné. Měli jsme pocit, jako by nás někdo vytlačoval. Oba jsme to cítili, Chráněnka ještě silněji než já."

„Ostrované," opakoval Coulter hloubavě.

Počisťa ho upřeně pozoroval. Ten chlapec začíná zjišťovat, že zase až tak výjimečný. Je to pro něj objev? Nebo úleva?

Počisťa se jednou rukou opřel o balvan a nahlédl do údolí. Od včerejška se nijak nezměnilo, ale Počisťa ho

najednou vnímal nějak jinak, jako by se svět maličko posunul.

I Feyové vyšli z hor. Z Eccrasianských hor a před staletími. Tamní obyvatelé žádnou magii neměli, ale Feyové, původně obyvatelé hor, ano.

„Jste si jistí, že to bylo proto, že jste vysocí?“ zeptal se Počisťa znovu.

„Nazvali nás vysokými,“ odpověděla Chráněnka.

Počisťův pohled se střetl s Darovým. „Vysocí mají magii,“ řekl Počisťa.

„Na Modrém ostrově ne,“ namítl Dar. „Podívej se na Coultera.“

Z Počisťova pohledu byl sice Coulter jen o kousek větší než místní, někdy však i ten kousek stačí.

„Třeba je vysoký dost,“ poznamenal Počisťa.

„Nemůžeš soudit ostrovany podle Feyů,“ odfrkl si Coulter a spustil ruku. Modré oči se mu leskly, jako by ho spalovala horečka.

„To ne, to nemohu,“ souhlasil Počisťa. „Jen mne to tak napadlo.“ Zhluboka se nadechl. „U Feyů používají zaříkávadla jen domestici. Používají je jako druhotnou obranu a jen když mají strach.“

„Tito lidé strach měli,“ poznamenala Chráněnka.

„Ale nezabili vás,“ shrnul si to Počisťa spíš sám pro sebe.

„Zjevně ne,“ odtušila.

„To je zajímavé,“ pronesl Počisťa. V případě většiny domestiků by jakékoli úmyslné zabití zničilo jejich magické schopnosti. Narozdíl od temných magií se léčivá magie nesnáší s jakýmkoli násilným činem. Ale Feyové rozvíjejí hlavně temnou magii, ta je pro válku mnohem užitečnější. Na léčivou magii se často zapomíná.

Jenže to jsou Feyové. Feyové. To musí mít neustále na paměti. Tohle je ostrovní magie a ta může být úplně jiná.

„Sledovali vás?“ zeptal se Počisťa.

Dar zavrtěl hlavou. „Dávali jsme si pozor. Nikdo nás nesledoval.“

„Ale hledají vás,“ poznamenal Počisťa. Nevyznělo to jako otázka.

„To nevíme,“ ozval se Coulter. „Třeba ten člověk přišel do lomu z nějakého jiného důvodu.“

„Možné to je,“ souhlasil Počisťa. „Ale stejně tak dobře se tam mohl přijít vyptávat na vysoké. Pamatuješ si na ty poznámky, které padaly, když tam včera byl Dar s Chráněnkou?“

„Měli bychom počkat na Adriana. Bude vědět víc,“ prohlásil Coulter.

„To jo, to bude,“ souhlasil Počisťa. „Jestli nás ovšem najde včas.“

„Proč by nenašel?“ podivil se Coulter.

„Protože oni se vysokých bojí. Vědí, že je tu někde Dar s Chráněnkou. Budou je *hledat*.“ Počisťa se bezděky zachvěl. Bitev měl na celý život po krk. Ani v nejmenším už po žádné další netoužil.

„Ale jak by nás tady mohli najít?“ zeptala se Chráněnka.

„Jsou to jejich hory,“ odpověděl Počisťa. „Znají zaříkávadla. Možná mají i jiné druhy magie.“

„Ale jestli se bojí vysokých, nebojí se i magie?“ zeptal se Coulter.

„Nemůžeš soudit ostrovany podle Feyů,“ oplatil mu Počisťa.

Coulter krátce, s porozuměním přikývl.

„Ale asi budeme muset,“ vložil se do toho tiše Dar. „Asi je budeme muset soudit podle Feyů. Nevíme co dokážou. Měli bychom očekávat to nejhorší.“

„Nejhorší by bylo, kdyby nás našli, zajali a zabili," pravil Počisťa.

„Takže si musíme najít lepší úkryt," usoudila Chráněnka.

„Máte nějaký návrh?" zeptal se Počisťa. „Jsme na nejzazším konci ostrova."

Dar se podíval nahoru na vrcholky skal. „Mám nápad," sdělil jim.

Coulter ho vzal za loket. „To není zrovna to nejlepší," podotkl.

Dar se mu vytrhl. „Cítíte to?" zeptal se Počisti a Chráněnky. „Cítíte tu sílu, která vychází z hor?"

Počisťa si ho pátravě prohlížel. Věci nabíraly směr, který se mu ani trochu nelíbil. „Hory jsou jen hory," odvětil.

„Kdyby to byla pravda," namítl Dar, „proč jsou tyhle rudé? Proč z nich mám jiný pocit?"

„A proč ztratí kameny svou barvu, když je odlomíš od skály?" přidal se Coulter.

„Myslel jsem si, že se ti jeho nápad nezamlouvá," bránil se Počisťa.

„On to nevnímá," podotkl Dar k Coulterovi.

„Ani nemůže," odpověděl Coulter. „Ale já ty hory cítím a nelíbí se mi to. A myslím, že ani tobě ne."

Počisťa si povzdechl a zavřel oči. Zase se hádali. Nesnášel to. Dráždilo ho, že si mezi sebou nedokážou udělat jasno.

Sklouzl ze skály, šel na kraj a podíval se do údolí. Zatím nikoho neviděl. Počká na Adriana. Jakmile se Adrian vrátí, budou mít alespoň jeden rozumný hlas.

A budou se moci rozhodnout co dál.

Jen doufal, aby už nebylo pozdě.

Sníh nechali za sebou dřív, než předpokládali. Arianna se zastavila a posadila se na balvan. Hory se táhly dál a dál a dole mizely pod lesy. Vzadu byl jen sníh, vedle skalní rozsedlina a dole stromy. Úzká stezka, po níž s otcem a šamankou kráčela, tady vedla právě podél té pukliny.

Otec se šamankou si ani nevšimli, že se posadila; opatrně kráčeli dál. Tady jim mohl být každý krok osudný. Otec nesl na zádech narychlo svázaný velký ranec, nacpaný k prasknutí – v něm měli věci ze šamančiny jeskyně. Arianna měla na zádech podobný ranec, jenom menší. Šamanka měla k pasu přivázané váčky s bylinnými výtažky, které potřebovala pro svou magii.

Arianna si smetla sníh z bot. Cestou dolů sněžilo čím dál méně, na stezce před nimi ležel jen slabý poprašek. Třeba nebudou muset být tak opatrní. Šamanka je varovala před nebezpečím lavin při velkých závějích a říkala, že na strmých horských svazích může sníh sjet a všechny je zabít.

Skrz kalhoty cítila, jak skála studí. Boty měla z jemné kůže, už byly skrz naskrz promáčené. Částečně i proto, že jí pořádně neseděly. Tyhle šaty a boty – stejně jako otcovy – ukradla ještě předtím, než se dostali do hor, a nepadly ani jednomu. Mohla by si nohy zvětšit, aby jí boty seděly pořádně, ale připadalo jí to příliš únavné.

V těchto dnech jí připadalo únavné všechno.

Otec se šamankou už byli daleko vpředu. Dívala se za nimi, jak kráčí po stezce. Co kdyby se proměnila a dohonila je?

Ale ne.

I proměňování teď bylo nějak náročnější. Šamanka říkala, že je to proto, že Arianna posledních pár dní svou magii příliš přepínala a že to chce čas než si tělo odpočine a zotaví se.

Ušli ještě pár kroků a teprve pak si uvědomili, že s nimi Arianna není.

„Ari!“ zavolal na ni otec.

„Musím si odpočinout!“ zakřičela zpátky. Moc toho poslední dobou nenamluvila a nějak z toho mlčení ochraptěla. Když se rozhodlo že z jeskyně odejdou, neřekla na to ani slovo, byť to byla jedna z nejtěžších věcí, kterou kdy udělala. Pro ni se jeskyně stala jediným bezpečným místem které měla. Po všem tom neštěstí to byl pro ni svým zvláštním způsobem domov.

Poté, co ztratila Sebastiana.

Chyběl jí. Postrádala ho a chtěla ho mít vedle sebe. Chyběly jí jeho studené ruce, praskavý úsměv a jemný, zajíkavý hlas. Prožila s ním celý život. Jedna z jejích nejranějších vzpomínek patřila jemu, jak nahlíží do kolébky, dívá se na ni a usmívá se.

Otec se otočil a šel zpátky k ní. „Šamanka říká, že těsně za tamtěmi skalami je nějaká skalní římsa,“ sdělil jí a ukázal dopředu. „Tam si budeme moci oddechnout a trochu se najíst.“

Arianna zaváhala, jestli se tam vůbec bude schopná dostat. „Ta ví všechno, že?“ zavrčela a najednou dala průchod své hořkosti. „Ví kde je Dar, ví kde si příště uděláme zastávku a pravděpodobně ví, jestli se nám to podaří nebo ne, a jen nějak nejeví ochotu se nám s tím svěřit.“

„Ona už tudy šla,“ vysvětlil jí otec tiše. Chápal ji. Od chvíle kdy opustili palác hleděl na Ariannu s obdivem i obavami zároveň.

Od té chvíle bylo všechno jinak.

„Copak nemáš strach?“ vyhrkla Arianna. „Chci říci: copak se nebojíš vzdát se všeho kvůli Darovi?“

Usmál se. Unaveně, chabě, oči zůstaly vážné. „Čeho všeho, má drahá? Dnes ráno jsme se probudili v jeskyni.“

„Alespoň jsme tam byli v bezpečí,“ odsekla a k jejímu překvapení jí vhrkly slzy do očí. Tupě zamrkala, aby je zahnala.

Otec si přisedl k ní na balvan a vzal ji do náruče. Do toho okamžiku ani nevěděla, jak moc po tom objetí touží. Hrdlo se jí stáhlo. Přísahala si, že nebude plakat. Nesmí. Zvládne to. Určitě.

Jenže tady není žádné »zvládnout to«. Vždycky, když si to říkala předtím, jednalo se o nějaké drobné překážky. Ty zvládla a život se pak vrátil do starých kolejí.

Otec ji pohladil po hlavě. Měl teplou ruku a byl cítit starou vlnou. Opřela se mu hlavou o rameno. Takto měla pocit že je silný a vydrží všechno. Takový jí připadal od narození.

Že všechno dokáže.

Zhluboka se nadechla. „Tati,“ ozvala se. „S Darem – myslím, že není dobré ho hledat.“

„Já vím, dítě, to jsi už říkala,“ zamumlal jí otec do vlasů.

„Ale ty mne neposloucháš. Prosím. Vyslechni mne.“

Otec si povzdechl. „No dobrá,“ odpověděl.

„Já jsem ho viděla. Je pěkně prohnaný.“

„Jak prohnaný, Ari?“

„Jako já,“ odpověděla. „Možná ještě víc. A vychovali ho oni.“

„Feyové,“ podotkl otec hluše.

„Ano.“

„Proč se jich bojíš?“ zeptal se. „Tvá matka pocházela od nich.“

„Vypálili město.“

„Ale to nebyli ti Feyové, kteří vychovali tvého bratra. Ti žili na Modrém ostrově v míru.“

„Schovávali se,“ upřesnila to. „Šamanka o nich mluví jako o ztroskotancích.“

„Ale právě ti tvého bratra vychovali. Šamanka říká, že je jako Sebastian.“

„Proč jí věříš?“

„Proč bych jí neměl věřit?“

„Protože ti nikdy neřekla, že Feyové mají Dara.“

Otec si znovu povzdechl. „Snažila se mi to říct,“ odpověděl.

„Ale nesnažila se dost.“

„Není v naší moci rozumět šamance.“

„Ale mělo by být,“ odsekla Arianna. „Vede nás za Darem. Ona tvrdí, že to není nebezpečné. A já si myslím, že *lže*.“

Otec se na chvíli odmlčel. Třeba si to myslí taky. „Já se domnívám, že nám neříká všechno,“ řekl posléze. „Nevím, jestli to znamená že lže.“

„Proč jí věříš víc než mně, tati?“

„Tak to není,“ odpověděl.

„Tak proč tam jdeme?“

Otec se od ní kousek odsunul, aby jí viděl do tváře. V obličeji byl vyhublý a přibyly mu další vrásky. Za poslední týden zestárl a vypadal unaveně. Mnohem unaveněji než kdy dřív.

„Já jsem tvou matku miloval,“ řekl. „Říkal jsem ti to někdy?“

Arianna zavrtěla hlavou. V dálce viděla šamanku. Čekala. Byla daleko a nemohla je slyšet.

„Ty jsi byla počata z lásky. Stejně tak Dar. Já si na něj pamatuji.“

„Jak to? Vždyť tam byl Sebastian.“

„První tři dny ne. První tři dny to bylo úplně jiné dítě.“

Nechtěla to poslouchat. Nechtěla vědět, že otec po tom druhém dítěti touží. „To ještě nebyla žádná osobnost. Bylo to mimino.“

Otec se usmál. „Byla to osobnost. Tak jako ty. Hned od začátku.“

„Jsem si jistá, že ho Feyové změnili,“ namítla.

„To je jedno,“ odpověděl otec. „Jemu teď hrozí stejné nebezpečí jako tobě. A možná je na tom ještě hůř než ty, protože všichni jeho přátelé jsou mrtví. My jsme to jediné, co má, Ari.“

„*Ty* jsi to jediné co má,“ upřesnila.

„*My*,“ trval na svém otec. „Je to tvůj bratr.“

„Můj bratr je Sebastian.“

„A taky Dar.“

Po tváři jí sklouzla slza. Vztekle si ji otřela. Otec jí setřel další.

„Ty jsi moje holčička,“ řekl. „Moje dítě. To se nezmění.“

Spodní ret se jí roztřásl. Přitiskl ji k sobě. Nechala se chovat a konejšit jako dítě a bylo jí jedno, co si o tom šamanka myslí. Jeho teplo bylo příjemné, jen ten balvan studil.

Vždycky to bude její otec. Teď to pochopila.

Byla k němu nespravedlivá.

„Nemáš strach?“ zeptala se.

„Mám strašný strach, Ari, ale myslím, že stejně nemáme na vybranou.“

„Může se postavit proti nám. Může na nás poslat Černého krále.“

„To ne, Ari,“ namítl otec. „Dara možná vychovali Feyové, ale to byli lidé jako šamanka. A ti jsou všichni po smrti.“

„Takže?“ opáčila Arianna.

Otec ji k sobě pevně přitiskl. „Ty víš, jak se cítíme bez Sebastiana, bez domova. To samé udělal Černý král Darovi. Ani on už nemá žádný domov. Všichni, které znal, zemřeli. Je sám někde venku a pravděpodobně je mnohem bezradnější než my.“

„Nemůže nám nahradit Sebastiana,“ bránila se Arianna.

Otec se jí opřel bradou o temeno hlavy. „Nechci, aby někdo Sebastiana nahradil,“ řekl tiše. „Já toho chlapce budu milovat a postrádat až do smrti.“

„Pak tedy nevím na co potřebuješ Dara, tati,“ prohlásila Arianna. „Máš mne.“

„To ano, to mám,“ souhlasil otec něžně. „A kdyby byl svět jiný, pokračovali bychom my dva po cestě, kterou jsme si vytyčili před několika týdny. Ty bys byla Sebastianovým mozkem a Dara bychom nechali jít svou vlastní cestou. Ale to teď nejde. Nemůžeme dopustit, aby ho Černý král dostal. Dar je stejně mocný jako ty. Modrý ostrov vás potřebuje oba. Nepotřebuje, aby ses stavěla proti němu. Představ si co by to bylo za pohromu, Ari.“

„Já bych ho dokázala porazit,“ prohlásila, ale sama si nebyla jistá, jestli je to pravda. Pamatovala si na něj, jak toho dne stál vedle Sebastiana. Vypadal dočista jako Sebastian, jenom nebyl tak popraskaný a měl výraznější rysy. A oči měl až nesnesitelně pronikavě jasné. Utekl jí a málem ji přelstil a do doby než přišel Černý král pro ni představoval jednoho z mála soupeřů, jaké kdy měla.

„Ani se neodvažuj, Ari.“

„Já vím,“ odpověděla. „Černá krev. Ty tomu opravdu věříš?“

„Viděl jsem už dost feyské magie na to, abych choval hlubokou nedůvěru vůči jakékoli feyské magii,“ odpověděl otec. „Ale musíme být opatrní. Když nebudeme opatrní, přijdeme o všechno.“

„Myslím, že to už se stalo,“ odtušila Arianna.

„Ještě ne, dítě,“ odpověděl otec. „Ještě máme jeden druhého.“

„Myslíš, že bychom mohli přijít i o toto?“ zeptala se.

„Přišel jsem o tvou matku,“ odpověděl. „Přišel jsem o tvého bratra.“

Jistěže si to myslí. Jistě.

„O mne nepřijdeš nikdy, tati,“ odpověděla.

Usmál se, ale jeho oči zůstaly vážné. „Já vím, zlatíčko,“ odpověděl. Ale Arianna cítila, že ani tomu nevěří.

Zápach byl nesnesitelný.

Con se Sebastianem bok po boku pomalu překračovali tlející mrtvoly. Con se přizpůsobil Sebastianově kroku, obráceně by to nešlo, ale přesto Sebastian tu a tam zavrávoral, když se snažil mrtvolu obejít.

Chodba se rozšiřovala a Con ji poznával. Nacházeli se v katakombách pod Svatyní. Mrtví měli na sobě stejné kutny jako on. Hrubé, nebarvené kutny, černé kutny, plátěné kutny i sametová roucha. Smrt neušetřila nikoho.

Těla byla v tak pokročilém stupni rozkladu, že nepoznával obličeje. Ani se o to nesnažil.

Víc ho trápilo, že nemůže dýchat. Smrdělo to tu tak, že se mu chtělo zvracet, ale ústy dýchat nechtěl. Nechtěl mít na jazyku ještě silnější pachuť hrůzy.

Ten pach ho prostupoval skrz naskrz. Potáhl mu jazyk, štípal ho v krku a dral se do žaludku. Oči ho pálily.

Sebastian pach také vnímal, ale jeho zjevně netýral tak jako Cona. Sebastian byl spíš vyděšený z mrtvol – každou si prohlížel, jako by mohl zjistit, jestli ty lidi neznal.

Con je znal. Poslední dva roky s nimi trávil každý den. Když Feyové zaútočili na Svatyni, utekli hledat bezpečí do katakomb.

Mrtví tu leželi jeden přes druhého, jako by klesali k zemi v marném pokusu dostat se do chodeb, ze kterých Con se Sebastianem právě přišli. I tady byl vzduch plný palčivého kouře a Cona napadlo, jestli i ty rocanisty v podzemí nakonec nezabil požár, který se rozšířil po celém Jahnu.

V tomto stísněném prostou mu přišlo přirozené, že tu v kouři a horku muselo být strašlivé dusno. Ti, kteří se dostali na druhou stranu řeky, mohli mluvit o štěstí.

Ale přišlo mu divné že ti, s nimiž se setkal, nemluvili o hrůzách, z nichž uprchli.

Třeba o tom vůbec nevěděli.

Třeba si mysleli, že jejich bratry pobili Feyové.

Kamenné zdi zčernaly a pokud mohl Con soudit podle toho mála co viděl, podlaha taky. Ale bylo tu trochu víc světla – tu a tam pronikalo trochu světla dovnitř, jako by byly ve stropě škvíry.

Kráčel opatrně, snažil se ničeho nedotknout, pozorně se vyhýbal nebožtíkům, kteří se tu povalovali na zemi a pokaždé když šlápl do něčeho slizkého, odporem sebou trhl. Až se odtud dostane, odhodí kutnu, skočí do Cardidy a pořádně se vydrhne, aby se toho pachu zbavil.

Teď však měl pocit, že se ho nezbaví snad nikdy.

Chodba se stáčela, Sebastian došel k ohybu a tam mu cestu zatarasily tři mrtvoly. Zastavil se a ohlédl se na Cona.

Pomalu.

„Ne-měli… bychom… se… vrátit?“ zeptal se ho. Conovi se na okamžik zazdálo, že v jeho hlase zní naděje.

„Ne,“ prohlásil. „Už jsme skoro na konci katakomb. Podle mé mapy tudy žádná jiná cesta nevede. Vypadá to, že chodby končí ve Svatyni, ale já doufám, že najdeme nějakou postranní chodbu, kterou bychom mohli pokračovat dál na jih. Já opravdu nechci jít horem a vyhýbat se Feyům.“

„Já… taky… ne,“ odpověděl Sebastian a obrátil se zpátky k mrtvým. „Ale… tudy… jít… nechci.“

„Čím rychleji půjdeme, tím dřív se odtud dostaneme,“ prohlásil Con. A čím dřív se odtud dostanou, tím dřív bude moci dýchat.

Konečně došel až k Sebastianovi. Mrtvoly byly nafouklé, celé od sazí a bláta. Chodba byla úzká a mrtví ji zatarasili od zdi ke zdi. Jestli tudy mají Con se Sebastianem projít, budou je muset buď odtahat stranou nebo přelézt.

Ani jedna možnost se Conovi nezamlouvala. Jako žádný aud ani on neměl boty. Představa že půjde po mrtvých mu přišla stejně nesmyslná, jako kdyby na ně měl sahat rukama.

Sebastian není tak pohyblivý, aby je dokázal přeskočit.

V tomto směru pochyboval Con i sám o sobě.

„Co… je… tam… za… tím?“ zeptal se Sebastian.

„Pokud si to pamatuji správně, je tam poslední velká podzemní síň,“ odpověděl Con. Od doby co tu byl naposledy se katakomby změnily. Předtím byli Feyové před Svatyní a katakomby byly prázdné, plné prachu a pavučin a víceméně vypadaly stejně jako podzemí pod palácem. Katakomby se lišily jen tím, že v nich zůstal starý nábytek ze dnů, kdy zde žili audové v naprosté tmě, bez jiskřičky světla.

„Pak… půj-deme… pryč?“

„Nebo zkusíme najít jinou chodbu,“ odpověděl Con.

„A… ne-můžeme… ji… najít… tady?“ zeptal se Sebastian.

Con svraštil čelo. Opravdu se mu nechtělo přelézat ty mrtvé o nic víc než Sebastianovi. Na hlavní síň katakomb si pamatoval jen matně – toho odpoledne před dvěma týdny (teď mu to připadalo nekonečně dávno) tak spěchal, že se nezastavoval, aby zkoumal postranní prostory, a vlastně si v katakombách nevšímal vůbec ničeho.

„Já tu žádné jiné chodby nevidím. Ty ano?“ zeptal se Con v naději, že něco přehlédl.

„Ne…“ odtušil Sebastian.

„Takže bychom asi měli jít dál.“

„Jak…?“

Con na chvíli zavřel oči. Bude snazší jít rovnou než odtahovat mrtvoly stranou, byť to není k mrtvým zrovna uctivé.

Stejně už má nohy špinavé. Ruce má o něco čistší.

„Půjdeme,“ rozhodl.

Otevřel oči, zamumlal tichou prosbičku o odpuštění a rukama se opřel o stěnu. Pak postavil jednu nohu na záda jedné mrtvoly a ucítil, jak se měkce zabořila do slizké hmoty. Otřásl se odporem.

Postavil na stejnou mrtvolu i druhou nohu, a pak se odrazil a skočil.

Mezi prsty mu proniklo cosi odporně mazlavého. Rozechvěle si utíral nohy o kámen a úporně polykal, aby se nepozvracel.

Na kutně mrtvého, přes kterého přešel, zůstaly jeho stopy.

Sebastian ho pozoroval a šedé oči se mu leskly. V tu chvíli vypadal ještě neživěji než obvykle. Připomínal spíš sloup, kterému někdo dal podobu muže.

„Já… ne-umím… skákat,“ pronesl Sebastian.

„Tak jdi,“ řekl mu Con. Hlavně ať si Sebastian pospíší, hlavně ať už jsou pryč.

Sebastian se opatrně rukou opřel na stejném místě jako předtím Con. Pak postavil pravé chodidlo přesně na stopu, kterou na mrtvole zanechal Con.

Kosti zapraskaly. Sebastian se probořil až na zem a zděšeně vykřikl.

„Jdi dál,“ nařizoval mu Con. Bylo mu jasné, že jestli se teď Sebastian zastaví, už se nepohne.

Sebastian postavil pravou nohu na místo, kde předtím stál Con. Ozvalo se další zapraskání a kosti pod Sebastianovou váhou povolily.

„Pojď!“ naléhal na něj Con tvrdě.

Vrásky na obličeji se mu prohloubily a cosi zakňoural. Udělal další krok, málem ztratil rovnováhu a zamával – pokud se tak ten pomalý pohyb dal nazvat – jednou rukou, aby neupadl.

Con k němu natáhl ruku. „Tady," vyhrkl. „Chyť se mne."

Sebastian se ho volnou rukou chytil a držel se ho tak pevně, až měl Con strach, že mu zpřeláme kosti.

Udělal další krok, rozdrtil další kosti a skoro přitom uklouzl. Pak udělal poslední krok v té slizké břečce a znovu cosi zakňoural.

Con mu konečně porozuměl.

Sebastian potichu sténal: „Odpusť… odpusť… odpusť."

„Jsou mrtví," řekl mu Con v chabé naději, že tím Sebastiana uklidní. „Už nic necítí."

Sebastian konečně došlápl na dlažbu vedle Cona, ale úporně se ho držel dál. „Jsi… si… tím… jistý?" zeptal se.

„Ano," odpověděl Con. Byl si tím tak jistý, jak si jen mohl být. Co se však děje s dušemi kterým se nedostalo požehnání a jejichž těla nebyla pohřbena, to nevěděl.

A ani netoužil to vědět.

„Pojď," řekl a táhl Sebastiana dál. „Ať už jsme odtud pryč."

Mrtví byli natěsnaní u vstupu, kterým právě prošli, a pak naproti u východu. Tam ležela hromada těl, jedno přes druhé, jako by je tam někdo naházel z výšky.

Pach smrti tu byl buď slabší, nebo si na něj Con postupně zvykal. I kouře tu bylo méně a bylo tu chladněji, jako by byl v této části katakomb průvan.

Tady se hlavní chodba rozšiřovala. Strop byl klenutý a chodba byla vymalovaná. Vypadalo to tu jako ve Svatyni. Po celé délce chodby se táhly dveře. Con se tam předtím podíval, takže teď věděl, co za nimi je:

trosky lůžek a stolů ze dnů, kdy se katakomby používaly pro ubytování audů.

Sebastian se ho pevně držel. Cona už nesnesitelně bolela ruka.

„Sebastiane," řekl a podíval se dolů.

„Ah…" vydechl Sebastian a pustil ho. Cona přestala ruka zábst, mravenčení, které si předtím ani neuvědomoval, zesílilo, na okamžik bylo skoro nesnesitelné, a pak polevilo.

Con zatoužil přitisknout si ruku k hrudi a konejšit ji jako zraněnou, ale ovládl se.

„Jak… se… dosta-neme… ven?"

„Je tu jen jedna cesta," odpověděl Con a ukázal na konec síně, na hromadu mrtvol.

„Mně… se… ne-líbí… jak… to… vypa-dá."

„Mně taky ne," odpověděl Con. „Ale dívat se musíme. Pojď." Tady na zemi skoro žádní mrtví nebyli. Conovi ještě teď naskakovala husí kůže, když si vzpomněl, jak se jich naposledy dotkl. Kráčel po chladné kamenné dlažbě a postupně nahlížel do všech dveří po obou stranách. Ani nevěděl, po čem se vlastně dívá – ale stejně se díval.

A uprostřed se zastavil. Sebastian se zastavil zároveň s ním.

V místnosti po Conově levici stály nějaké bedny. Con je poznával. V takových bednách se skladovalo jídlo pro kuchyň ve Svatyni. Dávala se do nich jablka, mrkev a další ovoce a zelenina. Věřící Svatyni vždycky zásobovali dary ze svých polí a zahrad a vždycky dávali víc, než mohla spotřebovat.

Con překročil mrtvolu přede dveřmi. Sebastian čekal venku.

„Co… to… je?"

„Jídlo,“ odpověděl Con. Doufal, že není zkažené. Nevěděl, jestli se jídlo od takového puchu nemůže nakazit.

„Svěce-né… jídlo?“

„Ne,“ odpověděl Con. Nicméně všude na zemi byly naskládané lahvičky se svěcenou vodou. „Přesto bude lepší, když zůstaneš venku.“

Nevěděl, jestli je pro tvora jako Sebastian svěcená voda vražedná, ale nechtěl to riskovat.

Bedny byly potaženy černým povlakem, který však zřejmě potáhl všechno. Vybral si jednu, vzal víko za roh a nadzvedl ho. Zvedl se černý oblak, přistál mu na obličeji a vnikl mu do už tak trpícího nosu. Con kýchl a rukávem si utřel obličej. Měl pocit, že si něco rozmazal po obličeji, trhl sebou, ale nevzdal se.

V bedně ležely tuříny. Byly čisté, jen nahoře byl černý povlak.

Horní vrstva byla měkká, jako by byly uvařené. V žaludku mu zakručelo. Ani si neuvědomil jaký má hlad.

„Měl jsem pravdu, Sebastiane,“ zvolal. „Je to jídlo.“

„Svěce-né… jídlo,“ podotkl Sebastian. Con postřehl ten podtón v jeho hlase. Sebastianova zarytá tvrdohlavost. Nebude jíst.

„Myslím že ne,“ odpověděl Con a vzal si jeden tuřín zprostředka bedny. Uprostřed nebyly tuříny ani měkké, ani černé. „Nikdy jsem nic neslyšel o nějakých magických vlastnostech jídla. Až na to, že se po něm člověk cítí lépe.“

Zakousl se do tuřínu. Tuříny vždycky upřímně nenáviděl, ale tento mu chutnal skvěle. Živit se v podzemí nuznými příděly taku ho vskutku neuspokojovalo.

Šel ke dveřím a podal jeden tuřín Sebastianovi.

„Zkus to,“ řekl mu.

„Já… ne-musím… jíst,“ odpověděl Sebastian.

„Ale něco bys snědl, ne?“

„Tohle… ne,“ trval na svém Sebastian. „To… je… nebezpečné.“

„Jen se do toho dej,“ vybídl ho Con, i když se vlastně ani nechtěl hádat. „Všichni musíme jíst.“

„Já… ne.“ Sebastian tuřín upustil, jako by se spálil.

„Tam v té podzemní síni jsi jedl.“

„To… jo,“ souhlasil Sebastian.

„A tam jsme měli jen skrovné zásoby. Tady máme celou místnost plnou jídla.“

„Já… jsem… jedl… jen… aby… si… nikdo… ne-myslel… že… jsem… divný.“

To ti stejně nevyšlo, pomyslel si Con, ale nahlas neřekl nic. „Víš určitě, že vydržíš bez jídla?“

„Ano…“ odpověděl Sebastian. „Já… jsem… jiný… než… ty.“

To byla pravda. Con sice dosud neodhalil kam až sahá Sebastianova moc, ale stejně mu připadal zvláštní. Dokonce i jemu, který se narodil až po prvním feyském vpádu.

„Nebude ti vadit, když se najím já?“

„Ty… musíš… jíst,“ odpověděl Sebastian.

Con otevřel další bednu a po ní další. Tuříny, brambory, jablka. Pro něj by tu bylo dost jídla na celý život.

Pokud není zkažené.

Tuřín chutnal skvěle, jako tuřín. Vzal si bramboru, kousek si ukousl a žvýkal. Byl tak hladový, že se měl co držet, aby jedl pomalu.

Sebastian stál ve dveřích a pozoroval ho. Zpočátku to Conovi vadilo, ale pak mu to začalo být jedno. Cpal se, co se do něj jen vešlo, až vypadal jako nějaká lahvička svěcené vody.

Dostal žízeň, ale tady zřejmě žádná normální voda není.

Vadilo by Nejsvětějšímu, kdyby Con utišil žízeň svěcenou vodou?

Conovi to trochu dělalo starosti. Přece jen by dal přednost obyčejné vodě.

„Sebastiane," ozval se, „podíval by ses, jestli nejsou v nějaké místnosti zásoby vody?"

„Já… nechci… chodit… dovnitř," prohlásil Sebastian.

Con začínal Sebastianovým rozpakům pomalu rozumět. Celý život ho varovali před svěcenou vodou, to Conovi říkal. Vlastně se už toho prvního dne, kdy spěchali chodbami (nakolik jen mohl Sebastian spěchat), Cona ptal, jestli má s sebou svěcenou vodu.

Měl, ale v boji o ni přišel.

„Nemusíš chodit dovnitř," řekl Con. „Jen se podívej."

Utřel si z brady trochu šťávy a zadíval se na zásoby jídla. Nehodlal zůstat tady dole navěky. Sebastian mu říkal, že cesta k jeho přátelům zabere nejméně jeden den. To znamená, že Con bude potřebovat jídlo.

Moc toho nepobere. Už tak mu v chůzi překáží meč. Povětšinou ho měl přivázaný k nouzovému opasku, ale tu a tam ho musel držet.

Kutna má pár kapes a ty si nacpe plné. Pak zjistí, jestli by Sebastian nebyl ochoten taky nést nějaké jídlo. Ale Sebastian je tak vyděšený, že od něj Con žádnou pomoc čekat nemůže.

Slyšel, jak se Sebastian šourá po chodbě. Rukou si pohladil těžké, nadmuté břicho. Už nebyl tak spokojený jako před chvíli. Byl už tak vyhládlý, že se teď přejedl. Ale alespoň se najedl do zásoby.

Alespoň na dnešek mu to vydrží.

„Jsou… tam… další… mrtví,“ rozlehl se chodbou Sebastianův hlas.

„A voda žádná?“

„Ne-díval… jsem… se… všude,“ odpověděl Sebastian. Ale soudě podle jeho tónu o tom pochyboval.

Kromě toho, voda se přece neskladuje v bednách, skladuje se ve zvířecích měchýřích. V tom smradu a sazích, které byly všude, by už byla stejně zkažená.

Na to Con předtím nepomyslel.

Takže jediná voda tady je v lahvičkách, a ta je svěcená.

Zavřel oči a zamumlal k Nejsvětějšímu tichou prosbičku o odpuštění. Tady dole je svěcená voda jediným východiskem, modlil se Con. Jakmile se dostane na povrch, už ji nebude potřebovat.

Jen projednou.

Jen tentokrát.

Klekl si k lahvičkám a jednu vzal do ruky. Byla potažená stejným černým povlakem jako všechno ostatní. Vytáhl zátku.

Ruce se mu třásly. Slyšel Sebastiana kráčet po chodbě. Jestli ho Sebastian při tom uvidí, bude ještě vyděšenější.

Nesmí rozlít ani kapku. Nechtěl, aby se svěcená voda dostala někam poblíž Sebastiana. Slyšel, že pouhá kapka, a to ještě přes šátek, zabila Sebastianovu matku Diamantu. Nechtěl, aby se něco takového přihodilo i Sebastianovi.

Jenže má takovou žízeň.

Opatrně vzal lahvičku za hrdlo a napil se.

Zpočátku voda chutnala po bramborách a pachu, který ležel v podzemí. Pak začala chutnat jako voda.

Hořká.

Tak hořká, že mít ještě nějaké slzy, vhrkly by mu teď do očí.

Vypil celou lahvičku, znovu ji zazátkoval a postavil ji do kouta. Pak si vzal bramboru, aby zahnal z úst tu pachuť.

Hrůza. Žádný div, že to nikdo nepije. Doufal, že mu to nic neudělá, že mu neublíží jako Feyům.

Svěcená voda prostě není na pití.

Ale žízeň zahnal.

Než se Sebastian došoural ke dveřím, byl už Con zase na nohou. „Pomůžeš mi pobrat trochu jídla?“ zeptal se ho.

„Mám… kapsy.“ Sebastian obrátil své kapsy.

„Skvěle,“ pravil Con. „Až se dostaneme ven, pomůže mi to. Aspoň trochu, každé sousto bude dobré.“

„Já… nevím… jak… se… dostat… ven,“ pronesl Sebastian.

Con potlačil povzdech. „Tak já ti to povím. Přes tu hromadu mrtvých. Za ní je provazový žebřík.“

„Není…“ prohlásil Sebastian.

„Já jsem sem po něm slezl,“ namítl Con.

„Žádný… žebřík… tam… není,“ trval na svém Sebastian. „A… nejsou… tu… ani… žádné… jiné… chodby.“

„Však uvidíš,“ prohlásil Con důstojně, ale srdce se mu sevřelo.

„Dobře…“ souhlasil Sebastian.

Con překročil mrtvolu, protáhl se kolem Sebastiana a rychle šel na konec chodby. Už se nezastavoval, nenahlížel do každé místnosti. Žádný div, že Sebastianovi trvalo tak dlouho než to prohledal. Ze svého hlediska ušel Sebastian značnou dálku.

Mrtví u vchodu byli navršeni do hromady vysoké jako Con. Vypadalo to, jako by sem napadali při pokusu uniknout Feyům.

Buď, anebo lezli jeden na druhého ve snaze dostat se ven.

Znovu tu byl cítit ten pach, ale nebylo to tak strašné jako předtím. Díval se na ně, pak zvedl hlavu a podíval se nahoru. Čekal, že uvidí ztrouchnivělé schody, ale i ty byly pryč.

A pryč byly i dveře.

Shora pronikalo dovnitř světlo a dopadalo na těla na vrcholku.

Kolem otvoru byly zčernalé trámy.

Požár ve Svatyni zničil schody i provazový žebřík. Hromada mrtvých před Conem nevznikla tím, že by se snažili dostat ven, ale tím, že spadli dovnitř.

Rozhlédl se kolem sebe. Hladké stěny, pokryté sazemi. Dveře na této straně vedou do dalších místností.

Nic víc.

Přece tu musí být ještě nějaká cesta ven.

Musí.

Vytáhl z kutny mapu. Rocan mu ji dal před pouhými dvěma týdny a teď už byla zmačkaná a potrhaná. Byla starší než Con, starší než býval rocan, možná dokonce starší než samotná Svatyně.

Chodby na ní byly, to bylo v pořádku. Ta strana Jahnu, na které stál palác, se chodbami jen hemžila. Ale tady, na straně Svatyně, byla jen tato jedna.

Vedla od Svatyně k mostu. Bylo tam zakresleno pár odboček, ale ty – jak zjistil při své první cestě – jsou slepé.

Slepé.

Stejně jako tato chodba.

Jestli nenajdou možnost jak se odtud dostat, jsou v pasti.

Museli by jít zpátky na druhou stranu.

Zpátky na místo, kterého se Sebastian tak bál.

Zpátky na místo, kde číhá magie.

Zpátky do trosek města, které nyní obsadil Černý král.

Con se obrátil a uviděl Sebastiana, jak se pomalu šourá po chodbě.

„Co… bude-me… dělat?“ zeptal se Sebastian.

„Já nevím,“ odpověděl Con. „To opravdu nevím.“

Chocholík vletěl do podzemí. Narozdíl od předtím – byť to bylo jen pár hodin – bylo v chodbách živo. Pěchota pochodovala.

Rugad dostál svému slovu.

Jak Chocholík prolétal chodbami, provázel ho dusot stovek nohou jednotně dopadajících na kameny. Tu a tam se ozval nějaký hlas, ale povětšinou pochodovali mlčky. Velitelé pěchoty nemluvili a pěchota samotná byla dobře vycvičená.

Ani Chocholík nemluvil. Byl jednou z tuctu bludiček pátrajících v chodbách po pravnukovi Černého krále. Najdou ho.

Musí.

Černý král nestrpí nezdar.

Nepátraly jen bludičky. Svým způsobem pátrala i pěchota a navíc Rugad vyslal skupiny vyzvědačů, zvěrojezdců (podle toho, co Chocholík viděl, tak krysy) a nějaké kouzelníky. Ti budou schopni si s pravnukem Černého krále poradit – zajmout ho a nezabít.

Chocholík letěl známými chodbami. Začal od paláce. Rugad to očividně sdělil všem Feyům. Chocholík už přeletěl nad řadami oddílů, které se skládaly částečně z pěchoty a částečně z pěšců. Některé prohledávaly chodby, jiné mířily stejným směrem jako on.

K podzemní síni.

Už to neměl daleko. Překvapilo ho, jak mu ve známých chodbách cesta rychle utíká. Vojáci cestou strhávali pavučiny. Kudy prošli, tudy se kolem nich zvedala oblaka špíny a prachu.

Chocholík letěl ve své bludiččí podobě a některá zrnka prachu mu připadala velká jako balvany a musel se jim za letu vyhýbat.

Kromě toho bylo v chodbách horko. Takové množství lidí nutně musí mít na tak malý prostor nějaký dopad, a to doléhalo i na Chocholíka.

Alespoň že tu tentokrát bylo světlo. Pěchota cestou rozvěšovala feyské lampy. Maličké duše ostrovanů zoufale bojovaly se sklem jako lapené můry a pěstičkami do něj bezmocně bušily.

Někdy, když byl v rozverné náladě, nalétával do skla a klepal na ně. Většina duší si neuvědomuje, že jsou po smrti. Většina si neuvědomuje, že jejich ruce jsou jen pouhou představou, existující jen v jejich myšlenkách. Kdyby považovaly samy sebe za stromy, byly by z nich stromy.

Stromy ze světla.

Z jasného, průzračného světla.

Feyské lampy vyrobené z ostrovanů hořely jasněji než jakékoli jiné, které kdy Chocholík viděl. Jako by někdo stáhl z nebe snopy slunečních paprsků.

Chodba byla osvětlena dobře. Podle puklin v kamenech, vrstev špíny a nánosů prachu, dokonce i na stropě, soudil, že chodby jsou staletí staré. Někdo je postavil za účelem, který neznal a nechápal.

A pochyboval, že to vědí sami ostrované.

Černohábiti chodeb využili, aby se tu ukryli jako krysy.

A jako krysy budou vyhnáni.

Minul hejno krysích zvěrojezdců, které se valilo podzemní síní jak armáda. Působili na něj hrozivěji než jiní zvěrojezdci, možná proto, že nedokázal pochopit proč se někdo rozhodne být krysou. Zvěrojezdci si vybírají svou podobu když dospějí do své magie. Mohli vypadat i jako Feyové, nicméně nakonec částečně převzali některé rysy své zvířecí podoby – ptačí jezdci často mívali peříčkovité vlasy – proměněni vypadali jako zvířata s feyskými jezdci na hřbetě a chyběly jim

jen nohy; jejich trup končil na hřbetě zvířete. Feyové na hřbetech krys byli malí a vypadali stejně odporně jako hlodavci, na nichž jeli.

Chocholík se otřásl. Byl šťastný, že nehledají jeho.

Mířil k podzemní síni ne proto aby zajal černohábity, ale aby vypátral směr, kterým se vydal pravnuk. Měl předtuchu, kterou by nedokázal nikomu zdůvodnit.

Domníval se, že pravnuk se vydal na jih.

Připadalo mu to logické. Palác je na severu. Podle všeho, co Chocholík slyšel, byl pravnuk poněkud mdlého rozumu. Takže by se rozhodl, že jít na jih – směrem od Černého krále – by ho mohlo spasit před zajetím.

Jak se Chocholík blížil k síni, zvuky sílily. Ozvěna pochodujících nohou však slábla – to se pátrající rozbíhali do stran.

Slyšel nářek a výkřiky.

Mužské hlasy vyjící hrůzou. Varovné výkřiky. Pár pěšáků halekalo feyský vítězný pokřik.

Už dva týdny nebojovali a bojechtivost je zjevně dosud neopustila.

Chocholík vybral poslední zatáčku a zamířil na konec chodby. Osvětlená podlaha byla černá a tekla po ní voda. Jako by se vylila ze zdí.

Voda… A krev.

Chocholíka maně napadlo, jestli měl Rugad tolik prozíravosti, aby sem poslal rudokapy. Někdo musí zajistit, aby se nemrhalo takovým množstvím magie.

Proletěl posledním úsekem chodby. Výkřiky sílily a cítil pach krve. Když vletěl do síně, bez přemýšlení vzlétl nahoru a jen tak tak se vyhnul letícímu cáru kůže.

Taková neopatrnost. Pěšci byli vždycky lajdáci.

Chocholík se podíval dolů. Tři pěšci stahovali kůži z nějakého černohábity – či alespoň z toho, co z něj zbylo. Hlavu si nechali nakonec.

Podobné výjevy se odehrávaly po celé síni. Na bednách a na zemi byly rozestavěny feyské lampy a další visely na držácích na pochodně, ale ani tak nestačily osvětlit celou místnost. V koutech byl stín a v něm se choulili černohábiti svírající lahvičky se svým svatým jedem.

Na zemi už ležela spousta rozbitých lahviček. Střepy se povalovaly mezi mrtvolami staženými z kůže a mrtvými, které ubodali pěšáci a dosud byli oblečeni v hábitech.

Pěšáci už byli daleko vpředu. V mihotavém světle se blýskaly jejich meče. V síni se rozléhalo řinčení zbraní a mísilo se s výkřiky těch, kteří ještě nezemřeli.

I krysí jezdci si našli pár černohábitů – jedno krysí hejno už ohryzávalo mrtvoly a jejich feyské polovičky je ještě povzbuzovaly. Při pohledu na jejich žravost se Chocholík otřásl. Někdy mu bylo z vlastního národa špatně.

Na protější straně síně viděl černohábity, kteří se rozprchli do chodeb, kde vzápětí narazili na pěchotu, otáčeli se a prchali zpátky. Další a další lahvičky dopadaly na zem a zvuk rozbíjeného skla doprovázel smích a bolestné výkřiky.

Tohle je jejich konec. Tady černohábiti skončí navždy. Feyové našli jejich úkryt a jejich budoucnost se rozplynula. Zaplatí za to, že vyvraždili feyskou armádu.

Všichni za to zaplatí.

Chocholík necítil nejmenší výčitky svědomí nad tím, že je našli. Viděl, co jejich svěcená voda dokáže. V noci toho dne, kdy jedna bludička letěla do Jahnu oznámit příchod Černého krále, byla z mostu odstraněna jedna feyská mrtvola. Mrtvý byl znetvořený k nepoznání, vypadal jako hrouda slizu. Jen podle ucha a vyčnívající ruky bylo poznat, že to býval Fey.

Letěl síní a doufal, že najde nějakou stopu, náznak něčeho co by ho dovedlo k pravnukovi Černého krále. Tady ten chlapec zcela jistě není. Kdyby tu byl, nikdy by Černý král takový útok nedovolil.

Původně si Chocholík myslel že Černý král nechce nikoho zabít.

Ten rozkaz se musel změnit. Věděl jak k tomu došlo. Černý král je sem poslal pátrat po nějakém Feyi. A tady zjevně žádní Feyové nebyli.

Chocholík doufal, že Černý král nespoléhal výhradně na jeho slova. To by bylo špatné, protože Chocholík sám toho chlapce osobně nikdy neviděl.

Chocholík ty myšlenky zaplašil. Na proudu vzduchu se přenesl nad tou spouští směrem k setmělému konci síně. Světlo mu označovalo místa, kde už Feyové byli.

Tma určovala neprozkoumané oblasti.

Kromě toho – pokud se nemýlí – je tma právě na jižním konci síně.

Protáhl se kolem rohu a vyletěl strmě nahoru. Sem nikdo nešel. Dokonce ani vyděšení černohábiti. Jen jeho vlastní světélko osvětlovalo čerstvé stopy.

Srdce se mu rozbušilo a v ústech mu vyschlo.

Čerstvé stopy.

Na něco narazil.

Doufal, že je to to po čem pátrá.

Chodba se zužovala a Chocholík zaváhal. Není pro člověka velikosti ostrovana příliš úzká?

Pravděpodobně ne, protože stopy vedly dovnitř.

Stopy.

Najít pravnuka Černého krále by bylo vrcholem Chocholíkovy kariéry. Navždy by pak byl znám jako Fey, který zachránil říši.

Snažil se ovládnout své vzrušení.

Bylo by předčasné počítat s vítězstvím, když ještě nic nenašel.

Ale byl blízko.
Věděl, že vítězství je blízko.
Cítil to.

Nad Cardidou se vznášel slabý pach krve.

Boteen si dřepl na břeh vedle mostu a ponořil ruku do vody. Voda byla kalná a blátivá a vypadala stejně, jako když dorazil na ostrov.

Vcelku čistě.

Ale byl tu silný pach krve.

Boteen nechal ruku ve vodě a zavřel oči. Ve vodě byla spousta krve. Prastaré krve. Krve prolévané po staletí. Na bahnitém dně se skrývala dosud nezjevená tajemství, která by ho mohla dovést…

Otevřel oči a vytáhl ruku z vody. Ve vodě se svíjelo šílenství. Čarodějové nemohou sledovat všechny stopy, nemohou pátrat po každém útržku tak spletité historie.

Jde po stopě ostrovního čaroděje. Tady je čerstvá. Rozhodně čerstvější než jinde. Stará jen pár týdnů.

Podivné, když většina stop je stará desítky let.

Tato nová stopa byla jasná: měla zlatý střed a uprostřed otisky, které nedovedl přečíst. Kolem okrajů zlato sláblo, nahrazeno stříbrem, a teď, když našel čerstvější stopu, změnila se stříbrná v rudou.

Až se z toho roztřásl. Tento čaroděj měl už dvakrát zemřít.

Dvakrát se zachránil díky své magii.

Je to mocný člověk.

Na břehu vedle Boteena byl důlek velikosti a tvaru lidského těla. Boteen přejel rukou po trávě a zajel prsty do hlíny, ale nevyčetl z toho nic víc, než že zde ležel nějaký člověk, který byl na pokraji smrti. Nebylo tu nic, co by mu řeklo víc.

Ale ta řeka.

Ta řeka na něj přímo křičela.

Ta řeka páchla krví.

Čarodějskou krví.

Boteen si otřel mokrou ruku do trávy a rozhodl se zkusit to znovu. Tentokrát se zhluboka nadechl. Teď si ověří stezku. S ostatní magií ve vodě se vypořádá později.

Ponořil ruce do chladné vody a v duchu pátral a pátral v kalných hlubinách, až zavadil o lano. Zachytil ho, sevřel – a lano se mu v prstech rozplizlo, jako by se snažil udržet bláto.

Pustil ho a zkusil to znovu. Lano se zpevnilo, poddalo se a tentokrát do něj Boteen strčil prst. Projel jím záblesk vidiny – představy – dojmu…

Klesá pod vodu a z ran na obličeji mu prýští krev, stoupá k hladině a měsícem ozářené vody tmavnou.

Topí se…

Boteen se vzpamatoval a donutil se nadechnout. *On* se přece netopí. On má vzduchu dost. Dotkl se starých vzpomínek. Vzpomínek plynoucích v řece…

Ale on chce žít. Musí žít.

Kope, zpočátku chabě, a pak stále silněji. Nohy zraněné nemá. Plíce ho bolí, ale ještě mu neshořely. Jak dlouho může člověk pod vodou zadržovat dech?

Nevěděl.

Boteen cítil magický vír. Toto byl významný okamžik. Tady získal ostrovní čaroděj svou rudou…

Znovu vykopl, tvrději, a síla nohou ho žene k hladině. Kolem něj víří krev, sráží se do vláken, splétá se do lana, a lana se může chytit.

Blouzní.

Umírá.

Lano se přetrhlo…

Lano vyklouzlo Boteenovi z prstů

„Ne!“ vykřikl a natáhl se po něm. Málem by byl spadl do řeky.

Pak si uvědomil, že ho nezachvátil jeho strach, že se na něj přenesl strach ostrovního čaroděje.

Klekl si na zem, ale prsty nechal ponořené ve vodě.

„Vrať se ke mně," šeptal. „Vrať se."

Lano se znovu spletlo. Cítil ho ve vodě, silné, kluzké a teplé.

Skoro horké.

Jako krev.

Pach krve ještě zesílil.

Vyčkal až se mu lano otře o ruku a znovu do něj ponořil prsty…

Krev se sráží a sama se splétá do lana. Táhne dál, kope a táhne. Pořád ještě se nemusí nadechnou. Třeba už je mrtvý. Kdyby tomu tak bylo, už by se plazil před Boží tvář. Nezůstával by ve tmě, chladu a mokru navěky.

Znovu vykopl, přitáhl se a najednou proráží hlavou nad hladinu. Pořád je ještě v Cardidě. Na hladinu dopadá stříbřité světlo měsíce, jen místa kde plují krvavé skvrny jsou černá.

Zdálo se, že zčernala celá řeka.

Pak obrazy vybledly, Boteen vytáhl ruku z vody a dosedl na paty.

Před pár týdny, těsně před útokem. Krvavá stopa je čerstvá.

Ostrovní čaroděj si díky své moci zachránil život.

Už to jednou udělal předtím. Kdysi. U paláce. Boteen tam cítil slabé vjemy, jenže byly potažené jakousi patinou, jako by zde zasáhla magie někoho jiného.

Nějakého Feye.

Feye.

Vzedmula se v něm vlna odporu, tak silná že se mu málem zvedl žaludek.

Tady někde kolem jsou Feyové. Feyové na mostě. Feyové…

Zarazil se. Tohle nejsou jeho pocity, jeho vjemy. Otřel si ruku do trávy a posadil se.

Ten ostrovní čaroděj je silný. Právě dospěl do své moci, takže je mladý. A nenávidí Feye.

Je to ten, který chrání dědice Černého trůnu?

Jenže to nesedělo, ledaže by čaroděj pominul skutečnost, že následník má feyskou krev a soustředil se jen na jeho ostrovní původ.

Ale ani tak to nedává smysl. Následníka, mladého Dara, vychovali ztroskotanci. S největší pravděpodobností to je natolik Fey, jak jen míšenec může být.

Boteen se posadil. Lýtka ho bolela.

Třeba má toho druhého čaroděje, to čarodějské nedochůdče, které svou magii v sobě nedokáže ani pořádně udržet. To zmatkování by tomu odpovídalo, jenže tady zase nesedí to lano z krve. Copak se neškolený čaroděj může zachránit takovým způsobem?

Těžko říct.

Boteen byl na rozpacích, kterou stopu sledovat.

Jestli je toto ten druhý čaroděj, ten, který v sobě ani nedokáže magii udržet, tak co se stalo s tím, který je s Darem? Byl vůbec někdy ve městě?

Byl vůbec někdy ve městě Dar?

Zavřel oči a dotkl se vyleženého důlku ve snaze najít pokračování stopy a zjistit kam ho povede.

Dar se tiskl ke kamennému sloupu. Coulter u něj stál příliš blízko. Dar se dosud nepřenesl přes vztek nad smrtí svého dávného přítele. V nečekaných okamžicích vzplanul a vztek se vzápětí přelil do tupé bolesti.

Dar vinil Coultera ze Sebastianovy smrti.

Kdyby zůstal se Sebastianem spojen poutem, byl by Sebastian dosud naživu. To mu nikdo nevyvrátí.

Chráněnka seděla na kameni a upřeně se dívala na toho kapa. Kap vypadal divně. Zpráva o zaříkávání ho vyděsila a teď se neklidně ošíval.

Dara rozčilovalo už jen to prostředí. Nejraději by vybudoval stínozemí ve kterém by se všichni skryli, ale kap ho před tím tvrdošíjně zrazoval.

Právě stínozemí budou Feyové hledat, tvrdil. *To je to první, po čem se budou dívat.*

Znělo to sice rozumně, ale na jeho touze vybudovat si stínozemí to nic nezměnilo. Ve stínozemí strávil většinu svého života. Chtěl se vrátit do něčeho důvěrně známého, i kdyby jen na chvíli.

Skutečný svět měl příliš mnoho úskalí a nástrah a pro něj byl příliš odlišný, než aby ho dokázal plně pochopit. Dosud mu nebylo jasné, proč se vůči nim chovali lidé ve městě tak nevstřícně. Kdyby ho nazvali Feyem, bylo by aspoň jasno.

Jenže oni ho tak nenazvali.

Nazývali ho vysokým.

Coulter najednou strnul, podíval se na oblohu a pak na zem. Kap vstal a taky se začal rozhlížet, jako by se snažil zjistit, co Coulter vidí.

Chráněnka se podívala na Dara. Srdce se jí rozbušilo. Něco se změnilo.

Vycítil to taky.

„Co je to?“ zeptal se.

„Nějaká cizí magie,“ odpověděl Coulter. „To jsou ty bytosti, které cítím už dlouho – jedna z nich se přiblížila.“

„Bytosti?“ opakoval kap.

„Ty, které jsou jako já. Říkal jsem ti o nich,“ odpověděl Coulter. Vytrvale upíral pohled na oblohu. Kdyby ho Dar neznal, myslel by si, že se dívá na mraky.

„Ne,“ odpověděl kap. „Neříkal.“

Dar stál jak solný sloup, tak strnule až ho z toho rozbolela záda. *Ty, které jsou jako já.*

„Na ostrově jsou ještě dva další, kteří jsou jako já,“ odpověděl Coulter. „Dříve tu bývával jen jeden.“

Odsekával ta slova, jako by mu jinak kap nemohl rozumět.

„Jako ty,“ opakoval Dar. „Takže čarodějové?“

„Tak to Feyové nazývají,“ souhlasil Coulter. „*Říkal* jsem vám to.“

„To je možné,“ pravila Chráněnka zamyšleně, „ale ono se toho stalo tolik. Možná si na to nepamatujeme.“

Coulterovi bylo zjevně úplně jedno co kdo říká. Poodstoupil od sloupu a dál si pátravě prohlížel oblohu. Pak sklouzl pohledem dolů do údolí.

„Hledáš stopy?“ zeptal se ho kap.

„Ano,“ odpověděl Coulter. „Tady nikdo není. Až na Dara, přirozeně. Nikdo jiný.“

Popošel na stezku, a pak přešel na druhou stranu.

„Ale někdo se blíží,“ zašeptal.

Darovi se zježily vlasy. „Kdy dorazí?“ zeptal se.

„Dnes. Zítra. Příští týden. Nevím.“

„Co chce?“ zeptal se kap.

„Ani to není jasné,“ odpověděl Coulter. Mluvil nějak divně, jako by byl duchem mimo, jako by jeho odpovědi nevycházely z jeho mozku, ale odněkud z nitra jeho bytosti.

„Co to znamená, že se magie změnila?“ zeptala se Chráněnka.

„Přesně to, co se tím říká,“ odpověděl Coulter. Pak zašeptal: „Nic víc, nic míň.“

„My tomu nerozumíme,“ ozval se Dar.

„To se od vás ani nechce,“ odsekl Coulter a popošel ještě o kousek dál. Pak si přidřepl, natáhl ruce před sebe a nadlouho znehybněl.

Kap k němu zezadu přistoupil a zůstal stát za ním. Chráněnka opustila svůj kámen. Dar se nehýbal.

Měl nějaký divný pocit.

Ten divný pocit měl už celý den. Muselo to být tím ránem, tím, jak podivně dnešní den začal. A taky nemají co jíst. Zásoby se jim tenčí. Ráno bude muset jít někdo do města. Někdo malý.

A k tomu ty hory. Podivné nutkání, které v něm vyvolávaly, sílilo.

Pak se Coulter otřásl, vstal a obrátil se. Byl ještě bledý, ale do tváří se mu už vracela barva. Podle očí to byl zase ten starý Coulter.

„Musíme odtud Dara odvést,“ prohlásil.

„To uděláme,“ souhlasila Chráněnka. „Až se vrátí Adrian.“

„Nemůžeme čekat,“ namítl Coulter.

„Pochopil jsem to tak, že přesně nevíš, co se v magii změnilo,“ podotkl kap.

Coulter si olízl rty. Byl vyděšený. „Ti druzí – něco dělají. A já cítím změny. Soustředí se sem. A ty změny se sem blíží.“

„Jsi si jistý?“ zeptal se kap.

„Cítím to.“ Coulter se k nim zvolna vracel. Do tváří se mu vehnala krev. Po té bledosti to byla překvapivá změna. „Musíme odtud Dara dostat.“

„Nemůžeme tady Adriana jen tak nechat kvůli nějakým divným pocitům,“ namítla Chráněnka.

„Ne nějakým,“ ozval se kap. „Coulterovým. A Adrian se o sebe dokáže postarat.“

Dar zvedl pohled k horám. Podivný pocit v útrobách sílil. „Na Adriana počkáme,“ pravil.

„Nemůžeme,“ odporoval Coulter. „Tvůj život nepatří jen tobě, Dare. Ty máš větší význam.“

Dar se na něj vytřeštěně podíval. V Coulterových modrých očích sídlil opravdový strach. „Co by se stalo, kdybychom na Adriana počkali?“

„Obávám se, že na to nemáme čas,“ odpověděl Coulter. „Lépe to vysvětlit nedokážu.“

„A kam bychom jako měli jít?“ otázal se kap. „Už jsme na konci ostrova.“

„Myslím, že musíme jít na jih,“ odpověděla Chráněnka. „Tak jako tak to bude nejlepší. To zaříkání dnes ráno bylo hrozné.“

„Ne,“ zamítl to Dar.

Všichni se na něj podívali. Zřejmě promluvil hlasitěji, než měl v úmyslu.

„Půjdeme nahoru do hor,“ prohlásil.

„Už jsme blízko sněžné čáry,“ namítl kap. „O moc výš už jít nemůžeme. Výš řídne vzduch. Kromě toho tam není nic, co by nás mohlo zajímat.“

„To není pravda,“ namítl Dar. „Něco tam je. Já to cítím.“

„Další pocity,“ zamumlala Chráněnka a zase si sedla.

„Že by nějaká vize?“ zeptal se Coulter.

Dar zavrtěl hlavou. „Ne. Ale je to skoro jako vize. Jako by se něco mihotalo těsně za hranicemi mého zraku.“

Coulter vzhlédl k horám. „Kde?“ zeptal se.

Dar se odlepil od kamenných sloupů, šel ke Coulterovi a ukázal nahoru.

Vysoko nahoře, v rozeklaných skalních štítech, mizela horská stezka, vyznačená obrovitými balvany, a

strmé horské štíty hyzdily kamenné římsy, na nichž dole místy rostly stromy, pak stromy prořídly a výš už ležel jen sníh. Čím výše se člověk díval, tím sytější byla červeň skal, až to vypadalo, jako by hory krvácely.

Dar ukazoval kamsi těsně u stezky. Připadalo mu to jako tmavá tečka na horské stěně, jako otvor ve skále.

„Ty myslíš to mihotání?“ zeptal se Coulter.

„Já žádné mihotání nevidím,“ odpověděl Dar. „Já vidím jen tmu.“

„Já nevidím nic,“ prohlásil kap.

„Ani já ne,“ přidala se Chráněnka.

„Tmavá skvrna nebo mihotání. Tam nahoře jsou skály červené. Červené, strmé a hrozivé.“

„Hrozivé, to jo,“ souhlasil Coulter. „Ale tam nad námi je magie. Doslova z těch hor tryská.“

„Proč jsi to neviděl předtím?“ zeptal se kap.

„Já jsem to viděl,“ odpověděl Coulter a podíval se na Dara. Dar sklopil hlavu. Snažil se je dostat nahoru už předtím, ale Coulter to zamítl. Kapa ta drobná výměna názorů zmátla, ale Dara ne.

„Tak proč ses o tom nezmínil?“ zeptal se kap Coultera.

„Kdybych se zmiňoval o každém zatoulaném vláknu magie, se kterým se setkám, tak bych nezavřel ústa,“ odtušil Coulter.

Jenže on se o tom zmínil. Dar to věděl. Coulter také. Když to říkal, ani se na kapa nepodíval.

„Takže tys to také viděl a nezmínil ses o tom,“ řekl kap Darovi.

„Co myslíš, že to je?“ zeptala se kapa Chráněnka.

„Můžou to být stovky věcí,“ odpověděl kap zachmuřeně. Zjevně se mu to nijak nelíbilo.

„Nic to nebude,“ usoudil Coulter.

„Je to něco,“ prohlásil Dar. Nechtěl zlehčovat moc, kterou cítil nahoře. Chtěl, aby ostatní věděli, do čeho

jdou. Aby věděli, co ví on sám. „Ta tma je tam od začátku.“

Všichni se na něj podívali. Neklidně se ošil. Lépe to prostě vysvětlit nedokázal. Ta tma mu připadala jako stínozemí tak malé, že by ho udržel v rukou, stínozemí předtím, než ho vizionář zvětší natolik, aby pojalo lidi.

Třeba to je projev magie, jak říká Coulter.

Třeba.

„Co když to nic není?“ zeptala se Chráněnka. „Půjdeme tam nahoru zbytečně. A navíc budeme v pasti.“

„Nebudeme v pasti o nic víc než tady,“ prohlásil kap. „A tam na těch římsách se můžeme zastavit a rozhlédnout. Možná, že uvidíme nějakou jinou cestu z města.“

„Za tmy to může být dost těžké šplhání,“ zapochybovala Chráněnka.

„Coulter nám nějaké světlo udělá,“ podotkl Dar.

„A celé údolí uvidí kam jdeme.“ Kap znechuceně potřásl hlavou, jak by Dar přišel o rozum. „To není žádné řešení.“

Dar se podíval nahoru. Ani jemu se nechtělo jít tam nahoru za tmy. Ty hory ho svou krvavě rudou barvou a mrazem děsily.

Jenže lidé dole taky.

„V noci jít nemůžeme,“ souhlasil Coulter.

„A co tedy navrhuješ?“ zeptal se kap. „Počkat do zítřka? Právě ty, který jsi měl tak naspěch?“

„Nechce čekat na Adriana,“ připomněla mu Chráněnka.

„Adrian je můj přítel,“ prohlásil Coulter. Od chvíle, co se vrátil z lomu, byla jeho nálada na bodu mrazu. Dar měl podezření, že k Coulterovu duševnímu rozpoložení ještě přispěly problémy, které měli ve městě. Někdy svou podrážděností jen skrýval strach.

„Je to můj přítel," opakoval. „Tomu vy nemůžete rozumět."

Založil si ruce na hrudi a obrátil se k nim zády.

„Tak nám to vysvětli," požádal ho kap. „Znamená to, že bychom si měli uvědomit jak je pro tebe těžké rozhodnout se mezi Adrianem a Darem?"

„Já nechci, aby ses musel rozhodovat," prohlásil Dar. „Mluvíme o mně a já chci počkat na Adriana."

„Jenže právě tebe chráníme," pravil kap. „Takže ty do toho nemáš co mluvit."

„Nenechali jste mne ani domluvit!" Coulter se k nim obrátil, pěsti zaťaté, oči mu planuly. „Já tady zůstanu. Já tu na něho počkám."

„To nemůžeš," namítl Dar.

„A proč ne?" zeptal se Coulter.

„Už bys nás nenašel."

„Já vidím stejně dobře jako ty, ne-li lépe," odsekl Coulter.

„A co když tam nic není?" vložila se do toho Chráněnka.

„Tak půjdu po vašich stopách. Všichni tři po sobě zanecháváte stopy."

„A to je právě ta potíž," pravil kap a posadil se. „Jestli nás pronásleduje jiný čaroděj, stačí mu sledovat naše stopy."

Coulter přikývl. „Už jsem na to také myslel. Jenže my nevíme přesně kde je. Jestli zůstaneme před ním, budeme mít větší šanci mu uniknout."

„Ale co když…" Dar polkl. Tahle otázka mu nějak nechtěla z úst. „Co když tě po našem odchodu najde?"

Coulter se na něj podíval, jako by ty obavy v jeho hlase slyšel. „On nehledá mne."

„To my nevíme."

„Ale víme," odpověděl Coulter. „Jeho kořistí jsi ty a tak tomu bude, dokud bude Černý král naživu. My ostatní jsme podružní."

Dar zavrtěl hlavou. Tohle nesnášel. „Jak dlouho budeme muset utíkat?" zeptal se. „Jak dlouho bude trvat, než mne přestanou hledat?"

„Ti se nezastaví, dokud tě nenajdou," odpověděl Coulter.

„Takže bych se měl vzdát."

„Na to nejsi připraven," ozval se kap sedící na zemi.

Dara zamrazilo. „Ty si opravdu myslíš, že se někdy budu chtít vzdát?"

„Ale jistě," odpověděl kap. „Až budeš dost silný, abys ovládl Feyskou říši, necháš se zajmout."

„Nemohu přece zabít svého praděda," namítl Dar. Hlas se mu třásl.

„To nebudeš muset," odpověděl kap. „Do té doby budeš schopen ho přemoci magií – i chytrostí."

„Je to největší válečník ze všech Feyů."

„To je, to je pravda," souhlasil kap.

„Ale taky je to stařec, který se bojí zemřít dokud nebude mít vhodného nástupce. Jednoho dne budeš tím vhodným nástupcem ty."

„Já nechci vládnout říši."

„Ale taky nechceš věčně utíkat," pravil kap.

Dar si založil ruce na hrudi. Srdce se mu svíralo. „To jsou jediné možnosti které mám?"

„V tuto chvíli ano," odpověděl kap. „Nicméně jsem si jist, že časem přijdeme ještě na pár dalších."

„Čas je přesně to, co potřebujeme," vložil se do rozhovoru Coulter, „a já nějaký získám tím, že tu počkám na Adriana a vy zatím půjdete nahoru do hor. My vás najdeme."

Dar se schoulil. Nelíbilo se mu to. Žádná z těch možností se mu nelíbila.

„Co bude když nepřijdete?“ zeptala se Chráněnka.

„Budete čekat, dokud to budete považovat za rozumné,“ odpověděl Coulter. „A pak odvedete Dara do bezpečí.“

„Na tomto ostrově žádné bezpečí není,“ zavrčel kap. „Na to je Černý král příliš blízko.“

„Držíme Dara z dosahu jeho moci už dlouho,“ pravil Coulter. „S každým uplynulým dnem se přibližujeme k vítězství.“

„To je možné,“ odtušil Dar. „Ale taky se možná jen vyčerpáváme. Zatím jsem se nic nového nenaučil.“

„Ještě ne,“ souhlasil kap. „Nebyl čas.“

„A to je to, o čem mluvím,“ prohlásil Dar. „Jak získat čas? Nebo budeme prchat dokud nás nechytí?“

Coulter k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno. Dar měl co dělat, aby neucukl. „Jednou mi budeš muset důvěřovat,“ podotkl Coulter.

„Nebudu,“ odsekl Dar. „Zabil jsi Sebastiana.“

„Nemohl bys s tím nic udělat, Dare. Nanejvýš bys zemřel s ním.“

„To se ale nikdy nedozvíme, že?“ Dar před ním ucouvl a i když si uvědomoval jak je to dětinské, dotčeně si oprášil rameno. „Třeba bych ho zachránil.“

„Možné to je,“ souhlasil Coulter. „To se ale nikdy nedozvíme. Teď už je po všem.“

„Není,“ odporoval tvrdošíjně Dar. Znovu v něm vybuchl vztek a Dar se nedokázal ovládnout. A ani nechtěl. „Nikdy nebude po všem. Ne mezi námi.“

Kap vstoupil mezi ně a popadl Dara za zápěstí. Ten mrňavý Fey měl v rukou překvapivou sílu. „Tak dost. Okamžitě přestaňte,“ nařídil jim.

„Proč?“ zeptal se Dar. Třásl se vzteky. Ten kap se ho už jednou pokusil zabít. Těžko věřit, že se o to nepokusí znovu. „Protože tě to obtěžuje?“

„Na takové třenice budeme mít dost času až bude Černý král poražen. Dřív ne.“ Kap Dara odstrčil, Dar zavrávoral, ale vyrovnal to. „A teď půjdeme my tři do hor. Coulter zůstane tady. Souhlas?“

Dar nesouhlasil. Nesnášel, když ho někdo sekýroval, a už vůbec ne nějaký rudokap. „Nechápu proč ho máme poslouchat.“

„Protože má víc magie než my,“ odpověděl kap.

„Až snad na tebe,“ podotkla Chráněnka k Darovi a s nadějí v očích se na něj zadívala. „Měl jsi o tomhle nějakou vizi?“

Upřel pohled na černou skvrnu na horském úbočí. Zdálo se mu, že tepe. „Ne,“ odpověděl. „Alespoň si to myslím.“

„Tak ty si to myslíš?“ opáčil kap. „Tak měl jsi nějakou, nebo neměl?“

Dar zaťal pěsti. Začínal toho mrňavého rudokapa nenávidět. „Já si to *myslím*,“ odpověděl. „Nebudu to vědět, dokud se tam nedostanu. Někdy znám jen útržky děje. Možná něco poznám až se dostanu blíž.“

Málem by dodal: *»A nečekám od tebe, že tomu budeš rozumět«*, ale ovládl se. Nemělo žádný smysl toho kapa dál dráždit.

„Tak tedy dobrá,“ pravil kap, jako by Dar nic neřekl. „Jestli jsi o tom žádnou vizi neměl, uděláme to tak, jak říká Coulter.“

Coulter je pozoroval se založenýma rukama a přimhouřenýma očima. Vypadal klidně, ale Dar měl pocit, že se bojí stejně jako všichni ostatní. Jen to prostě nechtěl dát najevo.

Na chvíli Dara zaplavil stejný pocit jako v dobách, kdy byli ještě přátelé. Závan účasti, trochu obav. Ovládl se. Coulter Darovu účast nepotřebuje. Coulter se o sebe postará sám.

„Nechci jít do hor bez Adriana,“ pravil Dar.

„Je mi jedno co chceš," odsekl kap. „Jdeš. A Adrian by byl první, který by řekl, že je to tak správně."

Dar zašel zpátky mezi sloupy. Za ten krátký čas si zvykl vidět v tom malém tábořišti domov. Posbírá si věci a půjde. Ale nelíbilo se mu to.

Alespoň se na chvíli zbaví Coultera.

Povzdechl si, posadil se a složil hlavu do dlaní. Ještě před pár týdny měl nějaký život. Věděl co bude druhý den. Měl přátele, měl své pěstouny a svůj únik – Sebastiana. V rámci toho věděl, kým je a čím je.

Teď ho chce ten kap vycvičit, aby se vyrovnal Černému králi, jako by o tom nějaký nemagický rudokap mohl něco vědět. A Dar zatím ani neví kde bude zítra spát, neví kam jít a k tomu všemu ani do toho nemůže mluvit.

Nechtěl se vyrovnat Černému králi. Nestál o vize a nechtěl mít Černou krev. Líbil se mu ten poklidný život, který žil předtím. Chtěl se k němu vrátit.

Jenže se není kam vrátit.

A z toho byl hluboce smutný. Věděl, že ztráta přátel může v někom vyvolat vražedný vztek, ale ne v něm. V něm také vyvolala vztek, to ano, ale ne takový, aby se stal stejným jako jeho praděd. Dar nechtěl vraždit nevinné jen proto, že jejich rodiče udělali chybu.

Přemítal, jestli kapův výcvik může někoho od základu změnit.

Ale pochyboval, že o něco takového stojí.

Chráněnka strčila hlavu mezi sloupy. „Počisťa už chce jít."

„Musíme si ještě sbalit," odpověděl Dar.

„Nech tu nějaké jídlo pro Coultera a Adriana."

Dar přikývl.

„Jak myslíš že je to daleko?" zeptala se. „To místo, které vidíte jen vy dva."

„Moc ne,“ odpověděl Dar. Pořád cítil ten tep, i když byl schovaný mezi sloupy. Jako by to místo zesílilo už jen tím, že ho Dar objevil.

Bezděčně znovu vzhlédl, i když věděl, že ho neuvidí.

Tam nahoře na něj něco čeká. Něco, s čím se on chce setkat. Za ta léta se naučil nechat se vést svými předtuchami.

Ale na klidu mu to nepřidalo.

„Dopadne to dobře?“ zeptala se ho Chráněnka.

Nevěděl, jestli myslí jejich cestu do hor, to že se odloučí od Coultera s Adrianem, nebo budoucnost vůbec.

„Já nevím,“ odpověděl a poprvé v životě si přál mít vize, kdykoli se mu zachce.

Alespoň by na to mohl odpovědět.

I kdyby se mu to nelíbilo.

Marly stála se založenýma rukama u stolu a dívala se na Matthiase, jak vybaluje *tak* a rozděluje ho do malých balíčků. Tri držel lahvičku se svěcenou vodou.

Přes celou místnost cítil Matthias, že s ním nesouhlasí.

„Ty je nemůžeš jít hledat," prohlásila. „Řeknu Denlovi a Jakibovi, ať dou oni."

„Ti nevědí, co mají hledat," odpověděl Matthias.

„Znaj Feye zrovna tak dobře jako ty," odsekla Marly.

„Zdaleka ne tak dobře," odpověděl Matthias. „Já jsem s nimi bojoval celá léta. A vyhrával jsem."

„Ten večer u řeky si málem prohrál," připomněla mu Marly.

Zvedl hlavu. „Chceš tím říct, že se o mne bojíš?"

„Jo, Ctihodnosti," odvětila a zdůraznila poslední slovo.

Zrudl, až ho rozbitý obličej zabolel. A to si myslel, že se bojí o něj, ne o jeho znalosti.

„Má tak trochu pravdu," přidal se Tri. „Jestli tam jsou Feyové, asi nebudu schopen tě ochránit."

„Nemyslela sem jen na ochranu," ozvala se. „Je vážně zraněnej."

„Ale sem jsem dojít dokázal," připomněl jí Matthias.

„Jo, s pomocí."

Matthias pokrčil rameny. Nestál o kázání.

„Jestli je to co říkáš o rocanovi pravda," pokračoval Tri, „tak jsi jediný, kdo zná Tajemství."

To ovšem bylo důležité a Matthias to věděl. Povzdechl si.

„Tak dojdi pro Denla a Jakiba," souhlasil. „Půjdeme společně."

„Nejsi na tom tak dobře, abys moh cestovat," namítla Marly.

„Jsem na tom dost dobře.“

„Ne, nejsi,“ trvala na svém. „Cesta z Jahnu pro tebe byla při tvým zranění těžká. Chováš se jako bys byl z kamene, ale nejseš. Přežil si jen zázrakem. A člověk, a to ani takovej jako ty, by neměl brát zázraky jako samozřejmost.“

Strčil do vaku měch s vodou – byl plný ještě z cesty sem. Kázání opravdu nepotřebuje. Mohou tu být Feyové a to si musí prověřit sám. Už se nemůže dál schovávat ve svém domě.

„Jdu na své vlastní riziko,“ prohlásil.

„Jo,“ odsekla. „A nás necháš, ať se o sebe staráme sami.“

„Než jsem se k vám přidal, šlo vám to docela dobře,“ podotkl.

„To ještě nebyly na ostrově tisícovky Feyů,“ poznamenala tiše.

„Matthiasi,“ vložil se do toho Tri, „ona má pravdu. Jsi vážně zraněný. Třeba by to počkalo.“

„Nepočká,“ zavrčel. Zavázal vak a přivázal si ho k pasu.

„Byl to můj nápad,“ připomněl mu Tri. „Můžu je varovat sám.“

„Beze mne je nenajdeš.“ Matthias vstal, narovnal se a upravil si vak. „Dojdi pro Denla a Jakiba. Půjdeme společně. A dost řečí, Marly. Nechci se hádat ještě s tebou.“

„A až se vrátíš celej utahanej, zkrvavenej a zbitej, tak si dobře rozmyslím esli ti pomůžu,“ odsekla.

„Myslíš, že se opravdu vrátím v takovém stavu?“ opáčil.

„Starý rány se ti ještě nezahojily,“ odpověděla. „Budeš celej od krve, ať se stane, co se stane.“

„Ještě nejsem,“ odpověděl. „A rány jsi mi ošetřovala skvěle.“

„Jenže ty se hned ženeš po dalších Feyích," namítla. „Naposled tě málem zabili."

„Odpusť, paní," vložil se do toho Tri, „ale já jsem nikdy netvrdil že to jsou Feyové."

„Říkal si, že sou vysocí. Feyové sou vysocí. A on de s tebou jen proto, že si myslí, že to sou Feyové." Zamračila se na Triho. Od té doby co přišli sem byla pořád veselá a ta náhlá změna Matthiase trochu zaskočila.

„Když na to přijde," pokračoval Tri, „je Matthias také vysoký. Můžou být prostě… zavržení, jako on."

„A před tím »zavržení« ses odmlčel – proč?"

Ostrá ženská. Matthias by se nejraději usmál, ale za tu bolest mu to nestálo.

Tri se podíval na Matthiase.

„Nechápu jak je možný že když se někdo někde narodí, tak ho sousedi zavrhnou," poznamenala.

„Už jsi dlouho nebyla v Constantě," odvětil Tri. „Matthias má to štěstí že je naživu a vsadil bych se, že ty taky."

Svraštila čelo. „Tys mu to řek?" obrátila se na Matthiase.

„Že tvá rodina pochází odtud?" opáčil Matthias. „To jsem ani nemusel. To je zřejmé podle barvy vlasů a výšky. Jsi zvláštní, Marly. Budeš nápadná."

„Jako ty vysoký, po kerejch paseš?"

„Ano," odpověděl. Nechtěl jí říkat víc, nechtěl, aby věděla, co je tady za život. Ale udělá to.

Musí.

Odkašlal si, a pak si povzdechl. „Marly, se mnou a s tebou se to má prostě tak, že se nás místní budou bát. Jsme tak vysocí, že z nás budou mít strach. Je jedno jestli jsme nebo nejsme Feyové. Je jedno jestli jsme se narodili tady nebo ne. Lidí jako jsme my se prostě bojí."

„Tak proč sme sem chodili?" zeptala se.

„Protože tady se zrodila Tajemství," odpověděl.

„Tajemství?" opáčila. „Ty ze Svatyně?"

Přikývl. Tri ho sledoval tak pozorně, jak to u něj Matthias ještě neviděl.

„Co myslíš tím, že se tu »zrodila«?" zeptala se.

„Povětšinou to jsou předpisy, výrobní postupy," odpověděl. Maličko přitom zalhal. „Jejich složky a přísady pocházejí odtud."

„A proč je to důležitý?"

„Protože jedno tajemství, svěcená voda, zabíjí Feye. Ta ostatní možná také."

Popošla k němu o kousek blíž. „Tak ty mi říkáš, že nám náš Bůh dal zbraně proti Feyům?"

„Ano," odpověděl.

„Náš milující Bůh?"

„To jsou jen řečičky Svatyně," odvětil Tri a obrátil se k Matthiasovi. „Promiň."

Matthias jen pokrčil rameny. Pro něj to nic neznamenalo. Svatyně si vykládala Slovo po svém ode dne, kdy vznikla. A teď byla pryč. Sice mu chyběla, ale netruchlil pro ni. V tom byl rozdíl.

„A ty se koukáš sám na sebe jako na nějakýho vojevůdce v nějaký svatý válce?" zeptala se ho.

„Ne," odpověděl Matthias. „Ale myslím si, že bychom měli bojovat všemi zbraněmi které máme."

„Připadá mi to nějaký divný," podotkla. „Uctívat zbraně a tim pádem i válku."

„To jsme dělali od začátku," ozval se Tri. „Meč je zbraň a zároveň základní symbol rocanismu."

„Mluvíš, jako bys o tom něco věděl," řekla mu. Matthiase napadlo totéž. Zjistil snad Tri za dnů, kdy byl Moudrým, o varinu něco víc než jen to kde se nachází?

Pousmál se. „Přijdeš na to, že tady je názor na Svatyni jiný," poznamenal.

„Tady sou vůbec nějaký jiný názory," odsekla, přihladila si vlasy a položila si ruku na břicho. „Co s těma vysokýma uděláte, dyž to nebudou Feyové?"

Matthias měl pár nápadů. Nejspíš by je vzali mezi sebe. Nebo by neudělal nic. Ještě se nerozhodl. „Uvidíme, až se tam dostaneme," odpověděl.

Povzdechla si, jako by věděla, že před ní něco tají. „Přivedu ti Denla a Jakiba," odpověděla a odešla.

„Tvrdohlavá žena," poznamenal Tri.

Matthias zavrtěl hlavou. „Ona se jen tak nedá a je chytrá. Má prostě strach, to je všechno."

„Myslím, že se do tebe zamilovala," poznamenal Tri.

„Hloupost." Matthias si posunoval vak u pasu, aby mu visel pohodlněji. „Myslíš si, že jsou ti vysocí ještě tady?"

„O tom nepochybuji. Kam by taky šli? Kromě toho kolují zvěsti, že mají nějaké přátele v lomu."

Matthias utáhl provazy. Vak ho na zádech dřel. „Je to čím dál divnější."

„Jen pokud o nich přemýšlíš jako o Feyích. Co když jsou stejní jako naši? Pár jich je vysokých a ostatní jsou normální?"

Matthias sebou při těch slovech trhl. Až do této chvíle se mu Tri zamlouval.

„Ty si myslíš, že nejsem normální?"

„Tak už to v Constantě chodí," odpověděl Tri. „Kdokoli vyšší než já je nenormální. A kdokoli kdo je vyšší než já a přežil to, že ho odložili do hor, je ještě divnější."

„Oni to ještě dělají, že?" zeptal se Matthias.

„Doufal jsem, že s tím skoncuji," odpověděl Tri, „ale okolnosti mne donutily řady Moudrých opustit."

Do světnice vstoupil Denl. Kulatý obličej mu rozryly vrásky a vlasy měl rozcuchané. Málem se zhroutil, než sem dorazili. Matthias to přičítal strachu: Denl byl od

feyského útoku neustále vyděšený. Snažil se to tajit, ale moc se mu to nedařilo. Matthias tomu porozuměl teprve po několika dnech společného putování. Při prvním feyském vpádu byla vyvražděna celá jeho rodina, Denla se ujali nějací audové a vychovali ho ve víře. Jen díky tomu že se z šesti děti narodil jako pátý se nestal audem.

Svatyně přísně dodržovala pravidlo přijímat jen druhorozené syny.

„Esli se na týhle výpravě bude vraždit, tak s mojí pomocí nepočítej," řekl mu Denl, ale tu poznámku směřoval k Trimu, ne k Matthiasovi. Denl stále viděl v Matthiasovi rocana a žádná Matthiasova slova by jeho názor nedokázala změnit.

Člověk nemůže jen tak přestat bejt Bohem vyvolenej, odpověděl by jen.

„Já s nimi chci jen mluvit," bránil se Tri.

„A dyž to budou Feyové?" zeptal se Denl.

Tri se podíval na Matthiase. „Pak se pravděpodobně skloním před Matthiasovými velkými vědomostmi."

Matthias se střetl s jeho pohledem. Ví snad Tri tolik, aby mu bylo jasné, že Matthias by zabíjel Feye na potkání?

„Nechápu, proč musíš jít i ty, Ctihodnosti," podotkl Denl.

„Možná to jsou Feyové," odpověděl Matthias. „Já si to potřebuji ověřit."

„Proč? Pro nás v tom nejni žádnej rozdíl. Sou po celým ostrově."

„Pro mne v tom rozdíl je," odpověděl Matthias.

„Zabil jsem ženu, která pro ně byla hned po Černém králi nejvýznamnější."

„Myslel sem si, že ji zabil Bůh," odpověděl Denl.

„Při mé bohoslužbě," odpověděl Matthias. A s jeho přispěním. Jen nejpřísnější výklad Slova by někomu dovolil uvěřit, že Diamantu zabil Bůh. Ten šátek

navlhčil svěcenou vodou Matthias. A Matthias ho položil Diamantě na hlavu.

Předchozí bohoslužbu přežila – svatební obřad, který vedl Matthias a feyská šamanka. Tehdy ji Bůh k zemi nesrazil. Ale tehdy Bůh nedovolil, aby šátek, který Matthias použil, byl toho dne uložený společně se svěcenou vodou.

„Od té doby po mně jdou," pravil Matthias.

„Esli de o vraždu, tak nikam nejdu," prohlásil Denl.

„Jde o to, něco se o nich dozvědět," odpověděl Matthias. „Jestli chceš, můžeš zůstat doma. To Marly chtěla, abys šel se mnou a chránil mne. Ale já žádnou ochranu nepotřebuji."

„Ale jo, potřebuješ," ozvala se zpoza Denla Marly. Vedle ní stál její bratr Jakib. Alespoň že Jakib nebyl tak rozcuchaný a strhaný jako Denl. Pokud šlo o vzhled, vypadal rozhodně mnohem lépe. Byl mnohem upravenější, očividně se umyl v čisté vodě. Jeho vlasy měly stejně měděně rezavou barvu jako Marliny. „A pro-to bez těchhle dvou nepudeš."

„Odkdy nám rozkazuješ?" zeptal se Matthias rozverně.

„Od teďka. Nemůžeme o tebe přijít. Teď ne."

Jakib se neklidně ošil. „Je to moje sestra. Já se s ní hádat nebudu."

„Ale já ano," prohlásil Denl a otočil se.

Marly mu položila ruku na prsa a zastavila ho. „Ty tvrdíš, že si věřící," pravila. „Pyšníš se tím, že nám ostatním není dána ta pravá čistota. Esli si tak neposkvrněnej, tak budeš Ctihodnost chránit."

„Říká, že to není Ctihodnost," namítl Denl.

„A já ti říkám že je. Nemůžeš hrát na dvě strany, Denle. Buď je, nebo není, ale to musíš sám vědět – ve svým srdci a hlavě."

Denl si povzdechl. Rukou si prohrábl vlasy a pak vztekle trhl rameny, aby se uklidnil. Nakonec se ohlédl na Matthiase.

„Máš v tom dost jídla pro všechny, nebo si máme vzít svoje?“

„Mám dost,“ odpověděl. „Pochybuji, že to bude trvat dlouho.“

„Může nám to trvat až do smrti,“ zamumlal Denl.

Marly ho lehce popostrčila. „To snad ne. Nechci prožít zbytek života bez vás tří.“

V Matthiasovi poskočilo srdce nad skutečností, že do toho zahrnula i jeho.

Podívala se na Triho. „A co ty? Myslíš, že se vrátěj?“ zeptala se.

„Ano, paní,“ odpověděl.

„Beru tě za slovo,“ prohlásila.

„Nemusíš se bát,“ řekl jí Matthias. „Vrátíme se.“

Upřeně se na něj zadívala. Pod tím pronikavým pohledem se neklidně ošil. Jako by mu viděla až do ledví.

„Doufám že se nepleteš,“ odpověděla. „Doufám že se nepleteš.“

Touto chodbou přednedávnem někdo šel. Chocholík se zastavil a snesl se na zem. Byla vydlážděná stejně jako většina ostatních, ale dlažební kameny byly staré. Shora padala oddrolená malta. Některé kusy mu připadaly velké jako balvany.

Ale věděl, že to je jen v jeho bludiččí představě. Jenže když se zvětší do své feyské velikosti, nebude moci kráčet chodbou vzpřímeně a kdyby se plazil, zachytával by se křídly o výčnělky na stropě a potrhal by si blány.

Zemi i zdi pokrýval mech. Uprostřed chodby byla malta odhrnutá stranou a mech nedávno někdo rozdupal. Tudy se někdo plazil.

To však mohla udělat řada lidí. Chocholík usoudil, že tudy přišli černohábiti do té síně. Tato úzká chodba vedla skrz starý kamenný most přes Cardidu. Cítil ostrý říční pach a kameny byly vlhké. Když se pozorně zaposlouchal, slyšel dole téci vodu.

Věděl, že tato chodba ho dovede za pravnukem Černého krále.

Zvedl se ze země a znovu se rozletěl, s úlevou že tudy před ním prošlo už tolik lidí. Nenáviděl špínu, prach a pavučiny, se kterými se musel potýkat ráno. Strachu z pavučin se snad nikdy nezbaví.

Jeho rozčílení částečně pramenilo i ze setkání s Černým králem. Chocholíkovi se předtím dostalo jen tu a tam zběžného přijetí, obvykle společně s jinými bludičkami které se zúčastnily tohoto tažení. Dřív byl Rugadovým oblíbencem Smršť. Kdykoli Rugad potřeboval poslat nějakou bludičku něco vypátrat, posílal Smrště. Mezi bludičkami se šuškalo, že Smršť vidí věci kterých si jiní nevšimnou.

Ale Smršť přede dvěma týdny odletěl hledat pravnuka Černého krále a ze svého pátrání se už nevrátil. Stejně tak Oharka. Hledali ho společně.

Někteří se domnívali, že na ně pravnuk přišel a zavraždil je, aby nepadl Černému králi do rukou. Jiní soudili, že ostrované našli nějaký nový druh jedu, který zabíjí malé Feye.

Zle popálení pěšáci tvrdili, že Smršť pravnuka našel a že ostrované seslali na kukuřičné pole ohňové zaklínadlo, aby všechny Feye pobili.

Tomu však nikdo nevěřil. Ostrované takovou moc nemají.

Ale ta představa Chocholíkovi na klidu nepřidala. A teď, když byl tak blízko tomu, že pravnuka najde on, jeho obavy ještě sílily.

Bludičky lze zabít lehce. Jeden z jeho předků se chytil do láhve s medem a utopil se. Jiného zase sežrala kočka.

Takhle jen děsí sám sebe. Musí přestat myslet na takové věci. Čím blíž bude své kořisti, tím větší pozor si musí dávat.

Nesmí se dostat příliš blízko.

Musí je prostě špehovat zdálky, a pak za nimi přivede vojsko. A musí zmizet dřív než někdo zjistí že tam je.

Tady nejsou žádné pavučiny. To si neustále připomínal. Tento tunel je čistý.

Slabý pach kouře se mísil s vůní řeky. Buď se dostal blízko k povrchu nebo do blízkosti čtvrtí zasažených požárem. V kouři cítil ještě jiný pach a z toho pachu mu naskočila husí kůže.

Pach hniloby.

S tím se naposledy setkal během závěrečných bitev o Nyei. Nyeané byli zoufalí; bojovali dlouho do noci a pokračovali v boji celé dny, zatímco jim u nohou hnily

mrtvoly jejich blízkých. Týden je Feyové obléhali, než se prolomili skrz. Znamenalo to tisíce mrtvých, kteří po celé dny leželi na horkém slunci.

Nikdy by si byl nepomyslel, že to přežije. Dlouho se pak musel k jídlu nutit, protože pachuť hniloby mu zůstávala na jazyku po celé měsíce.

Vyletěl z chodby ven a jako by narazil do zdi, nalétl přímo do hutného smradu; zaútočil na něj pach hnijících mrtvol, zatuchlý kouř a pokročilý rozklad. Jednou se ve vzduchu převrátil, pak se srovnal a ztěžka polykal, aby udržel mizivý obsah žaludku uvnitř.

V této malé podobě pro něj byly pachy vždycky těžší.

Chodba ústila do rozlehlé místnosti. U vchodu ležely natěsnané mrtvoly, většinou týdny staré. Postranní chodba byla slepá.

Odtud vede jen jediná cesta.

Držel se u stropu a maličkou ručičkou si zakrýval ústa a nos. Leželi tu mrtví černohábiti. Najednou pochopil, proč se tu drží zatuchlý pach kouře.

Musí se nalézat pod ostrovním svatým místem, pod stavbou, kterou Rugad zničil. Z podzemních chodeb se stala hrůzná past. Černohábiti, kterým se podařilo proplazit na druhou stranu, měli vlastně obrovské štěstí – překvapovalo ho, že vůbec přežili.

Jedno tělo v ústí chodby bylo nějaké rozdrcené, jako by přes něj něco přešlo. Chocholík se držel u zdi těsně pod stropem a snažil se schovávat, aby ho to jeho maličké světélko neprozradilo. Pak opatrně slétl níž, protáhl se dveřmi a na protější straně uviděl Rugadova pravnuka s nějakou bednou.

Chlapec pomalu naklonil hlavu, jako by něco vycítil. Chocholík zadržel dech. Z postranní místnosti vyšel další muž – vlastně chlapec – ve špinavé kutně, kdysi

neurčitě světlé, s další bednou. Pravnuk mu něco řekl a chlapec zavrtěl hlavou.

Ten pravnuk Chocholíka vycítil.

Chocholík pomalu vycouval. Bylo tu mnoho postranních dveří, ale ty zřejmě nevedly do chodeb. Neměl teď možnost je prozkoumat. Ale jestli odtud rychle vypadne, zastihne ještě dole pěchotu.

A zajme pravnuka Černého krále.

Letěl zpátky a zastavil se u chodby vedoucí skrz most. Tady musí být ještě nějaká jiná cesta ven. Chvíli se vznášel na místě a přemýšlel.

Jenže to by o ní černohábiti přece věděli. Neumírali by v chodbách a neplazili by se skrz most na druhou stranu. Odtud vedly jen dvě cesty. Buď bude muset proletět kolem pravnuka Černého krále, nebo se bude muset vrátit.

Vrátí se, ale musí si pospíšit. Uměl létat rychle. Kdysi dosáhl bludiččího rekordu za nejrychlejší přelet Nye. Bylo to už mnoho let, ale dokáže tak rychle letět zas.

Musí.

Teď nesmí svou kořist ztratit.

~ 25 ~

Con snášel plné bedny na jednu hromadu. Záda ho bolela a od hlavy po paty byl pokrytý prachem a sazemi. Meč mu při každém pohybu narážel do nohy, ale Con ho nechtěl odkládat, ať už pro jeho podivuhodné vlastnosti nebo proto, že mu svým způsobem nahrazoval meče, které by zvyklý vídat ve Svatyni. Posvátné meče, které mu vyprávěly o Bohu.

Třeba si ho nechává u sebe jako kajícnou připomínku všech životů, které zmařil.

Snažil se na to nemyslet a po většinu posledního týdne se mu to vcelku dařilo. Ale vzpomínka na okamžik, kdy meč projíždí svaly tak lehce jako by byly z vody, se mu bude vracet stále. Snažil se soustředit na svou práci. Propátral katakomby, jestli odtud nevede jiný východ, ale nic nenašel. Ani Sebastian nic nevycítil. Pak Sebastianovi navrhl, že by se měli vrátit zpátky do té podzemní síně. Sebastian se jen otřásl a zašeptal: „Ne…“

Jenže provazový žebřík byl pryč a schody shořely, takže si museli nějakou cestu ven vybudovat sami. Cona napadlo, že kdyby nastavěli bedny na sebe dostatečně vysoko, tak by se po nich se Sebastianem mohli vyšplhat na úroveň podlahy, a pak už by se nahoru nějak vytáhli.

Raději si ani nepředstavoval, jak to Sebastian zkouší. Při jeho těžké, přímo kamenné váze a nepohyblivosti to bude přinejlepším obtížné.

Ale jediná další možnost byla vrátit se zpátky do mostní chodby. A do toho se jim nechtělo.

A tak odtahali mrtvoly ke zdi a zaklínili s nimi bedny. Většinu té nechutné práce udělal Con sám. Sebastian přitom naříkal a ten úděsný skřípavý zvuk byl nad Conovy síly.

Zdálo se, že určité věci v Sebastianovi vzbuzují nepopsatelnou hrůzu, a smrt – a její nejviditelnější projevy – k nim patřila. Vůči jiným věcem měl vztah citlivý a víceméně normální.

Con přemítal, proč vlastně byl tímto posláním pověřen. A chvílemi se divil sám sobě, proč toho vlastně nenechá, když je Svatyně beztak zničena. Snažil se ty kacířské myšlenky zahnat, ale dotíraly na něj úporně a vytrvale, zejména tady, ve zničeném srdci náboženství. Jak může nějaký bůh, zejména ten, s nímž se setkával při studiích, něco takového dopustit?

Jaký to mělo smysl? Umožní to Nejsvětějšímu dopravit věřící blíž k Božímu uchu? Nebo je to zkouška víry těch, kdo přežili? Nevěděl. Na tyto otázky neznal odpověď. Byl nejnižším z nejnižších, prostým audem, který ještě před dvěma týdny konal podřadné práce, jež nechtěl dělat nikdo jiný. Pak si ho povolal rocan a pověřil ho posláním, které ho dovedlo k Sebastianovi.

A Sebastian, to byla zkouška sama o sobě.

Ale za posledních pár dnů si Con Sebastiana vcelku oblíbil. Líbila se mu jeho vtipnost, starostlivost a věrnost. Kdyby tak byl jen trochu pohyblivější. Kdyby mu tak jen mohl trochu víc pomáhat.

Con měl ruce špinavé od hnijících mrtvol bývalých přátel. Dusil se hnilobným puchem a pochyboval, že se toho smradu kdy zbaví. Ale vytrvale pracoval dál a věřil Sebastianovým předtuchám, díky nimž se vlastně vydali na cestu a prošli skrz chodbu.

Sebastian vynesl z kobky jednu bednu, vstoupil s ní do katakomb a najednou naklonil hlavu a roztřásl se. Con položil svou bednu na hromadu a obrátil se.

Sebastian kráčel dvakrát rychleji než obvykle – skoro normální rychlostí.

U něj to vypadalo jako útěk.

Dorazil ke Conovi. Con od něj převzal bednu a zasténal pod její tíhou. Vážila skoro dvakrát tolik než čekal. Sebastian byl pomalý, těžkopádný, ale silný.

„Viděl… jsi… to… světél-ko?“

Con svraštil čelo. Světélko? Až na světlo proudící dolů malým průlezem nad hromadou mrtvých byly katakomby ponořeny do šera. Jeho oči si na to naštěstí zvykly. Taky už strávil v podzemí drahnou dobu.

„Ne,“ odpověděl.

Sebastian zvedl ruku. „Změni-lo… se… to.“

„Co?“ zeptal se Con v obavách, co uslyší.

„Magie.“

Con ztěžka polkl. Jak se dá tady dole cítit nějaká magie? Katakomby jsou pod Svatyní, pod místem kde magie dosahuje k Bohu.

„Tak jako posledně?“ zeptal se Con.

Sebastian přikývl. Jeden pomalý pohyb, nahoru a dolů. „Stejně.“

„Takže chceš, abychom odešli? Můžeme se vrátit,“ navrhl Con.

„Ne!“ vyhrkl Sebastian. „Odtam-tud… přišlo… to… světlo.“

„Sleduje nás?“

Sebastian se ponořil do sebe, jako by ho to do této chvíle nenapadlo. „Já… nevím… ale… musí-me… odejít.“

„Pracujeme, jak nejrychleji můžeme,“ odpověděl Con. „Rychleji to nejde. Jsme na to jen dva.“

„Ty… můžeš… jít… Já… tě… vysa-dím.“

„To ne,“ zamítl to Con. „Zůstaneme spolu. Kromě toho – kdybych odtud odešel, nikdy by ses odtud nedostal.“

„Já… se… mohu… vrátit… zpátky.“

„Rovnou do té divné magie? To se mi nezdá.“

„Cone… je… to… Fey... Oni… lidi… jako… ty… nená-vidí.“

„A ty se jim taky dvakrát nelíbíš, soudě podle toho, co jsem viděl, když jsem tě našel,“ podotkl Con. „Dodělejme to tady a vypadněme odtud.“

„Doufám… že… to… stihne-me.“

„Já taky,“ odtušil Con a najednou na něj padla nekonečná únava. Bude muset pracovat ještě rychleji a tvrději.

A bude se muset modlit.

Rocan ho nepověřil tímto posláním pro nic za nic. Zatím Con Sebastiana ubránil. Střeží jediného královského syna. A už se dostali z několika zoufalých situací.

Nejsvětější jim určitě pomůže znovu.

Matthias chodíval do města jen vzácně. Nesnášel tu spoustu kamenných budov a davy lidí. V Jahnu tento pocit nikdy neměl, ale tady, mezi lidmi, kteří na něj vyjeveně zírali kvůli jeho výšce, měl ten pocit pořád.

Jako by z nich cítil nepřátelství.

Jako by cítil tu hrůzu, která ho zachvátila na horském svahu jako nevinné dítě na pokraji smrti.

„Ti vysocí za úsvitu odešli z města," pravil Tri. Byl z toho, že jde s Matthiasem do města, rozčílený stejně jako Matthias.

„Já nevím jak si můžete myslet že je najdete," ozval se Denl.

Jakib souhlasně přikývl. Zdálo se, že se Matthiasovou podrážděností nakazil. Ostatně nikdo z nich se tady necítil nijak klidně. Byli podráždění od chvíle, kdy opustili Jahn. Jejich vůdce Yasep říkal, že je tomu tak proto, že nežili nikde jinde než v Jahnu, ale Matthias věděl, že je to lež.

Většina lidí z Yasepovy bandy měla přízvuk z Kennilandských bažin a vzezření Jakiba a Marly ukazovalo na to, že se narodili tady.

Yasep před ním něco tajil, ostatně jako obvykle, jenže tentokrát Matthias nevěděl o co jde.

Ale v tuto chvíli mu to bylo jedno.

Víc ho trápila hlodavá předtucha, matné tušení, že »ti vysocí« o kterých Tri mluvil, jsou Feyové.

A ještě niternější pocit, že Matthias ví jak je najít.

Věděl, že musí jít do města na tržiště bez ohledu na to, co se mu tam může stát. Tam musí začít.

Jakmile se tam dostane, bude vědět, kudy dál.

Kdyby už neztratil víru, kdyby už neskoncoval s dny naplněnými snahou uvěřit, možná by doufal, že k němu

konečně promluvil tichý vnitřní hlas a dal mu moudrost, po níž tak toužil jako aud a ještě víc jako rocan.

Ale toto nevnímal jako našeptávání. Toto věděl se stejnou jistotou, jako znal své jméno.

„Vám se nechce jít se mnou na tržiště," pravil Matthias. „Já to chápu."

„Tak to není," odpověděl Jakib. „Jen se mně zdá, že se ženeš nepříteli rovnou do náruče."

„To nevíme," namítl Matthias.

„Jít na tržiště opravdu není dobrý nápad," přidal se Tri. „Lidé jsou po té ranní příhodě vyplašení. Spousta lidí ani neví, že ses vrátil. A ty navíc… už nevypadáš jako ty."

Matthias se usmál a v obličeji mu zacukalo, až sebou bolestí trhl. „Těm bude jedno, jak vypadám," odpověděl. „Vždycky se mne báli."

Nicméně ho při tom pomyšlení zamrazilo. Nerad místní dráždil. Povětšinou ho nechávali na pokoji, ale v letech kdy opustil Svatyni a žil tady zažil i zlé chvíle. Tu a tam to bylo tak nepříjemné, že zvažoval jestli nepůjde jinam, ale nikdy neodešel. Potřeboval znát to, co mu mohly sdělit jen hory. A nechtělo se mu z těch hor odejít – přitahovaly ho, byť tam nahoru nechodil.

Matthias je vedl dolů na tržiště. Leželo přímo uprostřed města, na náměstí postaveném právě k tomuto účelu. Mnoho stánků tu bylo nastálo a byly postaveny ve stejnou dobu jako náměstí samotné. Patřily – stejně jako obchody v domech – jednotlivým rodinám a stejně jako řemeslo byly předávány z pokolení na pokolení.

Jak se Matthias blížil k náměstí, útroby se mu svíraly a každičký sval v těle se napínal. Chodil sem vysloveně nerad. Když tu žil předtím, tak si na nákupy vždycky někoho najímal, ale jen do doby než snědl nějaké zkažené maso a na smrt onemocněl. Potom žádal o nákupy jen přátele a i tak byl silně podezíravý.

Na to, že už bylo pozdní odpoledne, nebylo na tržišti moc rušno. Někteří kupci balili zboží, jiní zatahovali rolety, ale pár jich ještě mělo otevřeno.

V této části Modrého ostrova kvetl spíš výměnný obchod. Matthias si pátravě prohlížel zákazníky, ale nikoho známého neviděl. Poznal pár kupců, ale oni zřejmě nepoznali jej.

Polkl, vyšel na náměstí a zvolna kráčel po dlažebních kamenech.

Všude kolem něj lidé umlkali. „Ďáblův zplozenec," zašeptal někdo. „Další vysoký," ozval se někdo jiný.

Tri zvedl ruce. „Ticho!" pravil. „To je Matthias. Cožpak ho nepoznáváte?"

„Ďáblův zplozenec," vyhrkla nějaká žena poblíž. Když procházel Matthias kolem ní, plivla mu na nohu.

Potlačoval touhu se na ni podívat. Kdyby to udělal a později se jí něco stalo, obvinili by z toho jej. Raději upíral pohled k zemi. Nasadil nehybný, kamenný výraz, ale koutkem oka pozorně sledoval lidi kolem.

„*Táhni*," zašeptal někdo.

To slovo ho zasáhlo. Zmocňovala se ho panika. Touha odejít. Hned odejít.

„Zadržte," zvolal Tri. „Patří mezi nás. Hory ho vrátily. Nemáte právo ho vyhánět."

„On nemá žádné právo být tady," namítl nějaký muž. „Nikdy neměl právo tu být."

Matthias šel dál. Dláždění začínalo zářit, jako by se před ním rozhořívala malá ohnivá stopa široká jako jeho malíček.

„Ďáblův zplozenec," zvolala další žena, když procházel kolem ní. I ona na něj plivla. Sliny dopadly do plamínků, ale nezasyčely.

Matthiasovi se znovu sevřely útroby.

„Co to vidíš?" zeptal se Jakib.

„Světlo,“ odpověděl Matthias a ukázal dolů. „Vidíš to?“

Vedle první ohnivé stopy se objevila další. Tato planula stříbrně. Sklonil se, dotkl se jí a ucítil…

Diamantu. Nicholase. Stojící vedle kolébky, ve které leží jejich nemluvně. Diamanta se nad ní naklání a zaclání Matthiasovi výhled. Dítě zakňourá…

„Je to jen kámen,“ ozval se Denl a Matthiasovi se zdálo, že v jeho hlase slyší paniku.

Stopa zůstala. Obraz zmizel.

Feyové. Tuto stopu po sobě zanechali Feyové. Proč? Aby ho chytili do pasti? Vložili ten obraz do ohnivé stezky pro něj?

Proč?

Jak by se dozvěděli, že je tady?

„Ďáblův zplozenec.“

„*Táhni*.“

Znovu ho zachvátila panika. Zaťal pěsti, zhluboka se nadechl a ovládl se.

Nějaká žena vedle něj vyjekla a křečovitě si přitiskla ruku na prsa. Vrhla na něj vyplašený pohled a úprkem tržiště opustila.

Tri vzal Matthiase za loket. „Měli bychom odejít.“

„Našel jsem je,“ odpověděl Matthias.

„Už tu nejsou,“ naléhal na něj Tri a zatahal Matthiase za loket. „Pojďme.“

Denl položil ruku na jílec dýky. Jakib rovněž. Stáli vedle Matthiase jako jeho stráž.

„Rozmyslel jsem si to,“ pravil Tri. „Už je nechci hledat.“

Matthias se dotkl druhé ohnivé stopy. Neuviděl nic zvláštního. Stopa se mu ovinula kolem ukazováčku, ale žádnou bolest neucítil. Pod prsty cítil jen hladký chladný kámen.

Tri ho znovu zatahal za ruku.

„Ďáblův zplozenec.“ Tentokrát to vykřiklo několik lidí naráz. Matthias kolem sebe uviděl množství nohou. Vzhlédl a zjistil, že ho celé tržiště upřeně pozoruje.

Před ním planuly stopy jako tenké čáry zářící v soumraku.

Vstal. Celý se třásl. Krvané na něj upřeně hleděli, jako by to byl nějaký netvor, jako by je mohl mrknutím oka obrátit v popel. Už už mu ruka vyjela ke znetvořenému obličeji, ale včas se zarazil a nechal pěst u boku.

„Ďáblův zplozenec,“ mumlalo několik hlasů.

Matthias zvedl ruku. Třásla se. Tri maličko ucouvl, aby byl za ním. Jakib s Denlem neustoupili.

„Vy nemáte žádné slitování,“ pronesl Matthias. Tentokrát si dovolil přejet prsty po ovázané tváři. „Před pár týdny jsem málem zemřel a vám je to jedno.“

„Ty bys vůbec neměl žít, ďáblův zplozenče!“ vykřikl nějaký muž za ním.

Žluč stoupla Matthiasovi do krku. Polkl.

„Já jsem odtud. Někdo, možná dokonce i někdo z tohoto davu, je mým otcem. Ta, která mne porodila, se mnou nikdy nepromluvila, dokonce se ani nikdy nedozvěděla že žiji. Vy jste nechali takzvané Moudré, aby mne odnesli do hor, nahého, opuštěného, a tam mne zanechali ve sněhu.“

„Matthiasi…“ vykřikl varovně Tri.

„Jsem tady,“ pravil Matthias. „Já jsem se tu narodil, tady žiji a vy se budete muset smířit s tím, že sem patřím stejně jako vy, že jsem tak vysoký jak jsem, že jsem zohyzděný a nenáviděný. Neodejdu odtud jen proto, že to po mně chcete.“

„Měl jsi v těch horách zemřít,“ zvolal muž za ním.

Matthias se neobrátil. Nechtěl vědět kdo s ním takto mluví.

„Možná,“ odpověděl. „A taky je možné, že se mnou má Roca jiné záměry.“

„Roca vysoké nemiluje,“ vyhrkla žena.

„Vskutku?“ opáčil Matthias. „Takže to možná byl Boží záměr.“

„Matthiasi,“ zašeptal Tri varovně.

„Taky je možné, že je to záměr ďábla, kterému jsi sloužil.“

„Sloužil jsem Svatyni,“ bránil se Matthias.

„A už nesloužíš,“ pravil ten muž.

„Ale ano, svým způsobem jí sloužím stále,“ zvolal Matthias. „A právě proto jsem tady.“

Po městě se pomalu plížil stín z hor, ale kdyby vzhlédl, uviděl by na nebi stále ještě zářit slunce.

V houstnoucím šeru stopy na zemi vystupovaly. Blikaly na něj, jako by ho zvaly vydat se na cestu.

„Myslím, že hádat se s rozvášněným davem není nejlepší nápad,“ zamumlal Jakib.

„Udělali byste nejlépe, kdybyste odešli,“ ozval se znovu muž zezadu.

„Ne,“ prohlásil Matthias. „To by nebylo rozumné. Feyové obsadili Modrý ostrov a já jsem jeden z mála lidí kteří vědí jak s nimi bojovat.“

„Ty s nikým nebojuješ,“ křikla nějaká malá žena směrem do davu. „Ty ses sem přišel schovat.“

„Matthiasi…“ Tri mu vytrvale tiskl loket.

„Prosím. Nech to plavat.“

Stopy lehce vzplanuly a vzápětí začaly pohasínat. Díval se na ně s obavami, že mu zmizí.

„Přišel jsem sem, protože tady jsou kořeny rocanismu. Odtud pochází Roca.“

„Tady se žádné náboženství nezrodilo.“ Malá žena postoupila dopředu. Byla mladší než Matthias. Nepoznával ji. Měla kučeravé tmavé vlasy a hladkou tvář bez vrásek. „Tady se narodil člověk.“

„Bohem vyvolený," dodal muž, který Matthiase popichoval.

„Náboženství stvořili lidé jako vy, pro vlastní prospěch, pro to aby měli moc."

„Tím si nejsem tak jist," pravil Matthias.

„Prosím," šeptal Tri. „Toto slovy nezmůžeš. Tyto lidi řečmi nepřesvědčíš."

„Je nás málo na to abychom bojovali, Ctihodnosti," zašeptal Denl. „Poslechni toho člověka."

„Nezáleží na tom, co si myslíš," pokračovala ta žena. „Důležitá je jen pravda."

„A co je pravda?" otázal se Matthias, pozvedl hlas a nasadil tón, který nepoužil od dob kdy byl rocanem. Tehdy se od něj ještě očekávalo, že bude pronášet proslovy.

„Moje a tvoje pravda se liší. Podle tebe je nutno se mne bát, protože jsem vysoký. Podle mne je to tak, že jsem vysoký – a to je něco na co nemám vliv – a proto mne nenávidíte. V nitru nejsem jiný než vy."

„Ctihodnosti," zašeptal Denl a posunul se k Matthiasovi blíž. Jakib učinil totéž. Dav se kolem nich uzavřel. Zářící stopy na dlažbě teď zmizely pod nohama davu.

„Už před mnoha pokoleními jsme byli varováni před vysokými," prohlásil muž.

„Kým?" otázal se Matthias.

„Rocou," odpověděla žena.

„Vskutku?" opáčil Matthias. „Pak řádně tedy prostudujte své písemnosti a své dějiny. Některé starobylé příběhy tvrdí, že Roca byl vysoký."

„Ale většina říká, že byl jako my," ozval se Tri stejně hlasitě jako Matthias. „Prosím, Matthiasi, nejsi zde vítán. Nech nás jít po své práci."

Matthias po něm střelil nechápavým pohledem. Tri se svým krátkým projevem přidal na stranu lidu

z Constanty, ale přesto nějak zůstal i Matthiasovým spojencem. Jeho strach Matthiase zaskočil. Strach tady byl tak silný, že mu podlehl dokonce i Tri, který se postavil Moudrým.

„Jako ty," odpověděl mu Matthias. „Některé příběhy říkají, že byl malý jako ty."

Tri ustoupil, jako by dostal facku. Denl zděšeně vyjekl. Dav se stahoval blíž a blíž.

Matthias se upřeně zahleděl na lidi kolem sebe. Známé obličeje, staré tváře, obličeje které nepoznával. V houstnoucím soumraku se kolem něj vlnily jako moře. Světelné stopy vedoucí pryč jim neosvětlovaly nohy.

Ty stopy, to je něco jiného.

Ty stopy, to je to, kvůli čemu sem přišel.

Nešel se sem dohadovat s lidmi, které podle Triho slov stejně nepřesvědčí.

„Zůstanu v Constantě tak dlouho jak uznám za vhodné," prohlásil Matthias.

„Třeba si na mne zvyknete."

Pak vykročil dopředu a opatrně, aby na stopy nešlapal, kráčel podél. Dav se před ním rozestupoval, jako by se lidé báli být v jeho blízkosti, jako by jim pouhým dotykem mohl ublížit.

Všude kolem něj se zvedal šum a šepot.

Ďáblův zplozenec.

Tvor bez duše.

Vysoký.

Táhni.

Táhni.

Táhni.

Ta slova ho hnala kupředu a Matthias se poddal. Stopa vedla z tržiště pryč a on šel po ní. Denl s Jakibem zůstali s ním. Po chvíli je dohnal i Tri.

Dav je nechal jít. Jednou se Matthias krátce ohlédl. Dav se nerozešel – tísnil se na kraji náměstí, hleděl za ním a oči se lidem v pohasínajícím světle leskly.

Jako by z nich vycházela jakási vnitřní záře. Matthias se krátce otřásl a pokračoval v cestě.

Stopa vedla ulicemi Constanty. Vzhlédl, podíval se na hory a na úbočí uviděl slabé světélko. Dnes večer byly hory silnější, jako by ožily, cítil je stejně ostře jako před chvílí Diamantu s Nicholasem.

Uprostřed horského úbočí vyšlehlo světlo a vzápětí pohaslo, asi jako by se otevřely dveře. Doslova cítil kam vedou: do vyhřáté, útulné budovy, jakou bývala za deštivých večerů Svatyně.

A pak se ten pocit najednou rozplynul.

„Není ti nic?“ zeptal se ho Denl.

Matthias si uvědomil, že stojí uprostřed kamenité cesty a s otevřenými ústy zírá na horský sráz.

Zavřel ústa.

„Nic mi není,“ odpověděl.

Ale jistý si tím nebyl. Všude nějaká světla, vstřícná a lákající. To musí být nějaká past, kterou mu nastražili Feyové, léčka, kterou může vidět jen on. Nemá s sebou žádnou svěcenou vodu, a i kdyby měl, stejně už nepůsobí.

A on jde nechráněn.

Nebo ta světla znamenají něco jiného, něco co mohou vidět jen »vysocí«? Proto se ho lidé z Constanty bojí? Protože svým způsobem patří horám?

„Matthiasi,“ ozval se Tri. „Nemůžeme se tu dlouho zdržovat. Oni přijdou za námi.“

„Já vím,“ odpověděl. „Nezůstaneme tu.“ Je jen jedna možnost jak nalézt odpověď na otázky které si klade. Nemůže se skrývat navždy.

Zhluboka se nadechl a zvolna vydechl. „Jdeme do hor,“ oznámil jim a vykročil kupředu, směrem k vábícímu světlu.

Stezku nechali daleko pod sebou. Dar s Chráněnkou a kapem lezli po skalách a hledali štěrbiny, ve kterých by se mohli zachytit. Dar teď byl navýsost šťastný že mu Chráněnka rozmluvila, aby s sebou bral víc věcí. Lezení bylo dost náročné i bez zátěže.

Nejhůře na tom byl kap. Měl krátké nohy a ruce a nedosáhl tak daleko jako Dar. Ten se jednou zběžně ohlédl a uviděl kapa objímajícího balvan a zápasícího o oporu pro nohy v maličké puklině, kterou Dar ani neviděl. Dar se tudy dostal celkem lehce.

Kap ovšem trval na tom, že si s sebou vezme všechny své zbraně. Byly s ním spojeny stejně neoddělitelně jako zvíře se zvěrojezdcem. Měl štěstí že byl silný, že to je rudokap. Běžný Fey by takovou výstroj neunesl.

Dar uvažoval, co ten kap bude na jejich výpravě s celým tím nákladem dělat. Coulter mu navrhoval ať si je nechá u něj, ale kap to odmítl. Zřejmě mu dávaly pocit bezpečí a bez nich by se cítil jako nahý.

Alespoň že tu byl skalnatý povrch vcelku rovný. Stoupali, ale ne tak strmě, aby to Darovi dělalo nějaké starosti. Chráněnka mu hned na začátku říkala že to vypadá, jako by tu kdysi vedly nahoru nějaké schody, a když mu to ukázala, uviděl to Dar taky. Před desítkami, možná stovkami let tu někdo zapustil do země ploché balvany a ještě je ohladil. Jenže kamenné sesuvy z hor celou oblast zasypaly a schodiště se tak stalo neschůdné.

Před nimi tepala temná skvrna. Rýsovala se na srázu jako nějaký nechráněný vstup do stínozemí. Chráněnka s kapem však tvrdili že to nevidí.

Dar to viděl i cítil jako chuť na jazyku. Bylo to tak blízko.

Vytrvale upíral pohled tam a jenom tam. Když začali stoupat nahoru, ještě se krátce, naposledy ohlédl do údolí. Ztrácelo se v mlze, domy skoro nebylo vidět a z mlhy jako stébla trávy prorážely stromy. Odtud mu údolí připadalo tak malé, až se toho pohledu lekl a uklouzl. Podařilo se mu zachytit skály, ale v duchu si odpřísáhl, že už se znovu dolů nepodívá.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptal se kap. Ztěžka supěl. Byl očividně na konci s dechem.

Dar ještě ne, i když těžko říct nakolik to bylo jen věcí vůle. Jak se blížil k černé skvrně, cítil že ho s každým tepem zaplavuje vlna vzrušení. Doufal že to není nějaká léčka. Utěšovalo ho jen to, že Chráněnka s kapem nic necítí.

„Už moc ne,“ odpověděl.

„To jsi říkal už před drahnou dobou,“ odpověděl kap. „Jestli se tam nedostaneme brzy, tak si budu muset na chvíli odpočinout.“

„To byl tvůj nápad, jít sem,“ připomněla mu Chráněnka.

„Jenže to mne nenapadlo, že budeme potřebovat zvěrojezdeckou magii,“ odsekl kap.

Dara zábly ruce. Mezi skalami ležel slabý poprašek sněhu.

„Opatrně,“ ozval se. „Začíná to tu klouzat.“

Znovu se podíval nahoru. Černota tepala. Ještě musí přelézt pár skal a pak se dostanou na plochý kámen, který vypadal skoro jako vstupní plošina. Taky už ho to začínalo zmáhat. V ramenou, v zádech, v nohou cítil únavu.

Pak uviděl ve skalách nějakou průrvu. Tady bylo schodiště vetché a rozbité, ale schůdné. Zastavil se na malé plošince a počkal na kapa s Chráněnkou.

Během výstupu se kap nějak dostal před Chráněnku. Vypadalo to, jako by – aniž si to uvědomil – chránila

nejslabšího člena skupiny, byť to byl pouhý rudokap. Dar se na ni usmál. Kývla na něj, ale nezastavila se. Držela se u kapa tak blízko, aby ho stihla chytit kdyby padal, a zároveň dost daleko, aby nepoznal že ho hlídá.

Když se kap dostal na malou plošinku, dřepl si a ztěžka oddechoval. „Je to ono?“ vypravil ze sebe.

„Ne,“ odpověděl Dar a ukázal na druhou, větší plošinu z kamenů. Vypadalo to, jako by někdo vzal balvany, přitesal je a poskládal z nich dlažbu. „Musíme se dostat tam.“

Dorazila Chráněnka „Alespoň že tu máme schody,“ podotkla a poplácala kapa po zádech. „Dýchej zvolna.“

A kap zvolnil. Dara překvapilo, že ji poslechl. Nikoho jiného neposlouchal. Kromě toho Dara překvapovalo, že se k němu Chráněnka chová tak laskavě.

Třeba si na něj už zvykla.

„Co tam nahoře vidíš?“ zeptala se Chráněnka.

„Kromě té římsy?“ opáčil Dar.

Přikývla.

„Stejnou temnou skvrnu, kterou jsem tam viděl už předtím,“ odpověděl. Podíval se tam přimhouřenýma očima, ale nic se na ní nezměnilo. „Je jako živá, víš. Hýbe se, jako by dýchala.“

Kap se pomalu narovnal, ale ještě se držel za břicho. „A tam máme podle tebe jít?“

„Ano,“ odpověděl Dar a zamračil se. „Jak to připadá vám?“

Chráněnka zvedla hlavu. „Špatně tam vidím, oslňuje mne slunce,“ poznamenala.

„To je hloupost,“ odpověděl Dar. „Toto je jižní svah.“

„A navíc,“ dodal kap, aniž se tam podíval, „slunce zapadá a na západě jsou skály.“

„Takže vy vidíte jas?“ zeptal se Dar překvapeně.

„Ne,“ odpověděla Chráněnka. „Já vidím záři. To je něco jiného.“

To bylo. To mu bylo jasné a v hloubi duše ho to trápilo. „Jak je možné že já vidím něco co vy nevidíte?“

„Třeba tam máš jít jen ty,“ usoudila Chráněnka.

„Taky je možné, že vidíš nějakou magii,“ podotkl kap. „Vzpomeň si, že Coulter to také viděl.“

„Ale to co viděl on bylo jiné,“ namítla Chráněnka.

„A Chráněnka jednoho dne dospěje do své magie. Jen do ní prostě ještě nedorostla,“ dodal Dar.

„To je pravda,“ souhlasil kap.

„Ona vidí záři. Já nevidím ani to.“ Zvedl hlavu, volnou rukou si zaclonil oči a podíval se tam. „Vypadá to jako horský svah. Nic víc, nic míň.“

Jeho hlas zněl nějak smutně.

„Schody vedoucí na skalní římsu, která končí v horském svahu?“ opáčil Dar.

Kap přikývl.

„To je vskutku překvapivé,“ usoudil Dar. „Možná že každý, kdo se tam podívá, vidí něco jiného.“

„Možná,“ souhlasila Chráněnka, ale neznělo to příliš přesvědčeně.

Oba už ztráceli odvahu a Dar chtěl jít nahoru. Chtěl tu temnou záležitost vidět.

„Jdeme,“ prohlásil. „Už je to jenom kousek.“

„A to mne právě děsí,“ zamumlal kap.

„Jsi připraven?“ zeptal se ho Dar.

Kap se zhluboka nadechl. Byl z toho výstupu ještě trochu zardělý, ale nebylo to nijak vážné.

Dar na něj kývl, obrátil se a vystoupil na první schod. Uprostřed byl rozbitý, takže musel jít po straně. Stoupal na další a další a balvanů vedle se přidržoval jako zábradlí.

Kap šel za ním a Chráněnka kráčela v jeho stopách, tak jako předtím.

Za chvilku Dar dorazil na římsu.

Tady nebyly kameny seskládané volně. Římsa byla postavená z kamenů spojených maltou, ale už tak dávno, že i jednotlivé kameny už popraskaly. Byla hrbolatá a plná puklin.

Toto postavil člověk a postavil to tak, aby to vypadalo jako kus skály.

Darovi naskočila husí kůže.

Kap došel k němu a rovnou se posadil. O skálu zaskřípaly jeho meče, ale on si toho nevšímal. Chráněnka se musela protáhnout kolem něj.

Dar vzhlédl a podíval se na černotu. Už netepala. Vlastně už ani nevypadala jako živá. Viděl jen otvor do jeskyně, oválný a stejný jako v jiných horských jeskyních.

Až na ty meče.

Kamenné meče vytesané do skály. Vyšší než Dar. Dva byly zapuštěny do země hrotem dolů a jejich jílce čněly do vzduchu, jako by čekaly na nějaké obry, kteří je vytrhnou ze země.

Další dva vyčnívaly po stranách jeskyně. I jejich hroty mizely ve skále a jílce jen jen čekaly, až se jich někdo chopí. Tyto meče měl Dar několik stop nad hlavou.

Pátý meč visel na skále nad ústím jeskyně, hrotem dolů. Ten nevypadal jako vytesaný do kamene, spíš se zdálo, že sem byl přidán později.

„To jsou symboly jejich náboženství," podotkl kap. Hlas se mu třásl. „Měli bychom odejít."

„Ne." Dar ho popadl za loket. Nedokázal vysvětlit proč, ale neměl pocit, že by jim tu něco hrozilo. Cítil jen nutkavou touhu vstoupit dovnitř.

„To bude nějaká past," usoudila Chráněnka.

„Ne," prohlásil Dar. „To je něco víc."

Pustil kapa a vykročil k mečům. Kap se vrhl za ním a ovinul se kolem Dara rukama nohama. Darovi se zaryly do nohou všechny ty jílce dýk a mečů, kterými byl kap ověšen.

„Tam nemůžeš," vyhrkl kap. „Nemůžeš. Jestli tam zemřeš…"

„Nezemřu," odpověděl Dar.

„Alespoň mne pusť napřed," nabídla se Chráněnka, protlačila se kolem nich, vytasila dýku a zamířila k mečům.

„Ty ten vstup vidíš?" zeptal se Dar.

„Naprosto jasně," odtušila suše. Měla strach – to na ní bylo vidět – ale nezastavila se. Dar se vykroutil kapovi a popošel o kousek dopředu.

Chráněnka vstoupila mezi meče a nejbližšího se dotkla prsty. Ruka se jí třásla.

Dar zadržel dech.

Nestalo se nic.

Kývla na ně. „Jsem v pořádku," sdělila jim, prošla kolem mečů a vstoupila do ústí jeskyně.

„To snad ne!" vykřikla. Ozvěna znásobila její hlas.

Vyběhla zpátky, proběhla kolem stojících mečů jako by to byly pouhé stromy a popadla Dara za ruku. „Musíš jít dovnitř."

„Není to žádná past?" zeptal se kap.

„Jestli tam je nějaká léčka, tak až o kus dál uvnitř," odpověděla Chráněnka. „Ale já si myslím, že tam už po staletí nikdo nebyl."

Dar nepotřeboval dál pobízet. Stiskl jí ruku. Ačkoli předtím cítil tak naléhavou touhu jít nahoru, teď se najednou uvolnil. Chtěl si to všechno v klidu prohlédnout.

Když se přiblížil k mečům, donutil Chráněnku trochu zpomalit.

„Jsou vytesané," podotkl.

„Jasně že jsou vytesané," odfrkl si kap.

„Tak jsem to nemyslel," odvětil Dar. „Podívejte se na ty spirály."

Na čepelích byly rytiny, jaké se dělají do kovu. A stejně tak skvostně byly vypracované i jílce. Na čepelích byly vyryty spirály a symboly, kterým Dar nerozuměl. Zato rytiny na jílci mu připadaly nějak známé.

Vzal si od Chráněnky dýku, postavil se na špičky a začal oškrabovat jílec. Odloupla se vrstva nánosu. A za ní další a další.

Rudé sluneční paprsky dopadly na jílec a pod nánosem špíny matně zazářil démant.

Jílce vykládané démanty. Zauvažoval, jestli jsou ty meče opravdu vytesány z kamene, nebo jestli se pod nánosem špíny skrývá kov.

„Kde to vlastně jsme?" zeptal se kap.

Dar se zase postavil a podal Chráněnce nůž. „To já nevím," odpověděl. Ale předchozí radostné vzrušení v něm vzrůstalo. Patří sem.

Věděl to.

Cítil to.

„Mně se to nějak nelíbí," poznamenal kap a šoural se před Dara. „Jsi na nejlepší cestě všechno prohrát. Jestli je tu nějaká past, tak tu musíme odhalit ze všeho nejdřív."

Chráněnka stála v ústí jeskyně přímo pod špičkou meče a celá rozrušená neklidně přešlapovala.

Bylo chladno a sychravo, ale Darovi zima nebyla. Letmo se podíval na meče nad hlavou. Čněly tu, jako by je někdo prudce, vší silou zabodl do kamene. Téměř si dokázal představit, jak se chvějí a pak se ustalují do této polohy.

Jediný meč, který vypadal že tam byl umístěn účelově, byl ten nad Chráněnkou.

„Pojď,“ pobízela ho.

Přišlo mu divné, že tak rychle ztratila obavy. Co když se ten kap bojí oprávněně? Třeba je tu opravdu něco, s čím by si neměli zahrávat.

Kap se protlačil před Dara, došel ke Chráněnce a zastavil se.

„U Mocností,“ pravil. „Co je tohle za místo?“

Dar došel k nim. Ten pohled mu vyrazil dech.

Jeskyně byla zaplavená světlem. Jako by z jednoho kouta svítilo malé slunce a osvětlovalo celý vnitřek. Světlo bylo jasné, ale ne oslepující, a působilo vcelku přirozeně.

Zezadu cítil chlad, před sebou suché, útulné teplo. Kam až oko dohlédlo, vedly dolů schody. Vypadalo to, že podlaha je z nějakého bílého kamene.

„Mramor,“ pravil kap a ukázal na zem.

Zdálo se, že se jeskyně táhne donekonečna. Dělila se na různé části – místnosti – skoro jako palác Darova otce.

A ty zdi…

Zdi byly plné mečů.

Opravdových mečů. V tom světle se leskly.

„Tak bych řek, že ses s tou svou zbrojnicí táhl zbytečně,“ prohodil Dar ke kapovi.

„Ty jsou moje,“ prohlásil kap a poplácal si své zbraně. „Tady ty kolem můžou mít nějaký náboženský význam a mohou pro nás být nebezpečné.“

„Podívej,“ řekla Chráněnka a ukázala kamsi vedle Dara. Stěna za ním – stěna vedle ústí jeskyně – byla plná kalichů, vytesaných ze stejného bílého kamene.

Na zdi o kousek dál byly ještě další předměty, ale z té dálky je Dar dost dobře nerozeznal.

Tak tohle bylo to nejzázračnější místo, jaké kdy viděl.

Popošel o krok dál, ale kap mu položil ruku na loket a zadržel ho. „Ještě pořád nevíme co je to za místo," podotkl. „Nech nás jít první."

Chráněnka, celá rozechvělá bázní a úctou, sestoupila o schod dolů a kap ji následoval. Dar je nechal jít napřed – usoudil, že na tom stejně nijak zvlášť nezáleží.

Dosud neměl pocit, že by jim tu mělo něco hrozit. Bylo tu teplo, světlo, čerstvý vzduch a jemu to připadalo jako bezpečné útočiště. Nepřipadalo mu, alespoň ne jemu, že by ty předměty měly oživnout.

Schody byly vytesány z bílého kamene a klouzalo to na nich. Sestupoval opatrně, schod po schodu, a vždycky vyčkal až kap s Chráněnkou sestoupí o další.

Podlaha byla rovná. Čněly z ní jakési podstavce, ale v měkkém světle se nedalo dost dobře rozeznat co na nich stojí. Vzadu stál stůl vytesaný z bílého kamene a na místě, kde se jeskyně členila, tryskala z kašny voda. Tiché šumění vody bylo příjemné.

A Dar měl takovou žízeň.

Ale nebyl tak hloupý, aby neznámou vodu pil. Na Modrém ostrově byl vychováván k tomu, aby se držel od vody dál, a to tím spíš tady, kde byla obklopena symboly ostrovního náboženství.

Ti druzí dva už sestoupili až dolů a nic se nestalo.

Dar sestoupil z posledního schodu. Zblízka nebyla podlaha tak čistě bílá. Táhly se po ní jakési šedivé křivky. Vzhlédl. Strop byl tak vysoko, že ho skoro neviděl. Uprostřed zářilo světlo, které zaplavovalo celou síň. Oválné, ohromné, nádherně zářivé.

Pak uslyšel jakési kroky a prudce se otočil.

V ústí jeskyně nikdo nestál.

V ústí další chodby nikdo nestál.

Kap s Chráněnkou na něj zírali, jako by se najednou zbláznil.

„Slyšeli jste to?" zeptal se.

Kroky se blížily. Lehké, přes šumění vody v kašně sotva slyšitelné.

Znovu se obrátil. Sálem se nesla jasná ozvěna kroků.

„Já nic neslyším," ozvala se Chráněnka.

„Já taky ne," přidal se kap.

Pak se za kašnou objevila žena. Dar přimhouřil oči. Za kašnou byly schody, které předtím neviděl. Žena stála na vrcholku schodiště.

Připadala mu nějak povědomá.

Vypadala jako Feyka.

Uviděla ho, usmála se a lehce jako mladá dívka seběhla ze schodů dolů.

Dar stál jako zkamenělý. Srdce mu bušilo.

Oběhla kašnu.

Kap s Chráněnkou ji neviděli. Pozorně sledovali ostatní vchody a zjevně se snažili něco zaslechnout.

„Dare," zvolala žena a rozevřela mu náruč. Měla na sobě úzké kalhoty, vysoké boty a koženou vestu. Stejnokroj pěchoty z armády jeho děda. Černé vlasy, na zádech spletené do copu.

Dar se nehýbal. Upřeně se jí díval do tváře.

Viděl ji jen dvakrát. Pokaždé ve vizi.

V první vizi stála vedle muže se zlatými vlasy a světlou pletí. Pak se její obličej rozpustil.

A pak ji viděl v druhé vizi, v den, kdy málem zemřel. V den, kdy je Coulter spojil poutem a tím ho zachránil.

Ona toho dne *zemřela*.

Doběhla k němu a objala ho.

Cítil teplo, cítil, že je skutečná a naprosto živoucí.

„Dare," zašeptala.

„Matko?" vydechl tázavě a nechal se přivinout do náruče.

MYSTÉRIUM

Kdosi zavolal, že je konec.

Adrian odložil krumpáč a úlevou by málem hlasitě zasténal. Puchýře mu popraskaly už dopoledne a ruce mu krvácely. Ale pokračoval v práci i přes polední přestávku a pak v palčivém odpoledním slunci až do soumraku. Po rozhovoru s majitelem lomu a tím podivným cizincem ze vsi, který hledal Dara s Chráněnkou, mu nezbylo než tu zůstat.

Doufal, že se Počisťa s Coulterem dostali do tábora v pořádku. Po jejich odchodu pracoval na svém malém úseku sám, drtil skálu do kamenů velkých jako pěst, které se pak leštily a opracovávaly na stavební kámen. Byla to namáhavá práce, v kříži byl jako přeražený, nicméně to byla práce jednotvárná a mozek mu nijak nezaměstnávala. To při práci na statku myslet musel, tam se pořád něco měnilo, člověk musel rozumět půdě, počasí a sklizním.

Tady nic takového nebylo. Nic než svaly na zádech, na rukou, na ramenou, na nohou. Bolelo ho všechno.

A měl strach.

Celý den se bál. Co když se jim to nepodařilo? Co když jejich tábor našli lidé z města?

Proč jen tak nenávidí ty takzvané vysoké a co dělají s Feyi?

Protáhl se a uslyšel, jak mu v zádech zapraskalo. Ta bolest byla úmorná. Na statku taky dělal fyzickou práci, ale ne takovou, ne tak jednotvárnou. Lámání kamene se nedalo přirovnat dokonce ani k setí.

Kolem něj procházeli ostatní námezdní dělníci, mířili k výplatnímu stolu, kde odevzdávali značky a dostávali denní mzdu. Pomalu se tam také vydal. Kdyby nevěděl, že se celý den v lomu pracovalo, myslel by si, že se tu nic nezměnilo.

Na zemi se vedle balvanů a kusů skal povalovaly drobné úlomky. Uprostřed lomu stálo pár trakařů a vedle nich se vršily hromady kamení, které se bude rozbíjet později. Štěrk používali místní usedlíci na cesty. Počisťa to považoval za hloupost. *Jenom to lidem ničí nohy*, tvrdil, když kráčeli po štěrku. *Prašná cesta je lepší*.

Jenže v období dešťů je tomu jinak, usoudil Adrian. Toto byla hornatá krajina a mnoho cest vedlo po horských úbočí. Za dešťů jsou rozblácené a neschůdné a někdy se utrhnou a sjedou.

Díky štěrku na nich alespoň není bahno.

Sesuvům se zabránit nedá.

Zástup dělníků pomalu postupoval. Nikdo jiný zřejmě nebyl tak vyčerpaný jako Adrian. Pár jich tu bylo nových. Většina si takto vydělávala na živobytí. Adriana to překvapovalo. Myslel by si, že lidé spíš chtějí být svými vlastními pány. Ale pak se rozhlédl kolem sebe a pochopil. Na kamenitých svazích se slabou vrstvou půdy se sedlačí těžko. Pracovat tady na poli je jen pro ty nejtvrdší. Většina potravin se dováží z nížin. Adrian přemítal, jak dlouho to teď, když se k moci dostali Feyové, bude trvat. Připadalo mu, že městští lidé tonou v blažené nevědomosti.

Zatoužil být na tom stejně.

Celý den, celý uplynulý týden měl pocit, že mu čas protéká mezi prsty. Nebylo mu moc jasné, jaký druh výcviku může nemagický Počisťa Darovi poskytnout, na druhou stranu mu však bylo jasné, že si Dar s Coulterem musí vyjasnit své vztahy. Pořád jejich roztržce ještě úplně nerozuměl. Snažili se mu to vysvětlit pomocí slov jako spojení a pouto, ale Adrian soudil, že oni zřejmě hovoří o jakémsi tělesném pojetí, zatímco on to vidí hlavně jako citovou záležitost.

Citová pouta se přece nepřetrhnou nějakým vnějším zásahem.

Konečně se dostal na řadu, k dlouhému kamennému stolu, a otiskl do misky s hlínou značku, aby ukázal, který má značkovač. Muž za stolem mu podal tři zlaťáky.

Vedle něj se náhle vynořil majitel lomu.

„Dnes jsi pracoval dobře," pochválil ho. „Přijdeš zítra?"

To Adrian ani v nejmenším netušil. Měl však pocit, že jde jen o jakýsi lstivý pokus vyzvídat, a na nějaké lsti byl příliš unavený. Nicméně se donutil k úsměvu.

„Jistěže," odpověděl.

Sevřel mince v krvácející dlani a volným krokem, tak vzpřímeně jak mu to jen bolavá záda dovolovala, zamířil k vratům. Potřeboval by trochu vody a jídla, ale tady nic nebylo.

Slunce zapadalo za hory, ale na obloze ještě hořely poslední barevné odlesky. Brzy se setmí. Než dorazí do hor, bude už tma.

Jenže v zádech cítil, že se za ním majitel lomu upřeně dívá. Jestli půjde rovnou nahoru do hor, bude vypadat ještě podezřeleji.

Adrian si povzdechl a vlekl se s ostatními dělníky po hlavní cestě do města.

Pausho se opírala o balvan, kterým byl označen vstup do lomu. Nenáviděla lom, i když připouštěla, že sňal z města těžké břímě. Byl starý a postupem let se zakousl hluboko ho horského úbočí. Když se na hory dívala z Constanty, viděla na místě, kde kdysi bývaly hory, vytěženou díru.

Jako by se lom zahryzl horám do živého masa.

Jen vzácně vystoupila až k lomu, ale tohoto odpoledne cítila, že není zbytí. Vzala si svůj nejtmavší svetr a kamaše a pevné boty. Vedle ní mizela ve stínech balvanů Fyra. Zak se držel těsně u ní, s rukou položenou na jejím rameni.

Houstnoucí tma je halila před zvědavými zraky dělníků. Nikdo si jich nevšiml. Namáhavě se vlekli z kopce dolů, postavy schýlené těžkou prací, které se v duchu už upínaly na večer.

Být dělníkem z lomu patřilo v Constantě k nejtěžším zaměstnáním. Pracovali celé dny, někdy i týdny, a vydělávali poměrně dost peněz, ale pak nastalo období, kdy bylo vytěženo kamene dost a oni neměli žádnou práci, dokud někdo nezačal zase stavět.

Někdy byli dělníci z lomu bez práce třeba celé měsíce.

Jeden z Moudrých kdysi býval dělníkem v lomu a s trochou stesku to Pausho vysvětloval. Měl rád těžkou práci a domníval se, že rozhodování, které spočívá na Moudrých, se dá k jeho práci docela dobře přirovnat.

Jak jen postrádala takové Moudré.

Jak jen toužila po těch prostých časech.

Teď vyhodila Triho a musí za něj najít náhradu.

Ale nejdříve musí najít ty vysoké.

Sice přesně nevěděla co bude dělat až je najde, ale nejdřív musí vědět, kde jsou. Přece se nemůžou jen tak

potulovat kolem Constanty. Kdyby něco takového dopustila, porušila by svou přísahu. Tuto nesnáz musí vyřešit ze všeho nejdříve, musí je dostat co nejdál od města, a to v případě nutnosti jakýmikoli prostředky.

Zak si pozorně prohlížel procházející dělníky. Povětšinou to byli sousedé. Pausho jejich tváře dobře znala, stejně jako držení těla a nahrbenou chůzi. Někteří z těch starších zplodili velké děti a se slzami v očích je přinesli Moudrým. Ti už se na ni nikdy nedokázali podívat.

Ale ona na ně ano. Ti dali přednost dobru společnosti před láskou k vlastním dětem.

Někteří z nich měli další děti, ale většina ne. Odešli od svých rodin, nějaký čas přežívali jak se dalo a nakonec se vrátili do Constanty a vzali jakoukoli práci, která se jim namanula. Vysocí skončili svůj život v okamžiku, kdy se nadechli.

Jak to nenávidí.

Konečně jí Zak stiskl rameno. Pozorně sledoval muže stojícího u kamenného stolu. Byl opálený a plavovlasý, ne vyšší než ostatní. Ale byl to cizinec. Pausho ho nepoznávala.

„Tamten," zašeptal Zak.

Zak s tím cizincem, který do lomu přišel s vysokými, už mluvil a nevěřil ničemu, co mu ten cizinec napovídal. Na to vypadal až příliš klidně. Cizinec, který je takovým způsobem vyslýchán, vysvětloval Zak, by neměl být tak klidný. Ale ten muž se choval jako by ho vůbec nic netrápilo.

Ti vysocí odtud byli den předtím vypovězeni a ostatní jeho společníci zmizeli, i když Ome, majitel lomu, se zapřísahal, že dnes ráno s tím cizincem přišli.

Ten je k těm vysokým dovede. Tím si byla Pausho jistá. Ano, možná je dost mazaný na to, aby obelstil většinu lidí. Hodně lidí by považovalo jeho klid za

známku nevinnosti a skutečnost, že zůstal v lomu sám, za projev lhostejnosti ke společníkům, ale Pausho mu nevěřila.

Vysocí jsou chytří.

Moudří musí být ještě chytřejší.

Cizinec si vzal svou značku a Omův pomocník mu do natažené dlaně vyplatil peníze.

„Jsi si jistý?“ zašeptala Pausho.

„Naprosto,“ odpověděl Zak.

Přikývla a kývla na Fyru, ať jde blíž. Pak ji cizince ukázala.

„Toho budeme sledovat,“ sdělila jí tiše.

„Toho, který si bere výplatu?“ zeptala se Fyra tiše. Hlas se jí trochu třásl. Teď, když byl Tri pryč, byla nejmladší Moudrou. Pausho ji vzala s sebou, protože je mladá a bude schopná cizince sledovat všude, kam půjde.

„Ano,“ odpověděl Zak.

Pausho mu položila ruku na rameno. „Už můžeš jít,“ řekla mu. „Já s Fyrou se o to už postaráme.“

„Budeš mne potřebovat.“

Pausho se na něj usmála. Byli se Zakem staří přátelé. Zažili toho spolu víc než by se na dva víceméně cizí lidi patřilo. Ale Zak byl starší a i když si to neuvědomoval, tělesně chátral. Nemůže strávit noc stopováním nějakého muže, který pro ně možná ani nemá žádný význam.

„Já to s Fyrou zvládnu,“ odpověděla Pausho.

„Já bych to zvládla i sama,“ ozvala se Fyra.

„Bude lepší, když budeme dvě,“ zamítla to Pausho.

„Jedna by byla lepší,“ namítla Fyra. „Je méně nápadná.“

Cizinec prošel vraty, na kratičký okamžik se zastavil a už už by se otočil k horám. Byl to jen nepatrný pohyb

hlavou a kdyby Pausho na něco takového nečekala, asi by si toho ani nevšimla.

Pak se zase dal do pohybu a znaveně kráčel společně s ostatními dělníky.

„Muž by byl lepší," ozval se Zak, který cizince ostražitě sledoval.

Pausho mu rozuměla. Dělníci jsou samí muži. Žena bude nápadná.

Pokud se nechá vidět.

Což Pausho rozhodně neměla v úmyslu.

„Dobře," pravila s vědomím, že nemají čas na nějaké spory. „Zaku, ty sleduj dělníky a já s Fyrou se zatím budeme držet z dohledu. Kdyby odbočil někam pryč od Constanty, půjdeme za ním. Jestli půjde do města, půjdeš za ním ty."

Zakova ruka opustila její rameno, Zak se kolem ní beze slova protáhl a vmísil se do zástupu mužů na cestě.

„On s těmi dělníky nezůstane," usoudila Fyra.

„Já vím," odpověděla Pausho.

„Nech jít mne," požádala ji Fyra. „Já jsem hbitější."

Pausho ji vzala kolem pasu. „Jsi hbitější, ale já zase vím, jak vysoké stopovat. Půjdeme do toho společně."

„Myslíš, že to bude nebezpečné?" zašeptala Fyra.

„Bude," odpověděla Pausho a skrytá dloužícími se stíny vyrazila za cizincem.

~ 30 ~

Con stál na hromadě naskládaných beden a přidával nahoru další. Ruce ho bolely a záda na tom nebyla o nic lépe. Po tváři mu tekly pramínky potu a kutnu měl propocenou skrz naskrz. Ještě nikdy v životě se necítil tak unavený a špinavý.

Sebastian byl rozčílený a nutil Cona pracovat rychleji a rychleji. Sám se pohyboval tak rychle, že to v rámci jeho možností vypadalo jako zoufalý chvat – jeho kroky málem dosahovaly rychlosti normálního člověka. Dvakrát zakopl o vlastní nohu a upadl na bednu, kterou právě nesl. Jedna bedna přitom praskla, otevřela se a po kamenné podlaze katakomb se rozletěly brambory. A v jednom kuse se ohlížel, jestli za ním nikdo není.

Nicméně tvrdil, že to divné světlo zmizelo.

Jenže se bál, že se vrátí. Tvrdil, že to byla stejná změna v magii jakou vycítil když byli ještě za mostem.

Conovi bylo jasné, že čím dříve se dostanou z katakomb ven, tím lépe. Samotného ho to začínalo rozčilovat. Před chvílí se mu zdálo, že zaslechl vzadu v chodbě jakési zvuky, ale Sebastian nic neříkal. Kdyby se tam něco opravdu ozvalo, byl by Sebastian ještě rozčílenější.

A k tomu všemu padla tma. Když začínali, pronikalo dovnitř shora světlo. Očividně sem dopadalo z místa, kde bývala chodba, a když Svatyně shořela, svítilo slunce rovnou do otvoru. Teď však slunce zašlo. Ani předtím tu nebylo moc světla, ale alespoň měl Con pocit, že postupují.

Zato teď měl pocit, že staví věž až do nebe.

A k tomu ještě tak vratkou. Bedny byly různě velké a kymácely se. Doufal, že až se dostane výš, najde zbytek

schodiště. Ale jeho naděje se nesplnily. Požár strávil vše.

Bylo mu jasné, že se nakonec ven dostanou, ale zároveň se toho bál.

Neříkal Sebastianovi že má strach, ale cítil, že to Sebastian ví. Sebastian pracoval tak usilovně, jak jen bylo v jeho možnostech. Pokaždé když upadl, stokrát se omlouval, a pak se snažil ještě usilovněji. Con ho nakonec požádal, ať se tak nehoní. Jeho nehody stály Cona značné úsilí a nakolik se mu Sebastian snažil pomoci, v podstatě Con stavěl jejich schody sám.

Když se mu Sebastian zmínil o tom světélku, šel se Con podívat dozadu do chodby. Sebastian za ním vyděšeně volal, pak se rozplakal, ale Con šel dál. Vrátil se až k ústí chodby do mostu a dlouho se tam rozhlížel. Ve srovnání se stavbou toho vratkého schodiště z beden by nebyla žádná námaha vecpat Sebastiana zpátky do chodby a vrátit se do podzemní síně. Ale jak tam tak Con stál, cítil téměř hmatatelný strach, a když se rukou opřel o vchod do mostní chodby, zamrazilo ho.

Třeba ho před touto cestou varuje nějaký tichý vnitřní hlas. Třeba – i když úplně jiným způsobem – také cítí změny v magii, o kterých mluvil Sebastian.

Anebo prostě není bezpečné se vracet a on to v hloubi duše ví. Tam je nečeká nic – jen čekání na smrt. Feyové nakonec podzemní chodby najdou a kdyby Con se Sebastianem zůstali v podzemní síni, dostali by je. Znovu.

A Con pochyboval, že by jim znovu unikli.

Úprkem se vrátil. Sebastian postával u ústí hlavní chodby, po špinavých tvářích mu tekly slzy, špína mu zalézala do prasklin na obličeji a vypadal, jako by měl tvář podrápanou do krve.

Con Sebastiana ujistil, že se nebudou vracet zpátky cestou kterou přišli a oba se zaměřili na to, jak se dostat ven.

Beden bylo naštěstí hodně. Audové se na přežití přichystali dobře. Smutné, že tady přesto zemřeli.

Slezl z hromady a šel si do jedné kobky pro další bednu. Bedny byly vyrovnané u zdí ve všech kobkách a on se Sebastianem je postupně odebírali, nosili blíž a rychle se vraceli pro další.

Teď byl zrovna v jedné kobce. Většinu beden odtud už odnosili. Zvedl jednu z podlahy a strnul.

Někdo zakašlal.

Sebastian nikdy nekašle.

Con polkl. Vynesl bednu z kobky a zastavil se na chodbě.

Nic. Na chodbě bylo naprosté ticho.

Jen v sousední kobce se šoural Sebastian.

Con počkal, až Sebastian vyjde ven.

„Slyšel jsi něco?“ zeptal se ho.

Sebastian pomalu zavrtěl hlavou.

„Cítíš něco?“

„Jen… tu… změnu… jako… předtím,“ odpověděl Sebastian.

„Je to pořád stejné?“

„Jak… se… to… jednou… změní… tak… už… to… tak… zůstane,“ odpověděl Sebastian.

„Navždy?“ zeptal se Con.

„Ne,“ odvětil Sebastian. „Dokud… to… někdo… jiný… znovu… ne-změní.“

A to nikdo neudělal. Takže oni nijak nezjistí, jestli tu to světélko nebo změny v magii přetrvávají. A nezjistí ani jestli se vrátilo.

Con zhluboka nabral dech do plic. Bedna v náručí mu najednou ztěžkla. A ještě s ní musí ujít pěkný kus. Donesl ji k hromadě, opatrně si ji vyvážil a vystoupil na

první vrstvu. Postavili se Sebastianem několik poschodí, která se vratce opírala o zeď, a jak po bednách stoupal, třásly se. Byly naštěstí vcelku pevné, ale i tak je to schodiště udrželo jen tak tak.

Byl už skoro nahoře, když uslyšel další zakašlání. Položil bednu a obrátil se.

Sebastian stál na zemi u navršených beden jako socha a v náručí držel další. Třásl se.

I on to slyšel.

Pomalu položil bednu na zem. Con se přikrčil a snažil se zrakem proniknout do tmy vzadu v chodbě. Zdála se mu nějak tmavší než předtím. Slyšel tiché šustění šatů.

A pak se vzadu rozhořela světla.

Tajemná, hrůzu nahánějící světla.

Světla, která mají Feyové.

Lampy, za jejichž sklem jsou lapeny malé zářící postavičky.

Muselo jich tam být alespoň padesát. Byly všude po chodbě. Rozzářily se všechny najednou, jako by z nich zástup sňal naráz stínidla.

Když si jeho oči na tu záři přivykly, uviděl, že na něj hledí záplava obličejů.

Feyských.

„Neeeeee," zakvílel Sebastian.

Con zatoužil se k němu přidat. Ale nemohl.

Popadl meč a tasil.

Nevěděl kolik Feyů dokáže tímto mečem pobít, ale bylo mu jasné že to brzy zjistí.

Mudřec položil jídlo na ozdobný stolek vedle pohodlné, čalouněné pohovky. Vůně čerstvého chleba pronikla Rugadovi do chřípí, v žaludku mu zakručelo, ale ovládl se. Zůstal stát u okna a jen sepjal ruce za zády a ve zkrabaceném skle Mudřece sledoval.

Mudřec vypadal spořádaně a starostlivě. Copy se mu komíhaly na zádech a otíraly se mu o tetované ruce. Dával si pozor, aby se vlasy nedotkly jídla. Pak se narovnal a upřeně, nicméně naprosto klidně a vyrovnaně se díval Rugada. Rugad čekal, až ho to přestane bavit.

„Odpusť, pane," ozval se Mudřec, „ale myslím, že by ses měl najíst."

Rugad se nepohnul. Nad městem zapadalo slunce a poslední paprsky barvily mračna kouře do nachova. Pobyt v rovinaté krajině se mu líbil, slunce tu svítilo déle než v horách. To slunce bylo úchvatné a Rugad najednou zjišťoval, že touží být venku, ve stínozemí, kdekoli, hlavně ne tady.

„Pane?" ozval se Mudřec znovu.

Byl pevně rozhodnut donutit Rugada k řeči. Rugadovi se však nechtělo plýtvat slovy, rozhodně ne teď, když věděl, jak ho každé vyřčené slovo bolí. Šetřil si hlas na důležitější věci.

Obrátil se, zpražil Mudřece pohledem a otočil se zpátky k oknu. V paprscích, které pronikly skrz oblaka dýmu, se město zbarvilo do ruda a ten úchvatný pohled mu kazil jen odraz Mudřece, jak na něj s kamenným výrazem upřeně zírá, jako by byl rozčílený na nejvyšší míru a úporně se snažil ovládnout.

Nakonec jen krátce pokývl hlavou na Rugadova záda a místnost opustil. Rugad vyčkal, dokud neuslyšel klapnout dveře, a teprve pak se otočil.

Při každém kroku mu do boku narazila lahvička s hlasem. Každou chvíli postrádal širokou škálu odstínů a moc svého hlasu, chyběla mu léty zaběhaná samozřejmost řeči. Pokud šlo o řeč, nebylo teď samozřejmé a jednoduché nic.

V palácové kuchyni mu připravili jídlo z místních zásob. Nicholas si jedl dobře, nicméně jeho venkované na jihu ne. Rugad si vážil Nicholase jako válečníka, ale jako panovníka ho považoval za člověka netečného k chudobě. Nicholas se nenaučil základní pravidlo panovaní: nespokojený lid se bouří.

To však Feyové znali. To znali velmi dobře.

Jestli se Rugadovi nepodaří zabít Nicholase a ustanovit vládcem ostrova sebe či svá pravnoučata, mohl by udělat druhou nejrozumnější věc – vštípit nejnuznějším oblastem přesvědčení, že by pro ně bylo nejlepší kdyby jim nevládl Nicholas.

To už Rugad ostatně na jihu i v dalších částech ostrova, které obsadil lehce, dělá. Ale některé části ostrova si ještě nepodrobil, a ty se pokusí tímto způsobem zmámit také.

Zemi si je možno podrobit několika způsoby. Nejjednodušší a nejprostší je hrubá síla. Nikdy to však není to nejlepší. Neviděl rád své poddané nešťastné.

Nechtěl být králem, proti němuž se jeho země bouří.

Dokonce i Nye, kde se bitvy nekonečně vlekly, se nakonec před jeho vůlí sklonila. A nyní, o desítky let později, byli obyvatelé této nádherné země smutní, když ho viděli odjíždět. Odchod mu dělal starosti: bylo by sice nasnadě, že se vlády ujme jeho vnuk Most, nicméně veřejně ho Rugad neustanovil. Most je mizerný vizionář a ještě horší diplomat. Rugad se rozhodl, že bude lepší nechat Diamantiny bratry ať si své panovnické postavení vybojují sami mezi sebou. Jestli to nedokážou a na jejich místo nastoupí někdo jiný, tak ať. Nye je jen

jedna malá země v rozlehlé Feyské říši. Není nutné, aby tam vládla Černá rodina. Dokáže přečkat vládu jakéhokoli vizionáře, a to pravděpodobně lépe jiného než Mosta a jemu podobných.

Rugad usedl na čalouněnou pohovku, vzal si z podnosu kus chleba a nad ostatním jídlem zamyšleně vraštil čelo. Miska polévky, plátek skopového – to by rád věděl, kde ho vzali, protože nikde poblíž města žádné ovce neviděl – a trochu sýra. Víc jídla než by mohl sníst, a to tím spíš teď, když ho bolí krk.

Chléb voněl tak lákavě, že neodolal a sousto si ukousl. Chutnal stejně dobře jako voněl, byl čerstvý, vláčný a ještě vlahý. I polévka byla dobrá – hovězí vývar s kousky masa a zeleniny. Při prvním soustu si málem spálil hrdlo. Při druhém bolest polevila. Jedl tak rychle, že se cítil skoro jako mladík na bitevním poli.

Skoro.

Když dojedl, dal si doušek sladké medoviny, kterou mu domestici od té doby co byl zraněn pravidelně připravovali. Zůstávala teplá dokud se nenapil, bez ohledu na to jestli s tím otálel minuty či hodiny. Medovina měla hojivé účinky, urychlovala zotavování a Rugad zjišťoval, že se s každým douškem cítí mladší a mladší.

Slunce už skoro zapadlo a rudá záře na obzoru slábla. V komnatě se zešeřilo. Za chvíli bude muset nařídit, ať mu přinesou pochodeň a zažehnou svíce.

Ale ještě se nezvedl. Těšil se z těchto posledních okamžiků dne, z chvil těsně předtím než slunce zcela zmizí za západními horami a město se ponoří do tmy.

A to do naprosté tmy. Palác stál uprostřed trosek. Ještě nikdy nesrovnal město se zemí v takovém rozsahu. Některé požáry zakládali vojáci o vlastní vůli a při požáru Svatyně shořela většina domů na protějším břehu řeky. Prvních pár nocí poté, co Rugad dobyl Jahn,

zářila po celém městě dohořívající spáleniště. Pak ohně vyhasly a v noci jako maják na rozbouřeném pobřeží zářil už jen palác. Zkáza se táhla na míle daleko. Kam až oko dohlédlo zůstaly na jihu jen trosky bývalých domů.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Rugad odložil medovinu a vstal.

„Dále," pronesl. To jediné slovo stačilo, aby se bolest, kterou medovina utišila, ozvala znovu.

Dveře se otevřely.

Za dveřmi stál Boteen, trochu nahrbený, neboť chodba byla nízká. Vedle něj stála nějaká domestička s pochodní a svící.

Rugad jim pokynul ať jdou dál. Vstoupili, domestička zasunula pochodeň do držáku vedle dveří a svící zapálila všechny lampy v komnatě. Lampy osvětlovaly komnatu měkkou září, ne tím jasným, prudkým světlem jako pochodně. Původně mu sem domestici přinesli feyskou lampu, jenže když duše uvnitř uviděly komnatu, začaly naříkat. Kvílely sice potichu, ale vytrvale, a Rugad nakonec nařídil lampu odnést, aby se mohl vyspat.

Takhle feyskou lampu ještě kvílet neslyšel, ale slyšel o takových případech vyprávět. Duše musí vynaložit nesmírné množství sil, má-li ji být slyšet, takže takové feyské lampy po několika dnech zaprskají a zhasnou.

Boteen vyčkal až domestička odejde a zavřel za ní dveře. Rugad ho ostražitě sledoval. Byl tak vysoký a hubený, až se zdálo, že se každým okamžikem zhroutí. Na špičkách bot měl popel a bláto, ale zespoda měl boty čisté, takže po sobě v komnatách Černého krále nezanechával stopy.

„Našel jsem jednoho čaroděje," oznámil mu.

„Kde?“ Rugad si na ten drsný chrapot ještě nezvykl. Vždycky čekal svůj starý mocný hlas a skutečnost ho pokaždé zklamala.

„Severně odtud leží pohoří zvané Rocovy oči a na jeho severovýchodním konci se vypínají ty nejvyšší útesy na světě. Skály jsou rudé a proto se jím říká Krvavé útesy.“

To všechno Rugad věděl. Znal místopis Modrého ostrova stejně dobře jako vrásky na své kůži.

„Tys ho viděl ve vizi?“

Boteen se stísněně usmál. V celých dějinách Feyů měl vizionářskou moc jen jeden čaroděj. Jen jeden. A ten se před šesti sty lety pokusil svrhnout z trůnu Černou rodinu.

Pokusil se a neuspěl.

Moc Černé rodiny je větší než se všeobecně soudí. I než si myslí čarodějové.

„Vycítil jsem ho,“ odpověděl Boteen stísněně. I jeho hlas zněl poněkud přiškrceně. „Ale nejen to. Našel jsem stopy. Možná že je s tvým pravnukem, i když o tom mám určité pochybnosti. Jeho energie se smísila s energií tvého pravnuka na jahnském mostě. Skrz toho čaroděje jsem tvého pravnuka vycítil. Pak jsem v duchu sledoval čarodějovu stopu na Krvavé útesy.“

„Ale nešel jsi tam.“

„Neměl jsem čas. Jestli chceš, půjdu.“

Rugad zavrtěl hlavou. Měl v úmyslu poslat na Krvavé útesy vojáky. Zamýšlel provést určité změny po celém ostrově.

Už je načase.

„Říkal jsi, že je tu ještě jeden,“ připomněl Boteenovi. „Ten je kde?“

Boteen ostražitě mžikl okem po Rugadovi a rychle zrak odvrátil. „Dělá mi trochu potíže určit jeho polohu.“

„Myslel jsem si, že čarodějové se navzájem cítí.“

„To ano," připustil Boteen, „do určité míry. Věděl jsem, že jsou na ostrově dva, jen jsem nevěděl kde. Jednoho jsem už našel."

„Ale druhého ne." Teď se nesmí nechat odradit bolestmi při řeči. Tohle je mnohem důležitější.

„Toho druhého ne," připustil Boteen.

„Tak odkud víš, že máš toho pravého?"

Boteen otevřel ústa, zavřel je a povzdechl si. Jen málo lidí by si správně vyložilo výraz, který se mu mihl přes tvář, ale Rugad mezi ně patřil. Boteen se zhluboka nadechl.

„Vlastně to nevím."

Rugadovi poklesla ramena. Doufal, že Boteen našel toho pravého. Rozpaky, které slyšel v jeho hlase, se mu nelíbily.

„Co se týče toho čaroděje…. Je to s ním nějaké divné," pokračoval Boteen.

„Divné?" Rugad sepjal ruce za zády. Tohle si musí vyslechnout pozorně. A hlavně si nesmí připouštět, že ho bolí krk.

„Nenávidí Feye, a přesto je nějak ve spojení s tvým pravnukem."

„A ty si myslíš že jsou spolu?" zeptal se Rugad.

„Já nevím, jestli jsou spolu," odpověděl Boteen. „Podle mne je to nepravděpodobné, nicméně možné to je."

„Proč?"

„Té noci, kdy letěl Smršť oznámit králi tvůj příchod, se ti dva setkali na mostě. Té noci tvůj pravnuk opustil město."

„Takže ty si myslíš, že odešli společně."

„To já nevím. Té noci ten čaroděj málem zemřel, ale někdo ho odnesl pryč."

„Smršť mi nehlásil, že by viděl mého pravnuka s někým zraněným."

„Ale Smršť se nedíval po ostrovanech.“

„Kdyby viděl mého pravnuka s nějakým ostrovanem, tak by mi to ohlásil.“

„Snad.“

„Proč by se nějaký ostrovní čaroděj, který nenávidí Feye, spojoval s mým pravnukem? Proč by kvůli němu zabíjel?“

„Zabil kvůli němu Feye,“ podotkl Boteen tiše.

Rugad si vyjel rukou ke krku. Bolest se nečekaně znovu ozvala, pronikavá a prudká. I ta dívka byla náchylná zabít Feye. Měl snad jejich otec na toho chlapce větší vliv, než si Rugad myslel?

Rugad polkl a připomněl si postupy na uvolnění svalů a utišení bolesti, které mu popsala léčitelka. Bolest maličko polevila. „Myslel jsem si, že vyrůstal u Feyů.“

„U ztroskotanců,“ opravil ho Boteen. „Kdo ví, co mu všechno napovídali, co mu řekli že má dělat až připlují opravdoví Feyové.“

Boteen na to kápl. Ale to není dobré.

„Chci abys našel i toho druhého čaroděje,“ rozhodl Rugad. „Na Krvavé útesy někoho pošlu. Přestože tam nikdy nikdo z mých vojáků nebyl a pokud vím, ani z Rugarových, tak jestli tam nějací Feyové jsou, naši je najdou a dozvíme se jak to je.“

Boteen uctivě sklonil hlavu. „Nevím, zda to dokážu,“ pravil tiše.

Boteen mu ještě nikdy neřekl, že by něco nedokázal. „Musíš,“ pravil Rugad tvrdě.

„Ten druhý čaroděj má štít. Má štít od okamžiku, kdy jsme připluli. Domnívám se, že mne vycítil a rychle si zajistil, abych ho nemohl najít.“

Rugadovi cosi blesklo hlavou. Nebyla to tak úplně vize – spíš jen vzpomínka, a to ještě ani ne zraková. Takto přece vnímal to pouto ve chvíli, kdy byl vypuzen z mysli svého pravnuka.

„Jestli je to tak, pak ten čaroděj, kterého jsi našel, nemá s mým pravnukem nic společného," usoudil Rugad. „Ale stejně neuškodí ho najít."

„Z čeho tak usuzuješ?" zeptal se Boteen. Nasadil tichý, hebký hlas. Nebránil se, ptal se spíš ze zvědavosti. „Pokud vím, tak toho bych asi našel snáz."

„Já jsem se s ochráncem svého pravnuka střetl," odpověděl Rugad. „Nepřímo – když jsem našel Darovu mysl, narazil jsem na jakousi rozvzteklenou sílu, která mne vyhnala a zamkla za mnou dveře. Pak jsem putoval po poutu znovu, ale na Darově straně bylo zapečetěno. Čaroděj, který udělá tohle, zakryje i své stopy."

„Ti čarodějové nemají feyský výcvik," podotkl Boteen. „Takhle je posuzovat nemůžeš."

„A ty nemůžeš předpokládat, že když mají jiný výcvik, jsou podřadní," prohlásil Rugad. „Přesně této chyby se dopustil můj syn: podcenil tento lid. Toho se my nedopustíme. Ty pokračuj v pátrání po druhém čaroději. Na Krvavé útesy pošlu pátrat jinou skupinu."

„Bude nutné, abych šel s nimi," namítl Boteen.

Rugad do něj zabodl planoucí zrak.

Boteen se neklidně ošil. „Jsem jediný kdo dokáže tu stopu sledovat," připomněl mu. „Na tomto ostrově jsou jen tři čarodějové a z toho dva nejsou Feyové. Nikdo jiný ty stopy přečíst nedokáže."

Rugad si povzdechl. Boteen neměl tak úplně pravdu. I vizionáři byli cvičení ve čtení stop. Jenže Rugad neměl čas ani náladu putovat přes celý ostrov až do severních končin. Měl na práci naléhavější záležitosti.

Povzdechl si. „Půjdeš na tu výpravu," pravil, „ale nepovedeš ji. Ty dostaneš jiný úkol. Dáš si pozor aby si tě ostrované nevšimli. A budeš sledovat ty stopy. Ostatní si budou dělat svoje."

Boteen podezřívavě přimhouřil oči. Věděl, že Rugad nikdy nehrozí naplano, ale nevěděl co se za jeho slovy skrývá.

„Kdy odcházíme?“

„Jakmile dám dohromady celou skupinu,“ odpověděl Rugad. „Dám ti vědět.“

Boteen přikývl a odebral se ke dveřím. Ještě než otevřel, zastavil se. „Rugade,“ pravil, „pokud jde o to, který čaroděj chrání tvého pravnuka – jestli se mýlíš a pravdu mám já, tak může být chlapec ve vážném ohrožení.“

„Dotkl jsem se samé podstaty toho čaroděje,“ odvětil Rugad. „On mého pravnuka miluje. Možná až přespříliš.“

„Doufám, že máš pravdu,“ odvětil Boteen a odešel.

Rugad věděl že má pravdu. Ale Boteen zjevně nepochopil, že láska je někdy stejně nebezpečná jako nenávist.

Počisťa stál na mramorových schodech. Tohle místo se mu nelíbilo. V tak vysoko položené horské jeskyni má přece být chladno, a tady bylo teplo. V jeskyních bez průduchů má být tma, a tady bylo světlo. Symboly ostrovního náboženství se to tu jen hemžilo a přitom bylo jasné, že tu už po staletí nikdo nebyl.

A Dar teď stál nehybně dole pod schody, oči se mu leskly a poslední co řekl, bylo: „Matko?“

Matko.

Obě jeho matky jsou přece mrtvé. Jeho pravá matka zemřela před patnácti lety. Jeho druhá matka, Nika, zemřela před pár týdny společně s ostatními ztroskotanci, které Rugad povraždil. Chráněnka seběhla po schodech dolů. Počisťa se rozběhl za ní.

Popadl ji za ruku a zadržel ji dřív, než doběhla k Darovi.

„Nech mne,“ zavrčela.

„Nenechám,“ prohlásil. „Můžou tu být nějaké čáry.“

„Tady?“ opáčila. „A kde by se tu vzaly?“

Počisťa se rozhlédl kolem sebe. Kromě mečů a kalichů tu byly nějaké mísy a vzadu na zdech visely vyšívané závěsy. Třpytila se tu celá stěna lahviček. V lahvičkách bývá svatý jed.

Počisťa ztěžka polkl. Jeskyně tonula ve světle a mramorová podlaha se táhla, kam jen oko dohlédlo. Za kašnou bylo schodiště a vedle něj dvě chodby. Dalo se předpokládat, že vedou do dalších jeskyní, nad schodištěm je také něco a všude jsou další symboly ostrovního náboženství.

Zachvěl se.

„Počisťo?“ oslovila ho Chráněnka.

„Tohle všechno souvisí s jejich vírou. A ta jejich posvátná voda zabíjí Feye. Představ si, co všechno může

způsobit to ostatní. Mohl do něčeho šlápnout a chytit se do pasti.“

„Ale my jsme taky Feyové,“ namítla.

„Tys ještě ani nedospěla do své magie,“ poznamenal Počisťa. „A já nemám žádnou.“

„Ah.“ Podívala se na Dara. Počisťa rovněž. Chlapec o krok ustoupil. V očích měl skelný pohled, jako by ani neviděl to co měl přímo před sebou.

„Co tady děláš?“ zeptal se najednou. Ale neobracel se na Počisťu. Mluvil kamsi do vzduchu.

„Třeba to je nějaká vize,“ navrhla Chráněnka a taky o krok ucouvla, aby do ní nenarazil.

„Takhle vypadala jeho poslední vize?“ opáčil Počisťa, i když sám dobře znal odpověď. Dar byl stejný jako ostatní vizionáři. Upadl na zem, slintal, svíjel se, někdy ho zachvátila bolestivá křeč, a sténal. Nemluvil souvisle, ve větách. Vizionáři se nechovají jako lidé v nějakém smyšleném příběhu z L’Nacinu. Vizionáři upadají do jakéhosi vytržení připomínajícího křečovitý záchvat.

„Ne,“ odpověděla tiše. „Nevypadala.“

„Ty nejsi skutečná,“ pravil Dar, vztáhl ruku a pohyboval prsty, jako by se něčeho dotýkal.

„Vidíš?“ zeptala se Chráněnka. „Myslí si, že se na někoho dívá. Pusť mne, půjdu za ním.“

„Ne.“ Počisťa ji sevřel pevněji.

„Kdyby tu doopravdy někdo byl, viděli bychom ho,“ namítla.

„Ne nutně,“ nesouhlasil Počisťa. „Jeho mozek je jiný než náš a stejně tak i jeho nadání.“

„Ale jestli máš s tím náboženstvím pravdu, budeme ho muset odtud dostat,“ prohlásila Chráněnka.

Počisťovi zatrnulo. Má pravdu. Má naprostou pravdu. Jenže Počisťa nevěděl jak na to. Za celý život

strávený studiem magie nikdy o ničem podobném neslyšel.

Anebo ano?

Kdesi vzadu v hlavě se cosi ozývalo, ale Počisťa si to nemohl pořádně vybavit.

„Nech mne chvíli přemýšlet," požádal ji. „Nech mne přemýšlet."

Ale čím víc se na to soustředil, tím víc se mu ta myšlenka vzdalovala; jako dítě, které kličkuje těsně z dosahu.

„Možná že doopravdy něco vidí," poznamenala Chráněnka. Její slova mu přetrhla nit úvah.

„Nepochybuji o tom, že něco vidí," odsekl.

„Ale ne," bránila se. Chrlila ze sebe slova, jako by si ho chtěla usmířit. „Chtěla jsem říct, že tam možná vidí něco skutečného."

„To je to co říkám," pravil Počisťa. „Třeba tam něco je."

„Ale třeba to nemá nic společného s feyskou magií," poznamenala.

Počisťa strnul. Tak tohle by ho nenapadlo.

„Myslím tím," pokračovala Chráněnka, „že jsme na místě zasvěceném ostrovnímu náboženství. Dar je napůl ostrovan. Třeba je to něco, co vidí jen ostrované."

Počisťu zamrazilo. Když se přestěhoval na Adrianův statek, zjistil si o ostrovním náboženství co mohl. Vědomosti jsou koneckonců obrana. Budou ho chránit.

V to vždycky věřil.

Dar navíc není jen tak ledajaký poloviční ostrovan. V jeho žilách proudí krev zakladatele jejich náboženství, muže, kterého rocanisté nazývají Rocou. Královská rodina pochází z Rocova rodu, starého stovky let. Množství Rocovy krve v jeho žilách je sice malé, ale každý Fey ví, že krev se nezapře.

Krev se ozývá.

„Třeba je to nějaká náboženská vize," navrhl chabě.

„To jo," souhlasila Chráněnka, jako by jí potvrdil její domněnku. Jako by nahlas vyslovil, co si myslela.

„Nebo by to mohlo být nějaké varování," dodal.

„Varování?"

„Jeskyně není střežena. Proč sem nikdo nikdy nechodí? Protože vědí co se uvnitř skrývá?"

Rozhlédl se kolem sebe po všem tom bohatství, které tu leželo ladem. Jestli Feyové toto místo najdou, vyplení ho. Kameny pošlou do říše, meče si vezmou, to jsou zbraně, a kalichy roztaví.

Jenže ostrované chovají symboly své víry v posvátné úctě. Dokonce i lidé jako Adrian, kteří mají o víře určité pochybnosti, věřící ctí. Tyto předměty jsou pro ostrovany natolik nedotknutelné, že by nikoho ani nenapadlo je ukrást.

„Já to nechápu," říkal právě Dar. „Proč mi to nikdo nevysvětlil?"

Vypadalo to, že vede poklidný, rozumný rozhovor. Počisťovi se zježily vlasy. Nevěděl co má dělat. Poprvé od doby, kdy si nastudoval kdeco o feyské magii, se dostal do neznámé situace. Nebylo mu jasné jestli by Darovi nějak neublížili kdyby do toho zasáhli, a zároveň nevěděl jestli se mu něco nestane když ho v tom sporu, nebo co to je, ponechají samotného, bez pomoci.

Tyto rozporuplné stavy Počisťa z hloubi duše nenáviděl.

„Možná, že by někdo z nás dvou měl dojít pro Coultera," navrhla Chráněnka.

„A co ten zmůže?" opáčil Počisťa. Nespouštěl pohled z Dara. Dar spustil ruce a svraštil čelo, jako by pozorně naslouchal něčemu či někomu před sebou.

„Coulter má ostrovní magii. Možná by věděl…"

„Coulter neví o nic víc než já. Jako malého ho vychovávali Feyové, a pak ho učil Adrian a já. Jeho magie je daná feyskou výchovou.“

„Kdyby to byla pravda,“ řekla Chráněnka tiše, „tak bys měl také magii. Tady je divoká magie. Víš to stejně dobře jako já.“

To byla pravda. Dobře to věděl. Jen se mu jaksi nechtělo si to přiznat. Přiznat to znamenalo dvě věci: Jednak že nikdy nedospěje do své vlastní magie a jednak že existuje celá oblast magie, které nerozumí a které možná nerozumí nikdo.

Nakolik rád předstíral, že se smířil se skutečností, že nikdy žádnou magii mít nebude, nebyla to pravda. Chtěl ji nějak získat a Coulter mu dal naději. Když může mít magii nějaký ostrovní kluk, tak ji Počisťa může mít taky.

V koutku duše sice věděl že to je jen zbožné přání, ale to mu bylo jedno.

Zato ta druhá možnost ho děsila.

Trvalo mu desítky let než se vzdělal v oblasti feyské magie. V rukou nezkušeného člověka mohla být feyská magie vražedná. A rozhodně naprosto nevypočitatelná.

Mít divokou magii nebo druh magie kterému nikdo nerozumí – no, tak to je už samo o sobě pěkně nebezpečné.

„Možná bychom s ním měli zatřást,“ navrhl Počisťa a pustil Chráněnku. Protáhla obličej a pochybovačně se na něj podívala.

Pak zvedla ruku a pomalu se Dara dotkla.

Obrátil se a zpražil ji pohledem tak vztekle, že Počisťa maně sáhl po noži.

„Nic mi není,“ zavrčel. „Teď mne nech na pokoji.“

„Ale…“ začal Počisťa.

„Před tebou nic není,“ podotkla Chráněnka.

„To ty nemůžeš vědět,“ odsekl Dar.

„My nic nevidíme," bránila se Chráněnka.

„Já jsem vás slyšel," povzdechl si Dar a vztyčil prst, jako by někoho žádal, aby chvilku posečkal. „Jsem naprosto v pořádku," pravil, tentokrát mnohem mírněji, jako by je chtěl svými slovy uklidnit. „Není nutné posílat pro Coultera. Stejně už brzy přijde sám. Proč to tu vy dva trochu neprozkoumáte? Ale buďte opatrní, pokud jde o předměty na zdech."

„A ty budeš dál mluvit do vzduchu?" otázal se Počisťa.

„Já nemluvím do vzduchu," usadil ho Dar.

„Tak s kým to tady mluvíš?" zeptal se Počisťa.

Darovi přelétl přes tvář jakýsi výraz, ale zmizel tak rychle že ho Počisťa pořádně nezachytil. Snad pocit viny, jako by lhal.

„To přesně nevím," odpověděl Dar. „Až to zjistím, tak vám to řeknu."

„Buď opatrný," nabádala ho Chráněnka. „Nevíš, co je to tady za místo."

„O tom mám docela dobrou představu," poznamenal Dar, odvrátil se od nich a omluvně se usmál na svého neviditelného společníka.

Počisťa ho chvíli ostražitě pozoroval. Dar nic neříkal. Zdálo se, že poslouchá.

„Mně se to nelíbí," prohlásil Počisťa hlasitě, s vědomím že ho Dar slyší.

„Po tobě se ani nechce, aby se ti to líbilo," usadila ho Chráněnka.

„My ho máme chránit," namítl Počisťa.

„A to taky děláme," prohlásila Chráněnka. „Jenom nevíme před čím."

Ale Počisťa to věděl. Dar napohled vypadal stejně, jako kdyby mluvil s nějakou bludičkou v podobě jiskřičky nebo hovořil s nějakým vyzvědačem, který

nezřetelně splývá s okolím. Ostrované by v takovém případě viděli jen to, co teď viděl Počisťa.

Nic.

Jenže Počisťa nebyl ostrovan. Byl to Fey a věděl že magie má mnoho podob.

Tuto neznal.

A to ho děsilo.

Con pevně svíral meč, ale byl naprosto zoufalý. Copak může – byť s tak skvělou zbraní jako je tato – porazit všechny ty Feye?

Feyů byla plná chodba. Drali se skrz začazenou chodbu a cestou odkopávali mrtvoly.

„Takže ty jsi pravnuk Černého krále," ozvala se Feyka, která se dostala k Sebastianovi první. Byla starší než většina Feyů, s nimiž se Con kdy setkal. V černých vlasech se už objevovaly šediny.

„Ne…" prohlásil Sebastian.

Con začal slézat dolů. Předtím s tím mečem pobil celý houf Feyů. Jenže ne celou armádu.

Armádu ne.

„Chce se s tebou sejít Černý král," pravila ta žena.

Sebastian o kousek ustoupil, vrazil do beden a celá stavba se povážlivě zhoupla. Con strnul, zachytil se a rozhlížel se, kam by seskočil. Nesmí doskočit špatně. Nesmí ztratit meč a nesmí se zranit.

„Uteč… Cone," vykřikl Sebastian. „Uteč."

„Ne," prohlásil Con pevně a zvedl meč. „Dokud jsem tady, tak ho nedostanete."

Hromada se už skoro přestala kymácet. Sebastian do ní strčil znovu. Con si najednou uvědomil, že to Sebastian dělá schválně.

Ale co to má za smysl?

Zástup Feyů se blížil. Con nemohl čekat, až se bedny přestanou kymácet. Udělal krok…

A bedny se s rachotem zřítily. Ztratil rovnováhu, uklouzl a pozadu padal dolů. Bedny se rozletěly do všech stran. Rukama si zakryl hlavu. Něco ho praštilo do ruky a meč mu vyklouzl z prstů. Slyšel, jak řinčí o bedny. Viděl ho projíždět dřevem, jako by to byla voda.

Dopadl do změti mrtvol a zmizel v hromadě zahnívajícího marastu.

To ještě Con stačil během pádu zahlédnut. Zprudka narážel na bedny až byl celý odřený a do holé kůže se mu zadíraly třísky. Zdálo se mu že bude padat snad věčně, ale věděl že je to jen otázka okamžiku…

A pak dopadl na zem, do odporné břečky plné kostí. Mrtvoly. Pohltil ho smrad a Con klesal hlouběji a hlouběji. Vlastní váhou se propadal skrz tlející nebožtíky.

Sebastian křičel. Ten úděsný skřípavý zvuk Con už předtím několikrát slyšel a ježily se mu z toho vlasy.

Pak křik najednou umlkl, jako by někdo Sebastianovi zakryl rukou ústa.

„Pojď," vybídla ho ta žena. „Nevzpouzej se. My ti neublížíme."

„Černý král chce vidět svého pravnuka," pronesl nějaký mužský hlas.

Con sebou zoufale házel, aby se dostal z toho marastu. Konečně se mu podařilo vystrčit hlavu, zhluboka se nadechl a málem se z toho pachu zalkl. Kolem něj ležely bedny, napadané jedna přes druhou, a dokonale ho oddělovaly od Sebastiana.

Navíc nemohl najít meč. Nikde ho neviděl a nemohl ho ani nahmatat. Věděl jen, že on na něj nedopadl.

Zatlačil na bedny, jestli se mu je podaří odsunout. Zaklínily se do sebe a Con už byl se silami tak na dně, že už se sotva hýbal. V kříži ho bolelo, jako by byl přeražený vejpůl.

„A co s tím druhým?" zeptala se nějaká žena.

„Co je s ním?" opáčila velitelka.

„Máme ho zabít?" Con slyšel tu krvežíznivost v jejím hlase.

Velitelka se dala do smíchu. „Pěšci," pronesla. „Myslela jsem si, že jste své touhy ukojili při tom masakru za řekou."

„Jeden nemá nikdy dost," pravila žena dychtivě.

„To vidím," odpověděla velitelka, ale vyznělo to dost pohrdavě.

„Takže?" otázala se krvelačná žena.

„Ne," rozhodla velitelka. „Nechte ho být. Černý král říkal, že chce tady toho vidět hned. To je důležitější."

Con vší silou zatlačil na bedny. Posunuly se, ale nic mu to nepomohlo. Maličko vzlykl.

„Ne!" zaječel. „Vezměte mne s sebou!"

Kdyby ho z těch trosek dostali, tak by se třeba nějak dostal k meči, a kdyby měl meč, mohl by se pustit do boje.

Někdo se rozesmál – asi zase ta žena, pomyslel si – a pak uslyšel kroky.

Odcházeli.

„Ne!" zaječel znovu. „Nenechávejte mne tady."

Kroky doznívaly.

Sebastiana museli nést.

Protože byli vmžiku pryč.

Jakib s Denlem nesli pochodně. Marly jim s sebou dala trochu jídla a několik měchů s vodou. Ještě nebyli ani v půli cesty do hor a už jim za to byl Matthias vděčný. Bez jejich pomoci by jednak na krok neviděl a jednak by měl hlad.

Stezka, kterou viděl jen on, byla jasná – vypadala jako ohnivé plamínky vinoucí se křovinami. Zataženo nebylo, ale noc byla temná – měsíc nesvítil a na sametově černé obloze se jen chabě třpytilo pár hvězd. Hory se před nimi tyčily jako rozlehlý temný stín.

Vyjma té záře uprostřed. Zvala ho k sobě jako útulná světnice. Přitahovala ho jako lákavé pokušení, z něhož člověka zároveň mrazí. Snažil se to nevnímat, sám sebe úporně přesvědčoval že je to něco jiného, co nemá se stopami které sleduje nic společného.

Alespoň doufal, že nemá.

„Je ti zima?“ zeptal se ho Tri, kráčející vedle něj.

„Ne,“ odpověděl Matthias. Trpěl řadou nepříjemných pocitů, ale zima k nim nepatřila. Po západu slunce se sice ochladilo, ale Matthias s tím počítal už když odcházeli a vzal si ještě jeden svetr.

„Máš v úmyslu jít celou noc?“ zeptal se Tri.

„Bude-li to tak dlouho trvat, ano,“ odtušil Matthias.

„A co uděláš když je najdeme?“

Na to Matthias nedokázal odpovědět. Neměl s sebou žádnou svěcenou vodu a kromě toho by mu stejně nebyla nic platná. Pro boj s Feyi byl vybaven jen svým důvtipem.

Ostatně se mu v této chvíli s nimi ani bojovat nechtělo.

Přišlo mu však zajímavé, že se ho na to Tri ptá. Se západem slunce Tri zjevně ztratil touhu ty vysoké

varovat. Nebo ho možná přesvědčili krvané, s nimiž se setkali ve městě.

Matthias Trimu neodpověděl. Prostě kráčel dál po ohnivé stopě vypálené do prašné stezky.

Stopy byly nějaké podivné. Byly dvojí, proplétaly se přes sebe, jako by přímo vyzývaly ke sledování. Strach a zmatek, který v něm vyvolaly když byl ještě v Constantě, polevil – napadlo ho, jestli v něm strach spíš nevyvolalo samo město – ale pořád z nich měl podivné mrazení.

Nikdo jiný ty stopy neviděl. Ani Tri, ani Jakib s Denlem, nikdo z města.

Jen Matthias.

Matthias dokázal už řadu neobvyklých, dokonce až nemožných činů, a vždycky ho to trápilo.

Jeho předchůdce, padesátý rocan, by to přičítal tomu, že se Matthias nepodvoluje Boží vůli. Padesátý rocan věřil, že Matthias zvláštním způsobem Boží vůli vnímá.

Matthias měl vůči padesátému rocanovi své výhrady. Matthiasův zvláštní způsob chápání Boží vůle vycházel z jeho rozsáhlých znalostí. Už v prvních letech strávených ve Svatyni zjistil, že postrádá víru padesátého rocana. Stejně tak sice postrádalo víru mnoho dalších členů Svatyně, pro něž znamenala Svatyně především dobré bydlo, ale Matthias si věřících vážil.

Padesátý rocan věřící byl.

A stejně tak Matthiasův nástupce Titus.

Oba dva zabili Feyové.

Matthias se otřásl a vzhlédl. Stopy se vinuly po horské stezce a on v jejich světle stezku viděl. Tu a tam maličko vybočily, až nakonec končily na nějakém skalním výběžku.

Výběžek byl zatím daleko, ale když se na něj Matthias zadíval, na okamžik měl pocit jakési bytosti.

Zastavil se. Tuhle bytost cítil už dřív. Slabě. Cítil ji už nějaký čas předtím, než se stal rocanem. Jenže tehdy ji cítil západně od Jahnu, někde v blízkosti Sedmikráskové říčky. Brzy se z ní stalo něco, co sám pro sebe nazýval zbožným přáním, snem, stínem milovaného nebožtíka, jenž člověku nahlíží přes rameno.

A teď byla ta bytost na skalnatém srázu v horách, kde byl jako dítě odložen, a Matthias ji vnímal tak zřetelně a výrazně, až měl pocit že by se snad mohl natáhnout a dotknout se člověka.

„Není ti něco, Ctihodnosti?“ zeptal se Denl a zastavil se vedle něj. Proti černé obloze se třepetal plamen jeho pochodně. Oheň vypadal téměř neskutečně, jako by ho nakreslil nějaký umělec najatý Svatyní.

„Ne, nic mi není, díky,“ odpověděl Matthias. Světlo z pochodně ho rušilo při sledování stop. Něco ho na nich trápilo. Nějak se od té bytosti lišily a zároveň s ní byly nějak spojeny.

Znovu se otřásl.

Nemůže jít dál jen tak. Musí si to napřed rozmyslet.

A taky chtěl jít dál sám.

Obrátil se na Triho. „Poslouchej,“ řekl mu, „zůstaňte tady. Jestli narazím na Feye, jdi do Constanty a řekni vůdcům Moudrých žes našel ty vysoké a řekni jim kde.“

„Ne,“ odmítl Tri. „Moudří jsou ti poslední, které bychom tady chtěli. Já jsem sem šel ty vysoké varovat aby odešli.“

„To já vím,“ odpověděl Matthias. „A to také můžeš, pokud to budou ostrované. Ale jestli to budou Feyové, dojdeš pro vůdce Moudrých. Feyové jsou mnohem nebezpečnější. Ti nepotřebují chránit. Ti by zničili celé město.“

„On si nevymýšlí,“ podotkl Jakib. „Vypálili Jahn.“

„A většinu lidí povraždili,“ přidal se Denl.

Tri zavrtěl hlavou. „Ty víš co Moudří udělají. Přijdou sem a zavraždí je.“

„To ano,“ souhlasil Matthias. „To já vím.“

Tri zaklonil hlavu. „Ty bys zavraždil lidi které jsi v životě neviděl?“

„Feye jsem viděl.“

„Ale ne tyhle Feye.“

„Já nevím,“ pravil Matthias. „Já jsem ještě nepotkal Feye, kterého by nestálo za to zabít.“

„Omlouvám se,“ ozval se Denl, „ale Ctihodnost má pravdu. Feyové sou pěkně krvelačná čeládka. Ani nic neřeknou a rovnou tě stáhnou z kůže.“

„Nebo tě zajmou živýho a daj tě nějakýmu svýmu démonovi, kerej ti ukradne duši a zavře ji,“ dodal Jakib a otřásl se, až se plamen pochodně zatřepetal.

„Vy jste to všechno viděli?“ zeptal se Tri.

„Jo,“ prohlásil Denl. „Už obsadili většinu ostrova. Vypálili Jahn. Kolikrát ti to máme, člověče, říkat? Ti nás sem přišli vyvraždit.“

„Vy tomu doopravdy věříte?“ zeptal se Tri.

„Ne,“ odpověděl Matthias tiše. „My to víme.“

Nelíbilo se mu tady jen tak postávat. Měl pocit, že je příliš na ráně.

Obrátil se na Triho. „Mám to nařídit někomu jinému?“ zeptal se ho.

„Já na vraždění nevěřím,“ odpověděl Tri.

„A co ve válce?“ opáčil Matthias.

„Nejsme ve válce,“ odpověděl Tri.

„Constanta možná ne,“ souhlasil Matthias, „ale Modrý ostrov ano. Celou tu dobu vás chrání jenom to, že jste daleko od všeho dění.“

Tri se roztřeseně nadechl. Matthias už nechtěl déle čekat.

„Takže?“ zeptal se. „Uděláš to? Nebo mám poslat Denla?“

„Denlovi neuvěří," odpověděl Tri. „Ten přišel s tebou."

„Takže to zůstává na tobě, že?" opáčil Matthias.

Tri polkl. „Hádám že ano."

Matthias krátce přikývl a vyrazil po stezce dál. Stopa ostře odbočila a Matthias se jí držel. Jakib s Denlem za ním nesli pochodně a na stezku dopadal Matthiasův stín. V té tmě vypadal Matthias ještě vyšší než byl ve skutečnosti.

Třeba ho dělají vyšším hory samotné. Těžko říct.

Teď už tu bytost skoro viděl. Byla ve střehu. Cítil, jak je ostražitá. I ona ho vnímala.

Klusal po stezce a Jakib s Denlem se snažili udržet s ním krok, ale měli na to moc krátké nohy.

Vlastně ani nestál o to, aby mu stačili. Chtěl se s tou bytostí setkat sám.

Stezka strmě stoupala a Matthiase už bolely nohy. Ostatní nechal daleko za sebou a jak si jeho oči postupně přivykly na tmu, objevil mezi dvěma stopami ještě třetí. Překvapeně zamrkal a vzhlédl. To, co považoval za skalní výběžek, byl velmi podivuhodný útvar: tvořilo ho několik kamenných sloupů, podpírajících plochou skalní římsu.

A tam uvnitř, mezi sloupy, byla ta bytost.

Země kolem sloupů se stopami, které Matthias sledoval, jen hemžila, a odtud pokračovaly dál nahoru, směrem ke zvoucímu světlu.

Ale těsně před sloupy se zastavil. Ruce se mu třásly a dech mu hvízdal v hrdle.

„Já o tobě vím," pronesl. „Nemá smysl se schovávat."

Vzadu na stezce slyšel své tři společníky. Doufal, že ho Tri poslechne. Tri však měl značně osobité názory, což sice předtím bylo Matthiasovi ku prospěchu, ale teď si jím tak jist nebyl.

Denl došel k Matthiasovi, kolem kterého se rozlil kruh světla.

Do světla vkročil jakýsi muž. Plavovlasý, s kulatým obličejem a modrýma očima.

A malý.

Velmi malý. Stejně malý jako Tri. Matthias se nad ním tyčil jako skála.

Byl mladý – podle hladké tváře a jemného výrazu to byl ještě chlapec. Jen ty oči z něj dělaly muže. A bylo v nich tolik žalu.

Tu bytost cítil z tohoto muže či chlapce. A zároveň z něj vycházela i moc, s jakou se Matthias ještě nesetkal.

„Takže ty jsi ten druhý," pravil chlapec.

Matthias očekával jakékoli uvítání, jen ne tohle. „Druhý?"

„Celý život jsem tě cítil," odpověděl chlapec. „Myslel jsem si že jsi Fey."

Tohle, po všem tom výsměchu ve městě, po všech těch projevech nenávisti které zažil.

„Nejsem žádný Fey," zavrčel Matthias.

„Nejsi," souhlasil chlapec. „Ty ne. Ty jsi jako já."

Dorazil k nim Jakib a jeho světlo se přidalo k Denlovu. „Je tam uvnitř ještě někdo?" vyzvídal.

„Ne," odpověděli chlapec a Matthias jako jeden muž. Matthias zaťal pěsti. Teď jasně cítil, že měl pravdu, když se chtěl s tím chlapcem setkat o samotě.

„Vraťte se k Trimu," nařídil jim Matthias a vzal si od Denla pochodeň. „Počkejte na mne vzadu."

„Ale Cti…"

„Poslechněte," vyjel na ně Matthias, než stačil Denl dokončit slovo.

„Jo," souhlasil Denl.

Jakib po něm střelil pohledem. „Slíbili jsme Marly, že na tebe dohlídnem."

„A to taky uděláte," odpověděl Matthias. „Ale z doslechu."

„Ty toho kluka znáš?" zeptal se Denl.

„Vím o něm už dlouho," odpověděl Matthias a v okamžiku, kdy to vyslovil, si uvědomil, že je to pravda. Věděl o něm od jeho narození, cítil ho den co den, uvědomoval si ho víc než si připouštěl. Cítil ho stejně samozřejmě jako zem pod nohama. Jednoho dne se chlapec prostě objevil a Matthias ho vycítil jako někoho, kdo právě vešel do místnosti.

„Mně se to ňák nechce líbit," prohlásil Jakib.

„To ani nemusí," odsekl Matthias.

„Víš, ona tě miluje, a esli se nevrátíš…"

„Vrátím," odpověděl, ale proti jeho vůli ho Jakibova slova zahřála. Jenže jak by ho mohla Marly milovat? Viděla ho jen jako zraněného, jako někoho, kdo potřebuje pomoct dostat se ven z podzemí, jako člověka který se v den kdy se poznali ani neudržel na nohou.

„Já mu nic neudělám," ozval se chlapec, ale vyznělo to, jako by konec věty vypustil. *Já mu nic neudělám – zatím. Já mu nic neudělám – nikdy. Já mu nic neudělám – protože on je jako já.*

„Esli mu něco uděláš, tak si tě najdem," zavrčel Jakib. „A uděláme s tebou to samý co ty s ním."

Chlapec vážně přikývl, jako by ta hrozba pro něj něco znamenala. Ale Matthias věděl, co si asi v duchu myslí. Chlapec nevěřil, že by mu mohli něco udělat. A už vůbec nevěřil, že by s ním mohli naložit stejně jako on s Matthiasem.

Do Matthiase se najednou dala zima. Málem už by jim nařídil, aby neodcházeli. Ale neudělal to. Chlapec už tak prozradil příliš a Matthias nějak nestál o to, aby to poslouchal někdo jiný.

„Je to v pořádku," prohlásil. „Jděte."

Denl nespouštěl z chlapce pohled. „Uvědomuješ si, že tento muž nese Tajemství…“

„Jděte,“ zavrčel Matthias. Věděl co se Denl chystá říct. Řekl by, že Matthias zná Tajemství rocanismu, že ví jak zabít Feye. Ale Matthias nestál o to, aby to ten chlapec věděl.

„Dobrá,“ prohlásil Denl. „Ale esli zemřeš ty, zemřem šichni.“

O tom Matthias dost pochyboval. Věděl, jak je ostrovní národ houževnatý. Ale zároveň věděl, že je pro ně důležitý, že ho potřebují, mají-li přežít.

A měl dojem, že mu v tom ten chlapec pomůže.

„Nic se mi nestane,“ prohlásil.

Denl se kysele ušklíbl a strkal mu pochodeň, ale Matthias jen odmítavě zavrtěl hlavou. Nechtěl mít plné ruce. Denl chvíli čekal, pak zastrčil pochodeň do škvíry mezi balvany a vydal se zpět. „Oni tě chrání,“ podotkl chlapec, jako by mu to přišlo neobvyklé.

Matthias neměl chuť se pouštět do tohoto tématu. Přistoupil k chlapci o krok blíž. Dosud žasl nad tím, o kolik je vyšší než on. Díval se mu shora na temeno stejně jako jiným ostrovanům. Jenže z tohoto chlapce měl jiný pocit.

„Cos myslel tím, že jsme stejní?“ zeptal se.

„Přede mnou to tajit nemusíš,“ odpověděl chlapec. „Copak to necítíš? Já o tobě vím celý život. A vsadím se, že ty víš o mně.“

„A o tom třetím,“ podotkl Matthias opatrně.

„Ano,“ souhlasil chlapec. „O tom třetím, který přišel s Feyi při posledním vpádu. Ale ty nejsi Fey.“

„To ne,“ souhlasil Matthias.

„Ani já ne. Přesto máme magii.“

„Já žádnou magii nemám,“ zavrčel Matthias.

Chlapec se usmál. Ve světle pochodní byl přízračně bledý. „Ale jistěže máš," namítl. „Jinak bych tě nevycítil."

Ty máš velkou magii, svatý muži.

Před lety Matthias prolomil zaklínadlo spánkojezdce, přestože Feyové tvrdili, že to může dokázat jen jejich magie. Odvrátil zaklínadlo jiného Feye a zabil ho. Z krve spletl lano a vyšplhal se po něm ze dna Cardidy.

„Já žádnou magii nemám," zašeptal.

„Ale máš," opakoval chlapec. „Jen není řádně školená. Tady. Zkus tohle."

Rozevřel pěst a na dlani se mu objevila ohnivá koule. Vzápětí zmizela stejně rychle jako se objevila.

„Tohle já nedokážu," bránil se Matthias.

„Nezkusil jsi to."

„Nedokážu," trval na svém Matthias.

Chlapci se po tváři rozlil úsměv. „Ale dokážeš. Prostě si to představ, a pak to na dlani ucítíš. My dva, ty a já, můžeme stvořit na co si jen vzpomeneme. To většina lidí neumí."

Matthias si vzpomněl jak při prvním feyském útoku bral lahvičky se svěcenou vodou a házel s nimi po Feyích v naději, že je zastaví.

A to se mu taky podařilo.

Zastavil je.

Ale takový masakr si nepředstavoval.

Anebo ano?

„Zkus to," ponoukal ho chlapec.

Matthias zvedl ruku a rozevřel dlaň. Musí to zkusit. Když to nezkusí, bude si nad tím lámat hlavu do konce života. Představil si ohnivou kouli stejnou jako tu kterou stvořil chlapec a vzápětí ji ucítil. Podíval se na svou ruku.

Na dlani mu hořela koule, dokonale kulatý plamen, ve středu rudý, oranžový a modrý, na dotek chladný.

Zavřískl a rychle ji setřepal.

Koule dopadla na zem.

Chlapec luskl prsty a koule se rozletěla k němu. Chytil ji do dlaní, rozmáčkl ji, oheň zmizel a zanechal po sobě jen obláček kouře.

Matthias dosud viděl světlo plamene vypálené do tmy.

„Když už je stvoříš," napomenul ho varovně chlapec, „jsou skutečné a musíš s nimi zacházet opatrně."

„To jsem neudělal já. Tos udělal ty," bránil se Matthias. „Já to neumím."

Chlapec si ho chvíli pozorně prohlížel.

„Takže takto jsi celou tu dobu přežil. Ty jsi neuvěřil ve vlastní schopnosti? Děláš to tak, že popíráš svou moc? Přičítáš ji někomu jinému?"

„Tos udělal ty," trval na svém Matthias a ucouvl.

„Tak zkus něco jiného," navrhl mu chlapec. „Zkus něco, o čem mi neřekneš. Představ si to a uvidíš co se stane."

„Ne." Matthias málem zakopl o kameny, mezi nimiž byla zasunuta pochodeň. Chytil se jich, aby neupadl. Pochodeň se zakymácela a plamen se zatřepetal. „Co jsi zač?"

„Feyové mne nazývají čarodějem. Nevím, jak by se to řeklo ostrovsky. Domnívám se, že ostrovština svůj výraz pro čaroděje už dávno zapomněla."

„K tomuto tě donutili Feyové?"

„Ne," odpověděl chlapec smutně. „Také se jim nechtělo tomu uvěřit, a tak udělali zkoušku. Měl jsem jejich magické schopnosti a přitom jsem se narodil ještě předtím, než sem vtrhli. Jsem čistokrevný ostrovan. Stejně jako ty."

„Musíš být Fey. Oni někdy vypadají jako ostrované." Matthias si vzpomněl, jak jeden takový přišel do Svatyně.

„Prověř si mne,“ navrhl mu chlapec.

„Svěcená voda už nepůsobí.“ Matthias se opatrně narovnal. „Ty jsi Fey a máš v úmyslu si se mnou pohrávat, až zešílím.“ „Ne,“ odpověděl chlapec. „Jmenuji se Coulter a jsem ostrovan stejně jako ty. Jednou budeš muset uvěřit v to, co dokážeš.“

Ty máš velkou magii, svatý muži.

„Proč mi to říkáš,“ zeptal se Matthias.

„Protože jsem se nikdy nesetkal s nikým mně podobným, kdo by nebyl Fey,“ odpověděl Coulter. „Pomysli jen, co bychom spolu dokázali. Jsme stejně mocní jako nejmocnější Feyové. Když svou moc využijeme…“

„S kým putuješ?“ zeptal se Matthias. „Komu patří ty stopy?“

K jeho překvapení se Coulter podíval přímo na stopy, po kterých sem Matthias přišel. „Dvěma mým přátelům,“ odpověděl.

„Jak je možné, že jejich stopy vidím, ale stopy svých přátel ne?“ zeptal se Matthias.

„Viděl bys je, kdybys chtěl. Ale to je zbytečné. Kdybychom se dívali na stopy po všech, kdo tudy prošli, brzy bychom oslepli. A tak se chráníme.“ Chlapec k němu postoupil o krok blíž. „Tak se zkus podívat po stopách svých přátel.“

Matthias zavrtěl hlavou. „A ty prostě zařídíš, aby se objevily.“ „Nemůžeš všechno přičítat mně,“ namítl chlapec. „Představ si, co bys dokázal, kdybys tu moc využíval, místo abys ji popíral.“

Matthias se roztřásl. „Tví přátelé jsou vysocí. Dnes přišli do Constanty a byli vyhnáni. Jsou to Feyové?“

Chlapec polkl. „Dva ano.“

„Ty putuješ s Feyi?“

„Nejsou takoví, jak si myslíš,“ namítl chlapec. „Prchají před Černým králem jako každý jiný. Kdyby je našel, zabil by je.“

Matthias si založil ruce na hrudi. „A totéž udělám já, jestli je najdu.“

„To přece nemůžeš,“ namítl chlapec. „Nemají s tímto vpádem nic společného. Snaží se Černého krále zastavit.“

„A to ti mám věřit,“ zavrčel Matthias. „Mám věřit slovu nějakého kluka, který má magii a může či nemusí být Fey.“

„Já nejsem Fey,“ bránil se chlapec. „Už jsem ti to řekl. Jmenuji se Coulter. Jsem stejný jako ty.“

„Ne, nejsi,“ odsekl Matthias. „Já bych nikdy s Feyi neputoval. Feyové jsou odporné ďábelské stvůry.“

„Protože mají magii?“ zeptal se chlapec.

Matthiase zamrazilo.

„Ty svou magii popíráš. Popíráš ji proto, protože by sis pak připadal stejný jako oni? Sám sobě bys připadal odporný?“

Ďáblův zplozenec.

„Ďábelský?“

„Já žádnou magii nemám,“ trval na svém Matthias.

„Ale máš,“ nedal se chlapec.

„Proč jen jste vy Feyové tak pevně rozhodnuti udělat ze mne jednoho z vás?“ Matthias cítil, že se ho zmocňuje vražedný vztek. Tohle se mu nestalo od té noci na jahnském mostě. A té noci málem zemřel. „Já k vám nepatřím.“

„A já nejsem Fey,“ odpověděl chlapec.

„*Lžeš!*“ zaječel Matthias, sáhl za sebe, popadl pochodeň a mrštil ji po chlapci. Chlapec vztáhl ruku a zastavil pochodeň uprostřed letu.

„Chceš mne zabít, protože ti říkám pravdu?“ zeptal se ho chlapec. „Tak moc nenávidíš sám sebe?“

„To není pravda," odsekl Matthias.

„Popíráš sám sebe. A když se sám se sebou hádáš, rozvzteklíš se, až se hory otřásají. Kdyby ses uklidnil a uvěřil mi, byl bys mnohem spokojenější. Spolupracovali bychom…"

„Ty nevypadáš moc spokojeně," odfrkl si Matthias. „Když jsi tedy tak spokojený, proč jsi tady, v horách, sám? Přátelé tě opustili?"

„Ne," odpověděl chlapec. „Ale někdy, když má člověk velkou moc…" – hlas se mu zlomil v půli věty.

„Přichází s ní velká odpovědnost. Já to znám," odpověděl Matthias. „Věř mi, že to znám."

A jako rocan vždycky cítil, že s odpovědností rocana nedokáže správně nakládat. Nikdy po tom postavení netoužil. Nehodil se pro to. Neměl dost víry. Prostě nevěřil ve věci zjevené i nezjevené o nic víc, než by věřil v nějakou ostrovní magii.

„Co ode mne chceš?" zeptal se tiše. Měl pocit, že si tuto otázku klade celý život. „Proč jsi mne přilákal sem nahoru do hor?"

„Já jsem tě sem nelákal," odvětil chlapec. „Přišel jsi sem po stopě mých přátel."

„Kde jsou?"

Chlapec se smutně pousmál. „Čekáš snad, že ti to řeknu? Poté, cos mi právě sdělil, že bys je zabil?"

Pochodeň visela mezi nimi. Volně se vznášela ve vzduchu. Matthias na ni chvíli upřeně zíral a vzdoroval touze zjistit, jestli by mu vlétla zpátky do ruky.

„Řekni jim, aby odtud odešli," požádal chlapce. Docela dobře může udělat to, co chtěl celou cestu udělat Tri. „Řekni jim, že dalšího varování se jim už nedostane."

Pak se rázně otočil a vykročil zpátky dolů cestou kterou přišel, k Denlovi, Jakibovi a Trimu. K lidem kteří vědí kdo je Matthias.

K lidem, jejichž přítomnost necítí.

Adrian se krčil za hromadou kamenů. Přestože byla v horách naprostá tma, měl pocit, že je ho vidět. Zdálo se mu, že ho někdo sleduje.

Z úkrytu vyšli tři muži. Odcházeli sami; Coulter, Dar, Chráněnka a Počisťa s nimi nebyli. Ale nebyl s nimi ani ten čtvrtý muž. Ten vysoký, který vypadal jako jejich vůdce.

V té tmě na něj Adrian pořádně neviděl. Jeho společníci byli jednoznačně ostrované, ale on sám byl tak vysoký, že to mohl být klidně Fey. Obličej měl celý ovázaný – dobrý trik, jak zakrýt feyské rysy.

Vynikající převlek.

Až na to, že se nechoval jako Fey. Když šplhali do hor, ostře svým lidem něco ostrovsky nařizoval. Zřejmě sledoval nějakou stopu.

Je to snad jeden z těch vysokých, kterých se vesničané tak báli? Nebo je na ostrově kromě Feyů a ostrovanů ještě někdo jiný? Nějaký třetí druh lidských bytostí, o němž Adrian ještě neslyšel?

V té tmě byl skoro hotov něčemu takovému uvěřit.

Opřel se zády o kámen. Ruce i záda ho bolely, ale to teď bylo vedlejší. Těšil se na jídlo a vodu, ale v okamžiku, kdy uviděl ty čtyři stoupat do hor, mu bylo jasné, že si v nejbližších chvílích musí na odpočinek nechat zajít chuť.

Málem jim vletěl rovnou do náruče.

Vymyslel si lest – když odešel z lomu, předstíral, že jde někam jinam a zamířil dolů, aby si majitel lomu nemyslel, že jde Adrian varovat své přátele.

Dara s Chráněnkou.

Vypadalo to, že po těch dvou jde snad celé město. Adrianovi připadal jejich strach z vysokých lidí skoro

chorobný, o to děsivější to pro něj bylo. Nechápal to a nevěděl co má proti tomu dělat.

A co hůř, nevěděl jak ty dva varovat.

Neměl Počisťu poslechnout. Neměl přistoupit na to, že půjdou sem, daleko od všeho co znal. Měl se řídit svými předtuchami. Za všechna ta léta života na Modrém ostrově neslyšel o Krvavých útesech nic dobrého. Lidé, kteří odtud odešli, odmítali

o útesech i mluvit. Jakmile na to přišla řeč, zavrtěli hlavou a sto

čili hovor někam jinam.

Teď tomu Adrian začínal rozumět.

Ti tři muži se posadili na kraj cesty. Teď měli s sebou jen jednu pochodeň. Takže jednu museli nechat nahoře svému vůdci.

A ten je teď s Coulterem.

„Mně se to ňák nelíbí," prohodil jeden. „Je úplně bez ochrany."

„To jo," souhlasil druhý. „Jenže nám řek, ať dem pryč."

„To je pravda," pravil třetí. „Ale vypadalo to že ví co dělá."

„Nechoval se jako on," namítl první. „Viděl si, jak se koukal? Připadalo mi to divný. A to už co sme vyšli z města."

„Co na něj všichni ti lidi ječeli."

„Pořád je ještě slyším," podotkl první. „*Táhni*. Až sem se z toho rozklepal."

„Jako by to s člověkem samo strkalo," dodal druhý. „Jeden by si myslel, že se takle k vlastním chovat nebudou."

„Tady je všechno nějak jinak," usoudil třetí.

Pak se odmlčeli. Adrian se posunul o kousek dopředu, aby lépe slyšel, kdyby zase začali mluvit. Dopadalo na ně světlo pochodně a vrhalo jim na tváře

oranžové odlesky. Nevypadali nijak mimořádně: tři muži, v obličeji špinaví, ale ne tak moc, aby nebylo vidět jejich rysy. V obličejích byli buclatí, skoro jako děti. Ostrovní obličeje. Za léta strávená s Feyi se naučil rozeznávat rozdíly i ve tmě. Feyské obličeje postrádaly veškerou měkkost. Feyové měli rysy ostře řezané, samou vrásku a vztek.

„Co myslíš, že od něj ten chlápek chce?“

„Nic,“ odpověděl druhý. „To byl jeho nápad, že tam zůstane.“

„To nebyl dobrý nápad,“ usoudil třetí. „Nelíbí se mi tady jen tak čekat.“

„Tak tobě se to nelíbí? Ty ses ho přece chtěl zbavit od začátku,“ zavrčel první.

„Denle,“ napomenul ho druhý.

„Dyť je to pravda,“ odsekl Denl pobouřeně. „Klidně by ses přidal k té sběři dole. Klidně bys to vzdal, kdybysme tam nebyli.“

„Málo mne znáš,“ odpověděl první.

„To jo, a po dnešku už vůbec.“

„Denle…“

Pak k nim shora dolehl výkřik: „*Lžeš!*“

Ten hlas Adrian neznal, ale znělo v něm tolik vzteku a bolesti, až se Adrian zachvěl. Co se to tam nahoře jen děje?

„To byl on,“ vydechl Denl. „Dostali ho.“

„Jací oni?“ opáčil třetí muž. „Je tam jen ten chlapec.“

„To je fuk,“ odsekl druhý. „Slíbil sem svý sestře, že se vrátí živej.“ A s tím se zvedl a vykročil po stezce nahoru.

Ostatní ho následovali a cestou se ještě dohadovali.

Chlapec. Je tam jen ten chlapec. Ne »oni«. Jen chlapec.

Ale který? Dar? Coulter? Nebo snad mylně považovali Počisťu za nějaké ostrovní dítě?

Vlastně na tom nezáleželo. Pro Adriana byli důležití všichni tři – a stejně tak pro ostrov samotný.

Ještě si to ani plně neuvědomil a už pádil nahoru. Ti tři měli strach a vystrašení lidé nepřemýšlejí. Rovnou jednají. Mohou ublížit komukoli z Adrianových přátel, kdo je zrovna nahoře. Mohou ho dokonce i zabít.

A jestli je to Dar, tak ten se sám neubrání. To není jako s Coulterem. Dokonce ani jako s Počisťou.

Početně jsou na tom hůř – dva proti čtyřem – ale Adrian to přece jen trochu vyrovná. A kromě toho ti čtyři nebudou čekat útok zezadu.

Je sice sám, ale jestli je někdo z jeho přátel v nesnázích, tak jim ukáže, co zmůže jeden rozzuřený člověk.

Však ti čtyři ještě uvidí.

Poznají, zač je toho loket.

I kdyby za to měli zaplatit životem.

Pausho se vtiskla hluboko mezi balvany. Vedle ní tiše bědovala Fyra. Zatím si jich nevšimla ani ta skupinka u stezky, ani ten cizinec, který se schovával za jinými balvany.

Potud to bylo dobré. Sledovat stopy v té tmě jí dalo dost zabrat. Cizinec byl chytrý – šel do města, tam chvíli kličkoval mezi domy, a pak zamířil postranní cestou nahoru. Kdyby ji na něj Zak neupozornil, tak by ho Pausho propásla.

A Fyra jakbysmet. Ta neviděla dokonce ani Zaka. Pausho váhala, jestli ji má vůbec brát s sebou, ale pak si uvědomila, že Fyra ještě není unavená a tohle bylo, jak se říká, pro mladé nohy.

Cizinec sledoval do hor tu první skupinu. Dva členy skupiny poznala: Matthiase a Triho. Když uviděla Triho, vzedmula se v ní vlna vzteku. Jak jen se jím mohla nechat tak ošálit? Jak jen mohla přehlédnout jeho vztahy s Matthiasem? Matthias je ďáblův zplozenec a je tu trpěn jen díky tomu, že jeho pěstounka měla ve městě zjevně řadu přívrženců, a to dokonce ještě i teď, po smrti. Ale Tri původně vypadal naprosto spořádaně, stejně jako jeho otec, a tak ochotně vstoupil do řad Moudrých.

Právě ta jeho ochota ji měla varovat. Nikdo, kdo chápe, co Moudří dělají, se k nim netouží připojit. Nikdo.

Cizinec se zastavil a Pausho s Fyrou rovněž. Matthias šel se svou skupinou dál do hor a ti tři se posléze vrátili bez něj. V mihotavém světle pochodně matně rozeznávala jejich obličeje. Tri vypadal vyčerpaně a skoro vylekaně. Druhé dva neznala, ale zřejmě byli značně pobouřeni. Neslyšela, o čem spolu mluví, ale byl to velmi vzrušený rozhovor.

Ale ten cizinec je asi slyšel. Zdálo se, že pozorně poslouchá.

Našel snad Matthias ty vysoké?

Má snad v úmyslu se k nim přidat?

Při tom pomyšlení ji po páteři přeběhl ledový chlad. Matthias byl nebezpečný způsobem, který chápalo jen pár lidí. Dokonce váhala, jestli si to vůbec uvědomuje on sám. Tri neměl ani tušení, s kým se to spojil a nepatřil k Moudrým natolik dlouho, aby se všemu naučil.

Kromě toho odmítal číst. Byl to hlupák, nevyužil možnosti něco se naučit, byť měl k vědomostem volný přístup.

Teď tomu byla ráda. Některé věci by neměl znát nikdo mimo posvátný kruh. Zpočátku se bála, že Tri něco ví. Pak si uvědomila, že se ani netrápil s tím, aby si něco zjišťoval.

Pro Moudré to bylo dobré i špatné zároveň. Ona jediná mu nevěřila. Ona jediná byla proti němu. Všichni ostatní ho považovali za skvělého.

Ostatní se budou cítit zrazeni a možná budou házet vinu na ni. Možná ji obviní, že proti němu byla od začátku zaujatá.

Pak najednou nahoře někdo zaječel: *„Lžeš!“*

Ozvěna v horách výkřik znásobila. V tom hlase slyšela vztek, bolest a zrazení; stejnou trýzeň, jakou slyšela vždy, když odkládala do sněhu nějaké novorozeně. Zřejmě dokonce i novorozeňata chápou, co s nimi ten dospělý dělá. Dokonce i novorozeňata poznají zradu.

Ten výkřik vyburcoval muže k činu. Rozběhli se nahoru. Cizinec je chviličku pozoroval, a pak se rozběhl nahoru také.

„Jdeme?“ zeptala se Fyra.

„Asi bychom měli," odpověděla Pausho. Jenže ona nepoběží. Nechá všechny zúčastněné – vysoké nahoře, Triho přátele a cizince – ať si svůj spor vyřídí sami, a dorazí až potom. Ať se třeba pobijí navzájem. To jí její poslání jen ulehčí.

Pomalu vstávala a zároveň ostražitě naslouchala, s nadějí, že zaslechne další výkřiky. V horách se však rozhostilo zlověstné ticho.

Opatrně kráčela po stezce. Teď, bez pochodně, jí tma připadala mnohem nepřátelštější. Fyra se držela její zavalité postavy jako klíště: v její blízkosti byla očividně klidnější.

„Co myslíš, co se tam děje?" zašeptala Fyra.

Pausho jen potřásla hlavou. Neodvažovala se ani hádat.

Stezka najednou začala strmě stoupat. Před sebou uslyšela hlasy. Po nebi se míhaly odlesky plamenů z pochodně – ne, to je něco víc než jen pochodně. Vypadalo to na nějaký velký, slavnostní oheň.

V hrdle jí vyschlo. Zepředu slyšela někoho ječet. Slova rozeznávala jen stěží – bylo to něco o útoku na Ctihodnost. Do toho se ozval další hlas který to popíral a k tomu někdo někoho žádal, ať s tím přestane. Pak se všechny čtyři hlasy slily do jediného výkřiku.

Spěchala, seč jí síly stačily. Konečně doběhla nahoru a narazila na čtyři muže, stojící vedle stezky. Nejviditelnější byl díky své výšce Matthias. Cizinec sem doběhl také a rovněž se na místě zastavil. Před nimi stál jakýsi muž v plamenech. Vedle něj se vznášely dvě pochodně. Byť ho plameny zachvátily od hlavy až po paty, sám zřejmě nehořel.

„Nepřibližujte se," řekl. „Nedotýkejte se mne."

„Byl jsem už na odchodu," namítl Matthias.

„Tví přátelé mne chtěli zabít," odvětil hořící muž.

Cizinec se prodral skupinkou dopředu a vztáhl ruce. „Coultere…“ začal.

Muži vylétla z ruky ohnivá koule, dopadla doprostřed mezi přihlížející a rozprskla se jako hořící voda. Jeden z přihlížejících – Tri?, těžko říct v tom mihotavém světle a stínech – si smetl oheň z nohy.

„Držte se zpátky,“ varoval je muž.

„Odcházíme,“ opakoval mu Matthias.

Vylétla další ohnivá koule. Tentokrát přistála poblíž Pausho.

„Jeden z nás lže, ale já to nejsem,“ prohlásil muž. „Ty lžeš. Tvrdil jsi že odcházíte a přitom jste rozhodnuti najít mé přátele a zabít je. Nebo snad ne?“

„V tom jsem ti nelhal,“ bránil se Matthias.

„A chtěli jste mne zabít.“

„O nic takového jsem se nepokusil.“

„Ty ne,“ odpověděl muž v plamenech. „Ale tví přátelé ano.“

Vzduchem proletěla třetí ohnivá koule a dopadla na stezku. Pausho uskočila stranou, blíž k balvanům. Slyšela, jak vedle ní sípá Fyra. Ve vzduchu čpěl kouř. Na zemi se rozhořely maličké plamínky.

Cizinec popošel k muži ještě blíž. „Coultere…“ opakoval.

Vybuchla čtvrtá ohnivá koule a Pausho ta záře oslepila.

„Drž se zpátky!“ zvolal muž.

„To jsem já,“ vyhrkl cizinec. „Adrian.“

„Adrian,“ opakoval po něm muž v plamenech a cizince najednou zahalilo tajemné světlo, přitáhlo si ho k muži v plamenech, pak se rozlilo kolem nich a proniklo mezi skalní sloupy. Vzápětí cizinec zmizel a světlo pohaslo.

„Nech nás jít,“ žádal ho Matthias.

„A proč?“ otázal se muž v plamenech. „Lhal jsi mi. Chtěli jste mne zabít a teď chcete zabít mé přátele.“

„Co to je?“ zašeptala Fyra s hrůzou. Pausho jí neuměla odpovědět. Z Fyry čišel takový strach, že se od ní nakazila. Stály před něčím, s čím se ještě nikdy nesetkaly, před něčím co bylo nad jejich chápání.

Proletěla kolem nich další ohnivá koule a dopadla na strmý svah. Valila se dolů a cestou zapalovala nízkou trávu.

„Přestaň,“ vyhrkl Matthias. „Všechny nás zabiješ.“

„Coultere, prosím,“ ozval se cizimec, nyní skrytý ve tmě za hořícím mužem. „Nech je jít.“

Teprve teď, napotřetí, uslyšela Pausho to jméno pořádně. Zachvěla se.

„Co to je?“ zašeptala Fyra znovu.

„Nechat je jít?“ opáčil muž v plamenech. „Aby se mohli spojit s těmi ženami dole, a pak nás napadnout? To ne. Chtěli zabít Chráněnku a …“

„Já vím,“ skočil mu do řeči cizinec, „ale toto není nejlepší způsob, jak je zastavit. Nech je jít.“

„Nerozumíš tomu,“ odpověděl hořící muž a v jeho hlase uslyšela Pausho mládí.

A šílený strach.

„Ty nevíš, co rozpoutám, když je nechám jít.“

Nezaslechla snad v jeho hlase i vzlyknutí?

Coulter. Zahalila si hlavu. *Táhni*, zašeptala. *Táhni*. I jí se hlas třásl hrůzou. Fyra jí položila ruku na rameno.

„Ten tvor ví, že jsme tady,“ zašeptala.

„Já vím,“ odpověděla Pausho. Ale zároveň si nějak uvědomovala že to, že o ní hořící muž ví, ji v tuto chvíli trápí ze všeho nejméně. Toto bylo přesně to, čeho se Moudří vždycky obávali.

A ona to dopustila.

Coulter.

Zavřela oči.

Byla to její chyba.
A ona to musí napravit.

Con ztratil veškeré povědomí o čase.

Svět se scvrkl na smrad, shnilou břečku a ostré dřevěné hrany. Namáhavě se prodíral ven, celý podrápaný a zakrvácený. Hniloba mu zalézala pod kůži. Někde slyšel, že se hnilobou může člověk nakazit a zemřít. Ale dál se prodíral tím hnusem a tmou, do rukou se mu zabodávaly třísky a jak se snažil dostat ven, padaly na něj další a další bedny.

Před chvílí našel meč, ale neměl tu dost místa, aby ho mohl použít. A tak si ho přivázal k boku a dral se ven dál.

V katakombách se rozhostilo nepřirozené ticho. Byl tu už dlouho sám.

Když si uvědomil, že kroky utichly, přestal vřískat. A pak si ty Feye snažil vybavit tak, jak je viděl v tom kratičkém okamžiku, než ho Sebastian strhl dolů.

Dlouho mu trvalo, než pochopil, proč to Sebastian udělal. A pak mu najednou v hlavě vytanula Sebastianova slova.

Cone… to… jsou… Feyové… nená-vidí… lidi… jako… ty.

Sebastian si myslel, že mu tím zachrání život. A možná měl pravdu. Con vytasil meč a chystal se pustit s nimi do boje. Bojoval by ze všech sil, bojoval by, dokud by nepadl únavou nebo nebyl poražen.

Nebo dokud by to Feyové nevzdali.

Což bylo vysoce nepravděpodobné.

Jenže zajali Sebastiana a Sebastian je jeho posláním.

Sebastian je jeho přítel.

Con vší silou zatlačil do jedné bedny a podařilo se mu ji překotit. Dopadla na dlažbu a rozbila se.

Dopadla na dlažbu!

Sáhl do tmy před sebou a nic nenahmatal.

Nic tam nebylo.

Nic už mu nestálo v cestě.

Byl volný.

Přelezl posledních pár beden. V katakombách byla naprostá tma. Feyové si s sebou kromě Sebastiana odnesli i pochodně. Shora sem nepronikalo žádné světlo.

Takže je noc.

Měl pocit že v tom svinstvu trčel celé dny a přitom uplynulo teprve pár hodin.

Hodin.

Byl strašlivě špinavý. Kutna se mu lepila na tělo, po celých rukou měl zabodané třísky. Musí se toho nějak zbavit. Ještě nikdy se tak netoužil umýt.

Jenže to by mu zabralo moc času.

Konečně pod nohou ucítil chladný kámen. Chladný a tolik vítaný. Zhluboka se nadechl. Alespoň že kousek dál od beden není takový smrad.

Jenže Sebastian byl pryč.

Až do této chvíle Con v koutku duše doufal, že ho tu Feyové nechali. Šli tak rychle, že jim Sebastian rozhodně nemohl stačit. Takže ho nesli.

A odnášeli ho k Černému králi.

Co asi udělá ta zrůda s tak nevinnou bytostí, jako je Sebastian.

Con šátral po dlažbě. Nacházel kusy rozbitých beden, brambory, tuříny a mrkev a cáry látky. Prozkoumal okolí beden a pus-til se dál do katakomb.

Nic.

Nic než mrtví a rozbité bedny.

Nezůstala tu ani jediná feyská lampa.

Con se posadil na dlažbu. Síla, která ho hnala od okamžiku, kdy Feyové odešli, vyprchala. Toto pro něj byl nejtěžší okamžik, smutnější, než když zjistil že je Svatyně zničena. Tohle bylo horší než pád do beden,

děsivější než chvíle, kdy byl pohřben pod hromadou prken a mrtvol.

Selhal při plnění svého poslání. Dopustil, aby byl ten nejmírumilovnější člověk kterého znal zajat těmi nejkrutějšími tvory na světě. Černý král Sebastiana zničí mrknutím oka. Možná že to už udělal.

„Odpusť," zašeptal Con a ani nevěděl jestli mluví sám k sobě, k Nejsvětějšímu nebo k Sebastianovi.

Složil hlavu do dlaní. Kolem a kolem vzato je ještě chlapec. Od chvíle kdy našel Sebastiana se cítil jako dospělý, ale to jen díky tomu, že byl v mnoha směrech vyspělejší než Sebastian. Ale je ještě chlapec. Ještě ani zdaleka nedovršil dva tucty let, dokonce ještě ani nedosáhl věku, kdy mohou být audové povýšeni. Jen málo audů v jeho věku bylo pověřeno posláním. Vlastně věděl jen o jednom: padesátý druhý rocan byl takto mladý pověřen posláním. Padesátý druhý rocan šel do feyského úkrytu vyřídit vzkaz, neozbrojen a sám.

A padesátý druhý rocan odtamtud vyšel živ a zdráv.

Ale někdo tím posláním padesátého druhého rocana pověřil. Conovým původním posláním bylo varovat krále Nicholase, že Feyové napadli Jahn. Toto poslání Con nikdy nesplnil. Těsně poté, co Con pronikl do paláce, král z paláce uprchl. Ale Con našel králova syna a chránil ho.

A ochránil ho až do dnešní noci, chránil ho ještě před pár hodinami. Pak králův syn zachránil Cona.

Sebastian tušil, že k tomu může dojít, že by je mohlo něco rozdělit. Třeba měl Sebastian v úmyslu se Feyům vydat už od okamžiku kdy ucítil první změny v magii. Přece nařídil Conovi, ať vyhledá jeho přátele, a dokonce trval na tom, aby mu Con jeho pokyny opakoval.

Kde jsou tví přátelé?

Na… jihu… Pro… tebe… jeden… den… chůze.

A co ty?

Na tuto otázku Sebastian nikdy neodpověděl. Věděl to? Co to za magii vlastně ten poloviční Fey má? A pomůže mu jeho magie, jestli se dostane do rukou Černému králi?

Con sklonil hlavu a pronesl krátkou modlitbu za svého přítele. Celým srdcem, celou svou duší se modlil k Nejsvětějšímu a doufal, že jeho modlitba dolehne k Božímu uchu.

Bůh teď nemůže Sebastiana opustit. Přece by ho neopustil, po tom všem, čím Sebastian s Conem prošli.

A co když ano?

Slovo pravilo, že Bůh má rád muže činu. Con svou modlitbou udělal pro Sebastiana co mohl, ale nemůže všechno ponechat jen na Bohu. Jestli má Slovo pravdu – a Con věděl, že má – tak je stejně tak na Conovi, aby Sebastiana zachránil.

Con viděl palác. Viděl, že Feyové jsou ve všech nižších podlažích. Sebastian měl pravdu – Feyové nenáviděli rocanisty. Když Cona spatří, zabijí ho.

Potřebuje pomoc, jenže rocanisté z podzemního sálu mu moc platní nebudou. Kromě toho přišli Feyové odtamtud. Do katakomb jiná cesta nevede.

Takže museli přijít odtamtud.

Con se otřásl.

Ti jsou už pravděpodobně mrtví. Má štěstí, že je naživu. A naživu je jen díky Sebastianovi.

Nemůže nechat Sebastiana v rukou Černého krále.

Jenže sám do paláce jít nemůže.

Kde jsou tví přátelé?

Na… jihu… Pro… tebe… jeden… den… chůze.

Jeden den chůze. A pak cesta zpátky. Přinejmenším dva dny. Přežije Sebastian u Černého krále dva dny?

Zabil by Černý král někoho z vlastních, byť by byl tak divný jako Sebastian?

To Con nevěděl. Ale jedno věděl určitě: Jestli půjde do paláce sám, zemře. Jestli přijde s pomocí, mohl by mít naději to přežít.

A živý by mohl zachránit Sebastiana.

Con ještě jednou sklonil hlavu, pronesl krátkou modlitbu za Sebastiana a požádal Boha, aby Sebastiana chránil, než dojde Con pro pomoc. Snažil se nežádat nic pro sebe. Snažil se nežádat o odpuštění, že nesplnil své poslání.

Snažil se, ale cítil, jak se mu do modlitby derou vlastní prosby. Věděl, že Boha neoklame o nic víc než sám sebe.

Ruce se mu třásly. Skončil s modlením a vstal. Krátce zauvažoval o hromadě sesutých beden. Teď z ní zbyla jen polámaná prkna trčící z hromady svinstva. Sesuly se jako kostky, když dítě postaví věž nakřivo.

Nebude ji stavět znovu. To by trvalo příliš dlouho.

Musí se vrátit.

Musí se dostat ven nějakou chodbou za řekou.

Doufal, že Feyové už podzemní síň opustili.

Feyům se postavit nemůže. Teď musí vzít rozum do hrsti.

„Bože, prosím," zašeptal. „Prosím." A v duchu zaváhal, jestli žádá o pomoc pro sebe, pro Sebastiana nebo pro oba.

A pak se mu najednou rozjasnilo: žádal, aby se se svým novým přítelem dostali z tohoto průšvihu společně – a živí.

„Oni ti nedají pokoj," řekla Darovi matka a podívala se na kapa a Chráněnku. Stáli o kousek výš na schodech a pozorovali ho. Chráněnka měla ruce založené na hrudi a kap soustředěně vraštil čelo, jako by se úporně snažil na něco přijít. „Pojď se mnou někam, kde si budeme moci pohovořit v soukromí."

Ale Dar se od okamžiku, kdy kapovi nařídil, ať se stáhne, nepohnul. Upřeně se díval na svou matku – či stín své matky – či obraz své matky – a soustředil se na každou podrobnost. Když pohnula hlavou, poskočily i copy. Hleděla na něj a v očích, tmavých a černých jako u každého čistokrevného Feye, se leskly slzy. Ve tváři neměla jedinou vrásku a pleť měla hladkou a pružnou jako dívka.

Ve svých vizích ji vídal starší. A ještě starší ji vídal Sebastianovýma očima. Pamatoval si na ni sice jen chabě, ale když s ní teď mluvil, vzpomínky se vynořovaly. Vzpomínka na její tvář, jak se nad ním sklání, na její hlas v sousední komnatě, smích, když mluví s otcem. A pak se nad ním objevili ti maličcí lidičkové, zabalili ho do pokrývky jako do motýlí kukly, vylétli s ním oknem ven a říkali mu, že jde domů…

„Dare," opakovala, jako by věděla, kde se jeho myšlenky toulají.

„Prosím, pojď se mnou."

Bez ohledu na to jak vypadala nebyl Dar tak hloupý, aby s ní někam chodil.

„Oni mne nijak neruší," odpověděl.

„Ale ruší. A bojí se mne. Podívej se na toho rudokapa…" Vyplivla to slovo, jako by rudokapy nesnášela. Třeba to opravdu je jeho matka. Třeba je opravdu tady. „Zírá na mne, jako by si myslel, že mne může uvidět."

„Proč by nemohl?“ otázal se Dar.

Naklonila se k němu a pohladila ho po tváři. Ztvrdlé, mozolnaté prsty mu promnuly zašpičatělé uši a něžně mu přejížděly po kulatém obličeji, až nakonec dospěly k modrým očím.

„Vypadáš jako tvůj otec,“ řekla tiše, s údivem, jako by tomu ani nemohla uvěřit.

„Jako tvůj otec, kdyby to byl Fey.“

Dar o krok ucouvl, aby se dostal z dosahu její ruky. „Proč tě nemůže Počisťa uvidět?“

Kap zaslechl své jméno a vzhlédl. Chráněnka strnula. Oba se pozorně zadívali na Dara. I když se na ně předtím tak utrhl, stejně byl rád, že tu jsou s ním. Dodávalo mu to pocit jistoty. Ti by mu nedali ublížit.

Ale mohlo by mu ublížit něco, co nemohou vidět.

„Tebe vůbec nikdo neučil, že? Můj otec tě unesl do stínozemí a neposkytl ti sebemenší vzdělání.“

Znovu ten pohrdavý tón. Dar byl v rozpacích. Moc se mu to nelíbilo. A především se mu nelíbila ta skrytá narážka na jeho pěstouny, Niku a Větra. Už při pouhém pomyšlení na ně se mu srdce sevřelo bolestí.

„Vychovali mne Feyové,“ pravil.

„Ale ne jako válečníka.“

Další pohrdavé rýpnutí. Jak je jen našla? „Co to má co společného s tebou?“

Usmála se a popotáhla si vestu. „Já jsem se rozhodla být válečníkem. Ty vize byly jen matoucí.“ Pak zvážněla. „Ty máš vize, že?“

„Nikam s tebou nepůjdu a ani ti nic neřeknu, dokud se nedozvím kdo jsi,“ odpověděl.

Kap si založil ruce na hrudi a Chráněnka popošla blíž. Ruku nespouštěla z nože.

Dar to koutkem oka postřehl. A stejně tak si toho všimla matka. Střelila po nich pohledem, a pak se usmála.

„Ti tě ale chrání. To je dobře, ale není to nutné.“

„Je to čím dál nutnější,“ odpověděl. „Čím déle mi nechceš říci co jsi zač, tím menší důvěru v tebe mám.“

Povzdechla si. „Ze všech Feyů bys právě ty měl nejlépe vědět co jsem. Nedávej tak najevo jaké máš mezery ve vzdělání, byť za to může tvůj děd.“

„Nikdy jsem po něm nic nechtěl.“

„To je vidět,“ odpověděla. „Nevím proč tě musel unést, když s tebou nejednal tak, jak by se na dědice Černého trůnu patřilo.“

„Nic mi neřekl,“ odpověděl Dar.

„Šamanka taky ne?“ Matka si povzdechla. „Měla přece o tvém vizionářství vědět. Měla ho pěstovat.“

Dar mlčel. Neměl ani tušení proč mu šamanka nepomohla víc. Jako chlapec ji vídal jen zřídka a když už se s ní setkal, dívala se na něj jako na něco, co v životě neviděla.

Nicméně mu v řadě věcí poradila.

Jenže jen když ji požádal.

A on ji moc nežádal.

Už se mu nechtělo té ženy dál ptát co je zač. Když mu to neřekne, vezme Chráněnku a kapa a odejdou odtud. Bude ji považovat za vizi vyvolanou podivnými čarami v této jeskyni. Nebo si bude myslet, že je to nějaký projev ostrovní magie, který vidí jen díky tomu, že je míšenec.

Zaklonila hlavu. Oči jí zářily, jako by udělal něco, co v ní vyvolalo pýchu. „I ty jsi tvrdohlavý. Ovšemže jsi. Takový byl tvůj otec i já. Byli jsme tak zarytě tvrdohlaví, že když jsme zkřížili meče, ani jeden z nás se nechtěl vzdát. A ani ty se nechceš vzdát. Ty se mnou opravdu nepůjdeš, dokud nebudeš vědět co jsem?“

„A možná ani pak ne.“

Povzdechla si. Pak vzhlédla a rozevřela náruč. Obličej jí ozářilo jakési světlo, ale Dar neviděl odkud

vychází. Zaplavilo ji, zbarvilo jí pleť dorůžova, a vypadala ještě živěji. Cítil v tom světle nějakou další bytost, či snad tisíce dalších bytostí. V jeskyni se oteplilo. Voda v kašně vytryskla výš. Meče na zdech se rozhoupaly a kalichy na policích zařinčely.

Kap upřeně zíral na meče. Chráněnka se dívala na kalichy. Takže tyto projevy jsou skutečné. Jediné co zřejmě ti dva nevidí, je jeho matka.

Nakonec ruce spustila a světlo pohaslo. Meče se přestaly houpat, kalichy ztichly.

„Co to bylo?“ zašeptal kap. Jeskynní ozvěna znásobila jeho slova.

„Mně se to tady nelíbí, Dare,“ ozvala se Chráněnka.

Dar si jí nevšímal; díval se na svou matku. Tváře měla zardělé. Teď vypadala ještě mladší.

„Kvůli tobě musím porušit zákony,“ pravila. „A nevím jakou magii si to vyžádá. Uvědomuješ si, že každá záměrná změna v magii vyvolá odezvu – nepředvídatelnou změnu stejného rozsahu?“

O něčem takovém nikdy neslyšel. Vzpurně vysunul bradu. „Mám to brát jako varování?“ zeptal se.

Chráněnka sevřela nůž pevněji.

„Musím tě varovat,“ odpověděla matka zarmouceně. Měla strach. „Musím ti otevřeně říct, že lámu pouta své podoby. Kdybych tě nevarovala, mohla bych napáchat ještě větší škody.“

„A po mně chceš, abych to odsouhlasil?“

„Anebo mne přijal tak jak jsem a přestal se ptát,“ odpověděla.

Upřeně se na ni zadíval. Jeho matka. Diamanta. Žena jeho otce, krále Nicholase. Žena, která byla zavražděna v den, kdy se narodila jeho sestra. Žena, jejíž jméno už nikdo nevyslovuje, vyjma Sebastiana, který pro ni truchlil až do své smrti.

„Přijmout něco jen tak bez ptaní je hloupost," prohlásil.

„K tomu je zapotřebí víry," odvětila. „A víru mají jen ostrované. Ale ty jsi napůl ostrovan, Dare."

„Byl jsem vychován jako Fey," namítl.

Na ta slova tupě zamžikala, poodstoupila od něj, popotáhla si vestu a rozhlédla se po jeskyni, jako by si teprve teď všimla, kde je.

„Ano," souhlasila. A Dar si uvědomil, že slyší v jejím hlase zármutek. „Byl jsi vychován jako Fey."

Ale jemu bylo lhostejné, jestli ji něco trápí nebo ne. Ani pořádně nevěděl jestli je opravdová a i kdyby ano, jestli je to jeho matka nebo nějaké zjevení, něco ostrovního nebo ještě hůř, něco z ostrovního náboženství.

„Takže mi to musíš říct."

Přikývla. Krátce. Pak se zhluboka nadechla. Dar přitom ani nevěděl jestli dýchá doopravdy. Jestli je skutečná. Věděl jen, že ji nikdo jiný nevidí.

Že ti dva, kteří nemají magii, ji nevidí.

Ti dva, kteří nemají ani magii, ani ostrovní krev.

„Já jsem Mystérium," řekla tiše.

„Nepochybně." Dar neměl náladu na žerty.

„Ne, Dare," pokračovala. Obrátila se k němu a podívala se mu zpříma do očí. Měla tmavé, pronikavé oči a dívala se na něj tak upřeně, jako by ho mohla pouhým pohledem přesvědčit, aby ji pochopil. „Já jsem Mystérium. Já jsem se stala jedním z Mystérií. Přece víš, co to je. A než ti sdělím víc, musím se poradit s Mocnostmi."

U Mystérií, říkají někdy Feyové. *U Mocností.*

To vysvětlovalo některá nesrozumitelná úsloví, jako: *To musí být nějaké Mystérium* nebo *To bylo sesláno nějakou Mocností.*

Zamrazilo ho.

„Já jsem o tom nikdy nic neslyšel," řekl.

„Chránila jsem tě od tvých tří let," řekla.

„To já jsem ti ukázala, jak opravit stínozemí, když se začalo hroutit."

„Ale já jsem tě tehdy neviděl," namítl.

„Viditelnou mne dělá toto místo," odpověděla.

„Co je to přesně za místo?" zeptal se.

Chvilku si hryzala spodní ret. „To ti nemohu říct."

„Pak ti já nemohu uvěřit," odpověděl.

Potřásla hlavou. „Já mám své meze. Když si budu dělat co chci, ztratím veškerou moc a to by poškodilo i tebe."

„Jak příhodné," podotkl.

Přejela si rukou po vlasech, jako by si chtěla ověřit jestli není rozcuchaná. „Brzy se tu objeví jedna žena," řekla. „Žena kterou znáš a důvěřuješ jí. Vysvětlí ti co je to za místo."

„Žena?" opáčil. Neznal žádnou ženu, které by důvěřoval.

Až na Chráněnku.

A ta už tady je.

„Chtěl jsi mne vyslechnout, Dare," připomněla mu matka. „Už jsme se dostali až k magii. Snad bychom mohli dokončit co jsme načali."

„Takže ty jsi Mystérium," pravil Dar.

Kap se na Dara ostře podíval, zbrunátněl a upřel pohled do míst kde stála Darova matka, jako by mohl sám sebe přesvědčit že ji vidí.

„Ano," odpověděla.

„Proč ty?" zeptal se Dar. „Proč ne mí praví rodiče, Nika nebo Vítr?"

„To nebyli tví praví rodiče," odpověděla tiše.

„Oni mne vychovali." Nechtěl na ni ječet. Ale vyletělo to z něj, ani nevěděl jak. Jeskyně mu výkřik vrátila ozvěnou.

Oni, ONI…

Mne, MNE…

Vychovali, VYCHOVALI…

Přikývla a uhnula pohledem. „Vychovali," souhlasila.

„Ani jsi nepoznala že jsem pryč," připomněl jí.

„Ale ano," namítla. „Jenže jsem tomu nerozuměla."

Kap se přišoural blíž a už už po ní začal natahovat ruku, ale Chráněnka ho chytila a zadržela.

„Nech je mluvit," zasyčela na něj.

Ta už zjevně uvěřila že Dar něco vidí. Možná, že dokonce i tušila kdo to je.

„To je dost chabá útěcha," odsekl Dar.

„Tys byl tak jiskrné dítě," pokračovala, jako by ho neslyšela. „A pak jsi jednoho dne takový nebyl. Myslela jsem si, že je to moje chyba. Myslela jsem si, že jsem si špatně vybrala. Myslela jsem si, že se stará moudrost mýlí. Říká se, že když se feyská krev spojí s nefeyskou, narodí se nadané dítě. Že to oživuje magii. Myslela jsem si, že se to třeba na ostrovany nevztahuje."

„Ale vztahuje," odsekl Dar. Všechno to šuškání o jeho zázračných schopnostech, když byl malý. A jeho sestra se proměňovala tak snadno. Dosud si pamatoval, jak nad ním poletovala ve své ptačí podobě, jak mu do očí hleděly její oči jako korálky. Toho dne ho chtěla zabít. A taky by se jí to podařilo, kdyby nezasáhli jiní Feyové.

„Jenže já jsem to tehdy nevěděla. Já jsem na sebe vzala takové riziko…" Mávla rukou jako by řekla něco co nechtěla, jako by to nebylo podstatné. „To byl úplně jiný život."

„Teď už to máš za sebou," poznamenal, neschopen potlačit jízlivost.

Zavrtěla hlavou, jako by ani nemohla uvěřit svému sluchu. „Ne," namítla. „Ne. Já jsem se s tím životem

ještě nevypořádala. To je jeden z důvodů proč jsem tady.“

„Ale?“ opáčil. „A mí rodiče, ti už se se vším vypořádali?“

„O těch já nic nevím,“ odpověděla. „Já jsem se s nimi nikdy nesetkala. Ne každý Fey se stane Mystériem.“

„Z některých se stanou Mocnosti?“ opáčil.

Zakryla mu rukou ústa. Prsty měla chladné, ale ne ledové. Kdyby nevěděl, že to není možné, myslel by si, že je živá.

„Nemluv tak pohrdavě o věcech kterým nerozumíš,“ napomenula ho.

Očividně čekala až to uzná. Když přikývl, spustila ruku.

„Ne každý Fey má Mystérium a ne každý Fey se Mystériem stane. Někteří Feyové mají Mystérií mnoho. A každé Mystérium sleduje více než jednoho Feye,“ sdělila mu. „Existence Mystéria se zakládá na velké lásce a velké nenávisti. A kromě toho si Mystérium vybere ještě jednu živou bytost. Já jsem si vybrala tebe.“

„Takže já nejsem tvá největší láska,“ usoudil trpce Dar.

Usmála se, jako by ji jeho poznámka nijak netrápila. „Ani má největší nenávist,“ odvětila.

Dokázala se z toho pěkně vyvléknout, ale Dara to nijak nepotěšilo. V hloubi duše ho bolelo, že není pro svou matku tím nejdůležitějším. Byť ho neznala.

Bolelo to.

„Proč sis vybrala mne?“ zeptal se jí a snažil se aby to vyznělo lhostejně. Zdálo se mu, že ve vlastním hlase zaslechl trochu žalu, ale usoudil, že ona to neslyšela. Ani by nemohla.

Protože ho nezná.

Ale Chráněnce to neuniklo. Podívala se na Dara a zamračila se. Jednou rukou pořád ještě držela kapa za zápěstí. Kap zjevně čekal, až ho pustí, aby mohl dál zkoumat co se vlastně děje.

„Protože jsi mne potřeboval," odpověděla. „Kvůli mé nevědomosti jsi málem zemřel."

„Tys mne zachránila?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

„Tehdy jsem ještě nebyla Mystériem. Zachránil tě tvůj přítel. Drž se ho. Je důležitý."

„Jak?"

„Prostě se ho drž," odpověděla.

„Takže já jsem tě tedy potřeboval," pravil Dar ve snaze ji přimět aby pokračovala.

„Stále mne potřebuješ." Založila si ruce na hrudi, jako by věděla že to co řekne dál se mu nebude líbit. „To já jsem v tobě probudila touhu jít sem, já jsem si tě sem přitáhla. Já jsem chtěla, aby ses se mnou setkal. To já jsem s tebou chtěla mluvit. Já jsem s tebou potřebovala mluvit."

„Proč?" zeptal se.

„Protože toto je rozhodující doba, Dare, a ty potřebuješ pomoc."

Založil si ruce na hrudi. Tolik lidí mu říkalo, že potřebuje pomoc, *jejich* pomoc, jako by nebyl schopen se o sebe postarat sám. Coulter mu pomohl, a pak mu odřízl všechna pouta která ho vázala k ostatním a výsledkem byla Sebastianova smrt.

Sebastianova smrt ho bolela nejvíc, protože té mohl zabránit. Ta živá vize, v níž se Sebastian roztříštil…

Dar zavrtěl hlavou. „A jakoupak pomoc od tebe potřebuji?" zeptal se.

„Máš moc," řekla, „kterou jsi nikdy nepoužíval. Nikdo tě neškolil ve vizionářství. Nikdo tě nenaučil jak být vizionářem na Černém trůně. To udělám já."

„Já to vidím tak," pravil, „že má matka, přestože byla v blízkosti Černého trůnu, do své moci nikdy plně nedospěla. Ani takové věci neznala."

Usmála se. Maličko, stísněně, bolestně. „Vidíš to správně. Ale já jsem…"

„Teď Mystérium," doplnil ji. „Vševědoucí, nade vše moudrá, a přesto tak neschopná se o svou moudrost podělit. Odpusť mi, ale nevěřím ti. Odpusť, ale domnívám se, že ses tu vynořila až příliš příhodně."

„Ty mne potřebuješ, Dare."

„A ty ses najednou zjevila tady, v baště ostrovní víry, víry která zabíjí Feye, abys mi řekla že se řadíš mezi nejvýznamnější Feye."

„Takže ty o Mystériích něco víš."

„Vychovali mne Feyové," odpověděl. „To jsem ti už říkal. Ale jsi-li opravdu Mystérium, tak bys to měla vědět sama."

„Já to vím," odpověděla.

„Co vlastně jsi doopravdy?" zeptal se. „Něco, co mohou vidět jen ostrované? Nějaký duch strašící v této jeskyni, která si k sobě přitáhne kohokoli kdo se jí hodí?"

„Jsem to, co jsem řekla že jsem," odpověděla.

„Ah, takže Mystérium. A teď ses rozhodla se mi zjevit. Když mi byli tři a umíral jsem, tak jsi mi pomoci nemohla, to musel zařídit Coulter. Když se stínozemí hroutilo, nemohlas mi pomoci – ah, počkejme, říkala jsi, žes mi pomohla. Jenže to jsem nevěděl. Nepomohla jsi mi zachránit rodiče. Nezachránila jsi mne na té louce, kde nás našli feyští vojáci. Znovu to musel udělat Coulter. Odpusť, ale já ti nerozumím. Odpusť, ale já si myslím že ti jde o něco jiného…"

„Dare," vydechla a společně s ní se ozval kap.

Dar se k němu obrátil, plný obav, jestli se nějak nepokusila promluvit jeho ústy.

„Co je?“ zeptal se ho.

„Jestli je to Mystérium, měl bys ho vyslechnout,“ podotkl kap.

Dar zvedl oči ke stropu. Nemohl si pomoci. Tohle už bylo nad jeho síly. „A jestli není?“

„To poznáš,“ podotkl kap.

„Dobře, ale zatím to nevím,“ odtušil Dar. „A to že je tady, v této ostrovní jeskyni, je tak příhodné, že je to až podezřelé.“

„Příhodné?“ opáčil kap. „Ty jsi jediný kdo toto místo viděl. A putovali jsme sem celé dny. To mi nepřipadá moc příhodné.“

„Já jsem to místo sice viděl, ale viděl ho i Coulter. A to není Fey,“ namítl Dar.

„Ale má magii,“ vmísila se žena. „A svou magií se vyrovná jakémukoli Feyi.“

„A ty zřejmě víš proč tomu tak je,“ zavrčel na ni Dar. „A předpokládám, že to mi taky nemůžeš sdělit.“

Neodpověděla. Upřeně na něj hleděla. „Já jsem zde kvůli tobě, Dare,“ zašeptala. „A jen kvůli tobě.“

„Ale já jsem si myslel, že bys pomohla i své největší lásce a nenávisti.“

„Řekla jsem, že na tom stojí mé bytí,“ odpověděla. „Nemluvila jsem o pomoci. Rozhodla jsem se pomoci tobě. Mohla jsem se rozhodnout jinak. Mohla jsem se rozhodnout někomu bránit. Mohla jsem se rozhodnout jen pozorovat.“

„Tak proč jsi až dosud čekala, než mi pomůžeš?“ zeptal se Dar.

„Nečekala jsem,“ odpověděla.

Zamračil se. Málem už by ho byla přesvědčila – a pak by to všechno převrátila. Jenže jak by ho mohl nějaký člověk – či dokonce jen stín nějakého člověka – přesvědčit, že je Mystériem? V tom neměl jasno. Na to jeho znalosti nestačily.

A o ostrovanech věděl tak málo. Většinu svých znalostí získal od Sebastiana, který ničemu moc nerozuměl. A po poutu už putovat nemůže. I kdyby chtěl, stejně by se už Sebastiana zeptat nemohl.

Ale brzy přijde Adrian. A Adrian sice přímo věřící není, ale byl v ostrovním náboženství vychován. Adrian o tom věděl víc než by věděl Sebastian.

Úsudek o této ženě-zjevení si udělá až potom. Počká až jestli ji uvidí Adrian. Adrian bude jako zkouška. Je to ostrovan, ale nemá žádnou magii.

Adrian mu to pomůže vyřešit.

Žena si Dara pozorně prohlížela. Přemítal, jestli umí číst myšlenky. Nevypadala na to, ale s jistotou by to tvrdit nemohl.

„Ty nechápeš podstatu toho, jak jsem ti pomohla, že?“ pronesla nakonec, když nic neříkal.

„Pomohla jsem ti opravit stínozemí. Myslíš si snad, že ses v jediném okamžiku naučil to, co většině vizionářů zabere celá léta?“

„Já si na tebe nepamatuji,“ odpověděl. „Byl jsem tam tehdy sám.“

„A kdo myslíš, že tě dostal ze stínozemí když tam mířil tvůj praděd? Zemřel bys tam, s ostatními ztroskotanci, které povraždil.“

„Myslel jsem si, že Černý král by Černou krev nevraždil.“

„To je pravda,“ souhlasila. „Ale tu a tam dojde k nějaké nehodě. A on s vojáky do vašeho stínozemí nešel osobně. On by v tom přímo prsty neměl.“

„Říká se, že si sem přišel pro mne.“

„A asi by tě zabil, kdybych tě odtamtud včas nedostala.“

A teď věděl, že lže. Měl dvě vize. Dvě vize tak jasné, že ho to přinutilo stínozemí opustit. Dosud je měl před očima, jako by je viděl teprve před chvílí:

V první stál před nějakým Feyem, kterého nikdy předtím neviděl. Vypadalo to, že jsou v nějakém rozlehlém sále v ostrovním paláci. V místnosti bylo plno feyských strážných. Za nimi byly zdi ověšené kopími. Na stupínku stál trůn, ale nikdo na něm neseděl. Na zdi za trůnem visel erb: dva meče zkřížené přes srdce.

Nikdy předtím tam nebyl, ale ten erb poznal. Byl to erb otcova rodu.

Fey měl ošlehanou tvář válečníka. Oči měl tmavé a prázdné, ruce zkroucené stářím. Vypadal jako Darův dávno mrtvý děd. Upřeně se na Dara díval, pronikavým, pátravým pohledem, jako by Dar byl jakási podivuhodná, téměř posvátná zvláštnost.

Pak Dar ucítil v zádech pronikavou, ostrou bolest. Fey zaječel – jeho obličej se rozplizl, hlas se rozmazal, místnost zmizela a vize se ponořila od tmy.

Druhá vize byla ještě nepříjemnější, byť ji necítil osobně. Nebyl ve svém těle. Vznášel se nad ním, jako by se díval špehýrkou nebo byl pavoukem na stropě. Jeho tělo stálo dole. Byl vyšší než ten cizí Fey. Byl přesně tak starý jako teď; mladík, ještě ne úplně dospělý Fey. Fey a Darovo tělo stáli těsně u sebe. Kolem dokola místnosti stály feyské stráže. Dva Feyové střežili dveře. Neměli žádné zbraně, ale někteří vypadali jako pěšci – s dlouhými, smrtelně ostrými nehty.

Zdálo se, že ho nikdo nevidí.

Starý Fey nemluvil. Prohlížel si Darovo tělo, jako by to bylo něco drahocenného a vzácného. To tělo – a Dar – si stejně tak prohlíželi muže.

Pak dovnitř vklouzl dveřmi kdosi zahalený v plášti s kápí. Feyské stráže ustoupily stranou. Stařec na vetřelce neviděl. Z pláště se vysunula ruka, zaleskl se dlouhý nůž, vetřelec se dvěma dlouhými skoky přenesl přes místnost a vbodl nůž tělu do zad.

Dar křičel, ale nemohl se dostat do těla. Stařec ječel, dveře zůstaly otevřené a vetřelec byl pryč.

Tělo leželo na podlaze, oči vytřeštěné, z koutku úst vytékala krev. Krátce zakašlalo. Dech mu hvízdal v hrdle. Pak se ozvalo dlouhé zasípání a život z jeho tváře vyprchal.

Z Darovy tváře.

A tím vize skončila.

Dvě verze vlastní smrti. Jedna zevnitř, kdy cítil poslední, smrtelnou ránu, a druhá zvnějšku. Byl z toho celý zmatený a tak šel za šamankou. Už dávno ho poučila, že má se složitými vizemi chodit za ní. Soucitně se na něj dívala.

Věděl jsi, že všichni vizionáři vidí svou vlastní smrt? zeptala se ho.

Přikývl. *Takže toto je má smrt?*

Potřásla hlavou. *Dvě vize, dvě cesty . V té druhé neumíráš ty, ale někdo jiný.*

Sebastian. Sebastian, dobrý, nevinný, dětinský. Sebastian, golem, který ani neměl žít, a žil. Sebastian, jehož Dar miloval jako bratra. Sebastian, který měl v sobě tolik z Dara, že Dar pochyboval, že by vůbec mohli jeden bez druhého žít.

Jak tomu mám zabránit? zeptal se Dar.

Musíš stezku změnit.

Ale jak?

Šamanka pokrčila rameny. *Já jsem tu stezku neviděla. Nemáme srovnání. Budoucnost je příliš mlhavá. Teď se všechno mění. Do příštího týdne získají naše životy úplně jiný význam.*

Změnil tu vizi. Anebo alespoň zčásti. Sebastian zemřel, bodnut do zad. Ale vrahem nebyl nikdo v kápi. Byl to strážný jeho praděda a Sebastian se obětoval, aby zachránil Nicholase.

I o tom měl Dar vizi. Viděl Sebastiana těsně předtím, než se roztříštil. Viděl jak z každé praskliny jeho těla prýští světlo.

„Měl jsem vizi," řekl přízraku s matčinou tváří. „Tys mi ze stínozemí nepomohla. Já jsem měl vizi."

Usmála se na něj. „A odkud si myslíš, že se vize berou, mladý Dare?"

„Sesílají je…", začal citovat základní poučku vizionáře, kterou ho naučila šamanka, ale odmlčel se dřív než větu dokončil.

„Sesílají je Mystéria a Mocnosti," dokončila za něj větu matka.

„Takže ty znáš budoucnost?"

Zavrtěla hlavou.

„Když sesíláš vize, tak ji musíš znát," trval Dar na svém.

„Budoucnost se neustále mění. To bys měl taky vědět."

„Ale ty znáš alespoň jednu její verzi."

„Snad," odvětila, „a možná že ne."

„Ale ty bys mi mohla pomoci. Jestli máš opravdu takovou moc jak říkáš, mohla bys mi ukázat tu správnou cestu," prohlásil.

„To bych mohla," odpověděla. „A zítra bych ti mohla ukázat jinou, stejně tak správnou, a dalšího dne bych ti mohla ukázat ještě další."

„Takže ty mi nemůžeš pomoci."

„Toto je nejistá doba," odpověděla. „Tys měl asi před týdnem řadu vizí. Ukázaly ti rozdílnou budoucnost, založenou na jediné události. To bylo varování, mladý Dare, že každý čin který uděláš, může mít nějaký dopad. Každé rozhodnutí…"

„I to že mluvím s tebou?"

„Přijít sem bylo významné rozhodnutí," odpověděla. „Přijmout ode mne pomoc bude další."

„Proč na mne tak naléháš?“ zeptal se. „Podle toho co říkáš jsi tu byla po celý můj život. Proč teď? Proč se nemohu rozhodnout zítra nebo pozítří?“

„Toto je místo, kde se soustředí tři body, Dare,“ odpověděla. „Brzy se už možná nebudu moci svobodně rozhodnout co udělám.“

„Vysvětli mi to,“ požádal ji.

„To nemohu,“ odpověděla. „Ale než uplyne den, poznáš to sám.“

„Chci to vědět hned,“ trval na svém Dar.

Jemně ho pohladila po tváři a něžně se usmála. „Jsi můj syn. A Nicholasův. Ani jeden jsme neměli dost trpělivosti. A ty jí máš zjevně ještě méně.“

„Takže to, jak se teď rozhodnu, rozhodne o mé budoucnosti,“ pravil Dar.

Zavrtěla hlavou. „To, jak se teď rozhodneš, rozhodne o budoucnosti všech Feyů,“ odpověděla.

Šamanka trvala na tom, že půjdou přes noc. Veleopatrně třímala svou malou pochodeň, jako by se bála že si spálí prsty. Pochodeň jim osvětlovala cestu jen slabě.

Takovou tmu Nicholas snad ještě nezažil. Jenže Nicholas vycházel mimo Jahn jen vzácně. A ve městě vždycky nějaké to světlo bylo. Přinejmenším předtím, než ho Černý král vypálil.

Při tom pomyšlení ho bodlo u srdce. Kdo ví kolik bolesti a utrpení člověk unese. Jednoho dne zjistí, že utrpení má své meze a srdce mu pukne bolestí. Nejprve přišel o otce, pak o Diamantu, pak o Sebastiana a o celé království a možná i o Modrý ostrov jako takový.

A přesto to ještě nevzdal. Ještě bojuje. Ale už ani nevěděl proč vlastně.

Snad kvůli Arianně. Kráčela před ním. Ve světle šamančiny pochodně se rýsovala její vysoká, štíhlá postava. Sestupovali z hor níž a níž. Teď byli v lese, vysokém, borovém, plném svěžích vůní. Sníh nechali nahoře, ale v noci bylo chladno i tady.

V horách, říkala šamanka, je chladno vždycky.

Trvala na tom, aby putovali v naprosté tichosti. Říkala, že tu jsou divoká zvířata která napadají i lidi. I když se na ostrově nenarodila, zdálo se, že to tu zná.

Věděla mnohem víc než by čekal, a přesto mu neřekla, za jak dlouho se dostanou k Darovi. Řekla jim jen, že si musí pospíšit.

Nicholas už byl tak vyčerpaný, že se sotva držel na nohou, a ani nevnímal kudy jdou. Arianna padala únavou už když vyšli. Nechápal, kde ještě Arianna bere sílu jít. Usoudil, že už je natolik duchem mimo, že ani nevnímá, co dělá. Kdyby došli na kraj útesu a šamanka jí řekla, ať skočí, Arianna by to beze slova udělala.

Tolik se o ni bál. Byla teď nějaká jiná. Nějak menší. Když ztratila Sebastiana, jako by ztratila kus sebe samé. Zřejmě bylo úplně jedno, že to nebyl její pokrevní bratr. Mezi nimi bylo něco víc. V srdci ho považovala za bratra.

Tomu Nicholas rozuměl.

On v srdci považoval Sebastiana za syna.

Znovu se mu útroby sevřely bolestí. Zhluboka se nadechl.

Dokud cítí bolest, je naživu.

Šli po úzké stezce, klikatící se mezi stromy a balvany. V té tmě nic neviděl. Povětšinou jen bezmyšlenkovitě kráčel za Ariannou. Byl jí vděčný za to, že pro něj ukradla boty.

Teď byl vděčný i za takové maličkosti.

Teď už měl jen maličkosti.

Maličkosti: Ariannu a naději na shledání s Darem.

Naděje na shledání s Darem mu dávala naději, že si dobude Modrý ostrov zpátky. Že předá ostrov dětem bez dravého, drancujícího Černého krále.

Tu a tam zalitoval, že tehdy nepřitlačil víc. Nechápal jak mohl Černý král přežít s mečem zaseknutým do krku. Myslel si, že zabít Feye je snazší.

U Diamanty to snazší bylo.

Alespoň pro Matthiase.

Matthiasovi stačilo nepatrně navlhčit šátek svěcenou vodou a vložit jí ho na hlavu.

A Diamanta zemřela.

Děsivou smrtí.

Vykročil rázněji. Kdyby byla Diamanta naživu, nebyla by naživu Arianna. Diamanta by nevěděla, jak přivést na svět dlaka, a už vůbec ne tak mocného dlaka jako je Arianna. A v tu dobu by do paláce žádný Fey dobrovolně nepřišel.

Ačkoli když na Diamantu přišly porodní bolesti poprvé, napadlo Nicholase, že by mohla přijít šamanka. A kdysi se podivoval proč šamanka nepřišla, když Diamanta rodila poprvé. Jenže šamanka přišla až když Diamanta umírala. Možná přišla zachránit Ariannu.

A třeba ne. Šamanka pevně věřila, že věci mají jít svou vlastní cestou. Věřila, že feyská Mystéria a Mocnosti konají správně. Předpokládal, že právě to ji nutí vést je někam do tmy, že to jí dalo pokyn najít jeho skutečného syna.

Dara.

To jméno se mu líbilo. Bylo výrazně feyské, a přitom nefeyské. Stejně jako Diamantino jméno bylo vybráno podle l'nacinské tradice. Podle tradice národa, který si Feyové podmanili.

Diamanta měla přiléhavé jméno. Byla mu klenotem od okamžiku kdy ji poprvé uviděl, byť stáli proti sobě s meči v rukou.

I Dar bylo přiléhavé jméno. To byl syn, jakého si Nicholas přál, syn který mu teď nahradí syna, jehož ztratil.

Alespoň v to Nicholas doufal.

Doufal, že ho Dar přijme.

Tolik toho závisí na synovi, se kterým se nikdy nesetkal. Osud celého království závisí na tom jak se shodnou. A rovněž i budoucnost Feyské říše. Šamanka jim pomáhá, protože nechce aby tento Černý král vládl dále.

A takové myšlenky se mu honily hlavou celou noc. Kráčel tmou, znovu a znovu promýšlel každičkou podrobnost a vždy skončil u Dara. Dál než k setkání se synem nepřemýšlel. Ještě neměl žádné plány a cítil, že žádné mít nebude, dokud se nesejde se svým prvorozeným, s nadějí, kterou s Diamantou kdysi vkládali do spojení dvou národů.

Šamanka se najednou zastavila. Ruka se jí třásla. Po zemi poletovalo mihotavé světlo pochodně a zdálo se, že se svět pohybuje sám o sobě.

„Vezmi to, Arianno," požádala ji šamanka. Nějak divně mumlala, jako by jí hlas vázl v hrdle.

Arianna se nehýbala. Nicholas ji předběhl a popadl pochodeň. Šamanka se na něj podívala, hluboko zapadlé oči plné slz, a pak se mu zhroutila k nohám.

Podal pochodeň Arianně a už už se chystal šamanku zvednout, když mu dcera položila ruku na rameno.

„Nech ji," řekla mu. „To je vize."

Vyjeveně se na šamanku podíval. Nevidomé oči třeštila do prázdna. Ale dýchala. Vypadala jako Ari tehdy ve věži poté, co jeho vojáci natropili ve feyských řadách bezhlavý zmatek.

„Ale ty jsi ne…"

„Vize jsou naprosto osobní záležitost," přerušila ho Arianna. „Ona mi to říkala."

Nicholas si k šamance přiklekl. Prsty se jí zatínaly a rozevíraly a nohy sebou škubaly, jako by někam utíkala. Rty se jí bezhlesně pohybovaly. Jen oči se nehýbaly. Hleděly strnule dopředu, jako by něco ve tmě viděly.

Zdálo se mu, že umírá. Takové oči viděl jen u mrtvých.

U Diamanty.

Tolik se mu chtělo dotknout se šamanky, probudit ji, udělat něco, skončit to.

„Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Arianny, i když věděl, že ona rozumí vizím ještě méně než on.

„Dokud to neskončí," odvětila. Vzhlédl k ní. Šamanka s ní o vizích nepochybně mluvila. A Arianna jí nepochybně poslouchala.

„Nelíbí se mi to," poznamenal Nicholas.

„Tak si jen představ, jaké to asi je zevnitř," odtušila suše Arianna. Ona si k šamance nepřiklekla. Tyčila se nad ní jako nějaký osvětlený sloup ve tmě.

Jako by se na to ani nechtěla dívat.

„Měla jsi někdy ještě nějakou jinou?" zeptal se.

„Ne," odpověděla Arianna. „Šamanka říkala, že se někdy vize nevrátí po celá léta."

Neznělo to nijak nadšeně. Vskutku nebyla nijak šťastná, že má toto nadání. Zato svým dlačím uměním se bavila natolik, že se proměňovala bez Solandiny pomoci a jejího svolení celá léta.

A uměla to dobře.

Jenže kdyby Arianna nebyla porušovala všechna pravidla už od narození, nebyl by teď Nicholas naživu.

Šamanka dlouze vydechla, pomalu zvedla ruku ke tváři a zavřela oči.

„Už?" zeptal se Nicholas Arianny.

„Jestli se ti chce," odpověděla Arianna. Vyznělo to jako by byla pevně rozhodnutá nikdy nepomoci nikomu, kdo právě měl vizi. Nebo přinejmenším ne šamance.

Nicholas vzal šamanku pod rameny, pomohl jí posadit se a objal ji. Ještě nikdy ji takhle nedržel a nikdy by ho nenapadlo, jak je křehká. Byla vysoká jako jeho dcera, ale postrádala pevnost Ariannina mladého těla. Měl pocit, že kdyby ji sevřel příliš silně, polámal by jí kosti.

„Jsi v pořádku?" zeptal se jí Nicholas.

„Lepší to nebude," odpověděla šamanka. Hlas se jí třásl. Palcem a ukazováčkem si setřela z koutků úst sliny a znovu si povzdechla.

„Co to bylo?" zeptal se Nicholas.

„Přesně nevím," odpověděla šamanka. „Zažil jsi někdy nějakou vizi?"

„Já vize nemám," odpověděl Nicholas.

„Já vím," odvětila šamanka. „Ale někdy se objevují takzvané otevřené vize, zejména když se něco děje právě v tom okamžiku, nebo když se děje něco opravdu významného…" Potřásla hlavou, jako by se jí nechtělo o tom mluvit dál.

„Já jsem nikdy žádnou vizi nezažil," opakoval Nicholas. Trochu ho mrzelo, že nikdy žádnou neměl.

Šamanka se ohlédla na Ariannu. „A ty?" zeptala se.

„Já jsem teď žádnou vizi neměla," odpověděla Arianna s očividnou úlevou.

„Ach, drahá," zašeptala šamanka a tiše dodala: „Tak tato je má."

„Tvá?" opáčil Nicholas.

„Pomoz mi vstát," požádala ho šamanka.

Podepřel ji a pomalu ji zvedl. Třásla se po celém těle. Kdyby ji neznal, myslel by si že potlačuje pláč.

Trochu od něj poodstoupila a oprášila si roucho. Pak si vzala od Arianny pochodeň.

„Musíme jít dál," prohlásila.

„Cestou nám řekneš cos viděla," pravil Nicholas a i jemu samému to vyznělo jako rozkaz. A to ještě nikdy šamance nic nepřikázal.

Vyrazila po stezce dál. Hrbila se a Nicholase maně napadlo, jestli si při tom pádu nějak neublížila.

„Nestalo se jí nic?" zašeptala Arianna.

„Já nevím," odpověděl Nicholas.

„*Pojďte*," vyzvala je šamanka.

Rychle ji dohnali. Nicholasovi se rozbušilo srdce. Ještě teď cítil, jak křehká mu připadala, když ji držel v náručí.

„Cos viděla?" zeptal se znovu.

Šamanka maličko vydechla. „U Feyů se traduje," začala, „že na světě jsou tři místa Moci. První je v Eccrasianských horách. Odtamtud Feyové pocházejí. Říká se, že ho jednoho dne našel nějaký pasák koz a

přivedl tam svou rodinu. Když odtamtud vyšli, byli z nich Feyové.“

Uhýbala očima a hlas se jí třásl.

„Jak se to mohlo stát?“ zeptala se Arianna.

„Tak poslouchej, dítě,“ vyjela na ni šamanka. Div že na ni nezačala ječet. Takhle s ní ještě nikdy nemluvila.

Arianna střelila pohledem po Nicholasovi. Ve světle pochodně viděl, že jí na vyzáblém obličeji naskočily vylekané vrásky.

„Já nevím kolik je na těch dávných pověstech pravdy,“ pokračovala šamanka, „nicméně součástí školení šamanů je navštívit Eccrasianské hory a jít na místo Moci.“

„Tys tam byla?“ zeptala se Arianna.

Nicholas pozorně poslouchal, ale zatím mu nebylo jasné proč jim to vlastně šamanka vykládá.

„Ano,“ odpověděla. „Zrovna jsem se odtamtud vrátila a rovnou mne přidělili k Rugarově flotile. Na šamanku jsem mladá. Velmi mladá.“

Na chvíli se odmlčela. Zvedla volnou ruku a uhlazovala si vzpurné bílé vlasy. Nepoddaly se. Nikdy se nepoddaly. Pohybovala se nějak podivně, trhaně, pomalu. Jako by ji ta vize nějak zranila.

„Cos viděla?“ zeptal se Nicholas znovu.

„Nicholasi, prosím, nech mne ať to řeknu svými slovy,“ požádala ho šamanka. „Už nemáme moc času.“

„To jsi říkala už předtím.“ Arianna zvýšila hlas. „Co bude dál?“

„Nejedná se o boj Černé krve proti Černé krvi, že ne?“ zeptal se Nicholas. Krátce po Ariannině řadě vizí takovou vizi šamanka měla. O té jim však řekla. Ta ji hodně vyděsila.

„Nic tak dalekosáhlého,“ odpověděla. „Alespoň se tak domnívám.“

Nechala ruku klesnout.

„I když možná bych si to přála," dodala, a pak se na ně přes rameno usmála. Byl to smutný úsměv.

„Ty snad toužíš po zkáze?" zeptala se Arianna.

„To ne," odpověděla šamanka. „Jen bych si přála, aby byla tato vize stejně významná jako ta o Černé krvi. Ale není. Vím že není."

„Pak nám to můžeš říct," poznamenal Nicholas.

„Nemá smysl vyprávět to celé," usoudila. „A hodně z toho stejně musím zamlčet. Ale část z toho znát musíte."

Cesta se rozšiřovala. Kráčeli rychle, možná dokonce ještě rychleji než předtím. Arianna vypadala že se zatím drží dobře. Zdálo se, že je na tom lépe než před šamančinou vizí. Možná, že když se bude soustředit na šamančiny strasti, nebude se tolik trápit vlastními.

Třeba neměli jít mlčky. Třeba se měl Nicholas pokusit se svou dcerou mluvit, aby jí v jejím zármutku alespoň trochu ulevil.

„Feyská mytologie říká, že jsou tři místa Moci," pokračovala šamanka. „Tři. Odhalili jsme jen jedno, a to je v Eccrasianských horách. Někteří tvrdí, že za feyskou neutuchající touhou dobývat se ve skutečnosti skrývá touha vypátrat ta druhá dvě místa Moci."

„Myslel jsem si, že Feyové touží dodat svým rodům svěží krev," poznamenal Nicholas.

„To ano," pravila šamanka. „Je to tak a je to tak od chvíle, kdy vznikl první smíšený pár. Ale místa Moci jsou hnací silou Feyů od začátku."

„Tak proč mi o tom Diamanta nic neřekla?" zeptal se Nicholas.

„Tolik Feyů si myslí, že druhá dvě místa Moci jsou jen mýtus. Kdyby skutečně existovala, tak by byly ještě další rasy jako jsou Feyové, snažící se dobýt celý svět, ne?" Šamančina otázka nevyžadovala odpověď.

Ale Arianna to neuspokojilo. „To ne, ty rasy by mohly být jiné," prohlásila.

„Rasy se zase tolik neliší, dítě," odvětila šamanka tiše. „Máme hodně společného. Procestovala jsem polovinu světa a viděla jsem spoustu rozdílů, ale ne takového druhu, o jakém mluvíš."

„Takže to má něco společného s tvou vizí," usoudil Nicholas. „Myslím místa Moci."

„Ano," souhlasila šamanka. „Dnes ráno jsem viděla místo Moci. Viděla jsem…"

Potřásla hlavou. Zjevně se jí ani nechtělo větu dokončit.

„Viděla jsi?" povzbudil ji Nicholas.

Letmo se na něj podívala a Nicholas z toho získal matný dojem, že se rozhodla větu nedopovědět, přinejmenším ne tak jak původně měla v úmyslu.

„Místo Moci našel tvůj syn," pravila.

„Dar?" zeptal se Nicholas vyjeveně.

„A jestli ho ještě nenašel, najde ho dřív než se k němu dostaneme. Nachází se na Krvavých útesech. Věděl jsi o tom?"

Místo Moci na Krvavých útesech. Tam Nicholas nikdy nebyl. Slyšel, že místní lidé jsou velmi svéhlaví. Dokonce se příležitostně setkával s Moudrými a shledával je poněkud praštěnými. Jejich víra byla zastaralá.

Svatyně je nenáviděla a považovala je za jakousi podivínskou rocanistickou sektu. Před několika generacemi poslala Svatyně do paláce písemnou žádost, aby Krvavé útesy těchto rouhačů zbavil, ale k tomu nikdy nedošlo. Moudří svá malá městečka nikdy neopustili a na Krvavé útesy putovali jen ti nejodvážnější audové. Krvavé útesy zůstaly stejně jako mnohé jiné odlehlé kraje Modrého ostrova uzavřenou oblastí, která si žila sama pro sebe.

„Ne,“ odpověděl Nicholas. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Jsi si tím jist?“ opáčila šamanka.

„Odtamtud pocházel Roca,“ vzpomněla si Arianna. „Že, tati?“

Nicholas se na svou dceru zamračil. Vštípil jí sice zásady rocanismu, ale nic víc. Usoudil, že když jí v žilách proudí Rocova krev, tak je to jeho povinnost, protože pokud by měla vládnout Modrému ostrovu, potřebovala vědět o náboženství alespoň něco. Ale jak znal Ariannu, pravděpodobně si zjišťovala další na vlastní pěst.

Při tom pomyšlení se otřásl strachy. Zjišťovat si něco o rocanismu pro ni mohlo být smrtelné.

„Na to je těžká odpověď, zlatíčko,“ odvětil. „Mnoho legend říká, že Roca pocházel z Krvavých útesů. Ale jiné legendy zase praví že pocházel ze Sněžných hor, a další že byl z Kennilandských bažin. Na Rocu si dělá nárok kdejaký kraj na Modrém ostrově.“

„Až na Jahn,“ podotkla Arianna.

„Jahn vybudovali Rocovi synové,“ odpověděl Nicholas. „To město před jeho Přijetím neexistovalo.“

„Na legendách je vždycky zrnko pravdy,“ poznamenala šamanka.

„Já vím,“ odpověděl Nicholas. „Ale u Rocy lze těžko odlišit co je pravda a co ne. Tolik míst si na něj dělá nárok, že občas přemítám jestli to vůbec byl jen jeden člověk.“

Šamanka mlčela. Stála před nimi s hlavou sklopenou. Během těch let zjistil, že mlčení je u ní někdy výmluvnější než slova.

„Myslíš si, že je toto místo Moci významné?“

„Já vím že je,“ odpověděla.

„Myslíš si, že má něco společného s Rocou?“

„Myslím si," odpověděla rozvážně, „že má něco společného s divokou magií tohoto ostrova. S magií, se kterou jsme nikdy nepočítali."

„Feyové získali svou magii z místa Moci," pravila Arianna. „Myslíš, že já také?"

„Nikdy jsem ji nespustil z očí," poznamenal Nicholas. „Víš to sama."

„To ano," odpověděla šamanka. „A také vím, že jí v žilách proudí dvojí krev. Černá krev – ta nejmocnější z feyské krve – a krev vašeho Rocy. Myslím, že moc tvých dětí není žádná náhoda, Nicholasi. Myslím, že je přirozeným důsledkem spojení dvou národů, které pocházejí z míst Moci."

„Kdyby tu takové místo bylo, věděl bych o tom," namítl Nicholas.

„Možná," odtušila šamanka. „Považuji však za typicky feyský projev nadutosti popírat pravdivost legendy o třech místech Moci jen proto, že na světě žádné další rasy jako Feyové nejsou."

„Pokud jde o toto místo Moci, které je na ostrově – ty si nemyslíš že vzniklo právě teď, že?" otázala se Arianna.

Šamanka po ní jen blýskla pronikavýma černýma očima a vzápětí se zase soustředila na cestu. Cesta byla širší a širší, jako by byla častěji používána. Nicholasovi to na klidu nepřidávalo.

„Podle feyské mytologie jsou místa Moci stará jako čas samotný, dítě," pravila. „Místa Moci vznikla jako první. Pak Feyové objevili to své."

„Jestli mezi Modrým ostrovem a Eccrasianskými horami žádné další místo Moci není," ozval se Nicholas, „tak jak můžou Feyové vědět že jsou tři?"

„Na místě Moci je ryzí magie," odpověděla šamanka. „A lze tam do určité míry nalézt odpovědi na otázky."

„Co to znamená?“ zeptala se Arianna.

„To znamená,“ odpověděl Nicholas, „že se někdo zeptal jestli jsou další místa Moci a zjistil že jsou ještě další dvě. Ale řekl bych, že nezjistil jejich polohu.“

„O poloze se legendy zmiňují,“ pravila šamanka. „Legenda praví toto: jsou tři body Moci. Spoj je a trojúhelník Moci změní svět.“

„Mně to nedává žádný smysl,“ prohlásila Arianna.

„Ale nějaký smysl to přece má,“ usoudil Nicholas. „Znamená to, že místa Moci jsou body, a když je nějak spojíš, dostaneš trojúhelník. Když najdeš dva, budeš schopná najít i třetí.“

„Ano,“ odvětila šamanka a obešla balvan, ležící přímo uprostřed stezky. „A nejen to. Je to součást feyského učení. Výraz »spojit poutem« či »propojit něco« je velmi významný.“

„To je to co tak trápilo Sebastiana, že?“ uvědomil si Nicholas. „Říkal, že ztratil spojení s Darem.“

„Říkal že spojení bylo přerušeno,“ poznamenala Arianna tiše.

„Všichni jsme navzájem spojeni nějakými pouty,“ dodala šamanka. „Ty, Nicholasi, jsi spojen poutem s Ariannou. Když chci, tak to pouto vidím. Jako pestrobarevné vlákno které zvučí. Vizionáři ta pouta mohou nejen vidět, mohou po nich i putovat. Kdybych mohla do vašeho pouta proniknout, dokázala bych putovat od tebe k Arianně.“

Nicholas přikývl. Tohle pochopil už dřív, i když ne tak přesně. Šamanka vysvětlovala feyské pojmy skvěle. Nejednou se už na ni spolehl.

„Zásadní tedy je do pouta proniknout. Je to však mnohem složitější než by se zdálo,“ pokračovala šamanka. „Jen to že mohu vaše pouto vidět ještě neznamená, že po něm mohu putovat. Potřebuji bod

kudy mohu vstoupit, způsob jak do jednoho z vás proniknout.“

Uprostřed cesty se objevil další balvan. Nicholas ho obešel a jak přitom prudce zvedl ruku, odřel si ji o skálu kterou ani neviděl. Byla naprostá tma. Rozbřesk byl jen výplodem jeho představivosti. Maně ho napadlo jak dlouhá asi bude tato noc.

„A o těchto poutech legendy mluví?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla šamanka. „To je to po čem vizionáři pátrají, a proto je na prapůvodním místě Moci neustále přítomen nějaký feyský šaman. Kdyby bylo odhaleno druhé místo, pokusí se Feyové spojit tohoto šamana se šamanem na druhém místě Moci. Kdyby bylo odkryto i to třetí, spojili by se všichni tři šamané, a pak bychom měli trojúhelník Moci.“

„A to je co?“ otázala se Arianna. Znělo to lhostejně, jako by to pro ni nic neznamenalo. Ať tak nebo tak, pro Nicholase to něco znamenalo. Žádný div že chce šamanka dostat Černého krále ze hry. Kdyby měli Feyové možnost stát se ještě silnějšími, ještě mocnějšími než jsou, bylo by pro svět mnohem lepší kdyby nebyli tak krvelační, kdyby měli trochu víc soucitu.

„My nevíme, co je to za trojúhelník, dítě,“ odpověděla šamanka. „Víme jen, že tyto věci mívají přiléhavý název. A to místa Moci mají. Výraz Moc má úchvatně široký význam.“

Nicholas se otřásl. Cesta se prudce stočila doleva, Nicholas narazil do stromu, klopýtl a šel dál. V duchu zatoužil, aby se alespoň trošičku rozjasnilo.

„Odpusť, ale nějak mi nejde na rozum, že by Černá rodina dovolila šamanům aby ovládli trojúhelník Moci,“ poznamenal.

Šamanka po něm střelila chápavým pohledem a na její svraskalé tváři zahlédl záchvěv úsměvu. „To se mi

právě na tobě líbí, Nicholasi," pravila. „Nic ti neunikne."

„Cože," ozvala se Arianna podrážděně. „Co mi uniklo a otci ne?"

„Černý trůn vskutku netouží po tom, aby šamané drželi na místě Moci někoho svého," vysvětlovala šamanka. „To je šamanské rozhodnutí. Feyská magie se dělí, jak Nicholas dobře ví, na magii domácí a magii válečnou. Černý trůn se zaměřuje na magii válečnou. Domácí magie si příliš neváží."

„Proč?" zeptala se Arianna.

„Protože domácí magie je mírná," odpověděla šamanka. „A protože chová všechno v úctě. Válečná magie ne. Ta všemu vládne."

„Ty tvrdíš, že když jsem z Černé krve, mám válečnou magii? Jsem vizionářka zrovna jako ty."

„Ne," odvětila šamanka. „Nejsi stejná jako já. Tvé vize jsou jiné, temnější, a tvá magie v sobě skrývá předpoklady velké moci. V tobě není žádný klid, Arianno. Kdybys se svým vizionářstvím přišla za šamany a žádala nás o místo mezi námi, odmítli bychom tě."

„Kvůli tomu, že mám Černou krev," zavrčela se sklopenou hlavou. Nicholas zatoužil vzít ji kolem ramen, ale cesta nebyla ještě natolik široká aby mohli kráčet vedle sebe.

„Kvůli tvé dravosti. Já nevím, jestli je způsobená jen Černou krví. Občas mne napadá, že by se v tom mohl projevovat i vliv tvého dlačství. Nikdy jsem nepoznala klidného dlaka, smířeného s osudem."

„A co můj bratr?" zeptala se Arianna. Nicholas zaslechl v jejím hlase vztek. Už dávno se rozhodla, že ho bude nenávidět. A to, že jdou za ním, její nenávist zjevně ještě rozdmýchalo. „Tomu byste dovolili, aby se stal šamanem?"

„Je to jedna z nejmírnějších bytostí z Černé krve, s jakou jsem se kdy setkala," odpověděla šamanka. „Připomíná mi tvého otce Nicholase. Je jen nedobrovolným účastníkem veškerého tohoto dění."

„To znamená že ano?" zeptala se Arianna.

„To je podmínka," odtušila šamanka. „Je to první člen Černého trůnu, se kterým jsem se kdy setkala, který má tuto vlastnost. Ale abych řekla pravdu, dělá mi to trochu starosti. Obávám se, že není dostatečně silný na poslání které ho čeká."

„Takže tobě se takové vlastnosti u nás, kdo máme Černou krev, nelíbí. Ty nám na místech Moci nevěříš."

Nicholas se zachvěl. Nějak se mu nelíbilo že slyší vlastní dceru mluvit o sobě jako o někom kdo má Černou krev. Je přece jeho. Byla vychovaná jako ostrovanka. A je to ostrovanka. Ale zvláštní.

Má divokou magii.

„To jsem neřekla," namítla šamanka. „My ti nedůvěřujeme na trojúhelníku Moci."

„Proč by měli být nějací šamani lepší?"

„Možná že bychom nebyli," odtušila šamanka.

„Ale ty říkáš, že můj syn nalezl místo Moci," vmísil se Nicholas ve snaze ukončit jejich spor. „Znamená to že víš kde to je?"

„Budu schopná tvého syna najít," odpověděla šamanka. „Máme takové drobné pouto. Přes to ho mohu vystopovat."

„Ale to zjištění tě nějak trápí?"

„Ach," vydechla tiše. „Mne netrápí to zjištění, ale ta vize."

„Cos viděla?" otázal se Nicholas znovu.

„To se týkalo jen mne, Nicholasi," odvětila.

„Viděla jsi svou smrt," usoudil nahlas a najednou se mu srdce sevřelo bolestí. Stejnou bolest cítil po Diamantině smrti. Postupem času se zmírnila.

„Svou smrt jsem viděla už mnohokrát," odvětila. „Pokaždé jsem ji odvrátila."

„Neodpověděla jsi mi," namítl Nicholas.

„Budoucnost se neustále mění," odtušila.

„Řekni mi to," naléhal. „Pomohu ti se smrti vyhnout."

Zastavila se. Arianna do ní málem narazila. Šamanka se obrátila a zůstala stát Nicholasovi tváří v tvář.

Položila mu ruku na loket. „Nicholasi," řekla. „Tomu nemůžeš zabránit. Tady jsou v běhu mocnější síly než naše přátelství."

„Z našeho přátelství mohou mít prospěch jak Feyové, tak ostrované," namítl.

„A tak tomu bude i nadále," odvětila. „Ale slib mi, že to budeš mít na paměti. Slib mi, že budeš mít tuto velkolepou představu o přátelství navždy na paměti."

„Nedopustím abys zemřela," prohlásil.

„Má smrt je mou volbou," odpověděla. „Jen pamatuj že až zemřu, udělám to proto abych uvedla věci do pořádku. Vzpomeň si na náš rozhovor. Bude to pro tebe těžké."

„Tvá smrt rozhodně není nic, po čem bych toužil," poznamenal Nicholas tiše.

„To co bude pro tebe těžké nebude má smrt," odpověděla a stiskla mu loket. „Pro tebe bude těžké smířit se s tím, kdo bude žít místo mne."

„A kdo to bude?" zeptal se Nicholas.

„To brzy poznáš," odpověděla, odvrátila se a zamířila dál dolů z hor.

Matthias vytřeštěně zíral na hořícího chlapce. Cítil, že se chlapec bojí – nebo to se snad bojí on sám? Zaváhal. Chlapec si k sobě přitáhl nějakého muže o jehož přítomnosti Matthias ani nevěděl a teď se s ním o něčem urputně přel.

Kdyby sem nahoru nepřišel Denl, Jakib a Tri s tasenými noži a toho chlapce nenapadli, nic by se nedělo. Ti tři si bůhvíproč mysleli že Matthiasovi něco hrozí. Jenže když jim chybělo k to-mu chlapci už jen pár stop, změnil se v ohnivou kouli. Matthias se ho snažil uklidnit a odejít, jenže to chlapce rozzuřilo ještě víc.

A brání Feye.

Matthias se otřásl.

Byla tmavá noc a chlapec hořel jasným plamenem. Na horském svahu doutnaly ohnivé koule – naštěstí tam nebylo moc trávy – a vzduch byl plný kouře. „Jestli nás nechceš nechat odejít," pravil Matthias, „tak nám řekni co máme dělat."

Moc se mu nechtělo nechat chlapce ať jim velí, ale vlastně to bylo jedno. Chlapec mu může znovu navrhnout spolupráci a Matthias znovu odmítne. Nelíbilo se mu to setkání, nelíbil se mu ten chlapec a nelíbil se mu strach, který se valil vzduchem jako vlnobití.

Vylétla další ohnivá koule. Matthias se sklonil, koule mu zasvištěla nad hlavou a se zaduněním dopadla za ním na zem.

„Coultere," vykřikl ten cizí ostrovan. „Přestaň."

Coulter nepřestane. To bylo Matthiasovi jasné. Ohnivé koule se mu vymkly z rukou. Zjevně ho ovládl strach.

„Co máme dělat?" zeptal se Matthias znovu.

„Nechte mé přátele na pokoji.“

„Propánaboha, Ctihodnosti,“ zašeptal Denl. „Slib mu že to uděláme.“

„Dobrá,“ souhlasil Matthias.

„A nelži!“ zařval na něj chlapec.

„Já nelžu,“ bránil se Matthias, byť to nebyla pravda.

Z chlapce vystřelila další ohnivá koule. Tentokrát mířila přímo na ně. Denl s Jakibem uskočili, Tri se přikrčil a rukama si zakryl hlavu.

Matthias toho už měl právě tak dost. Narovnal se, rozvinul své dlouhé tělo jak nejvýše mohl a vztáhl ruku. Ohnivá koule se tři stopy od jeho ruky odrazila a letěla zpátky k hořícímu chlapci. Chlapec ji chytil a uhasil.

„Přestaň s tím,“ zavrčel Matthias. „Už to trvá moc dlouho.“

Chlapec střelil po Matthiasovi další koulí. Tuhle plně, chladnokrevně ovládal a přesně zamířil na Matthiase. Matthias nechal ruku zvednutou. Koule znovu narazila na neviditelnou stěnu a na okamžik se rozzářila, jako by narazila do skla.

Bylo to stejné jako stěna, která se kdysi zvedla pár palců před jeho rukou, když stál v cele s Ballwanem. Stěna se zachovala jako štít, který ho chránil před feyským útokem…

Matthias ruku spustil. Srdce mu divoce bušilo, ale nebylo to strachem z té ohnivé koule.

…Feyové mne nazývají čarodějem. Ostrovní výraz pro to neznám. Myslím, že je dávno zapomenut.

…Ty máš velkou magii, svatý muži.

…Jednou budeš muset uvěřit v to, co dokážeš.

…Když člověk přimhouří oči, může vidět, jak z jiného vyzařuje magická síla. Ty magií přímo sršíš.

…Já mám magické vlohy a narodil jsem se před prvním vpádem Feyů. Já jsem čistokrevný ostrovan. Stejně jako ty.

…Ty máš velkou magii, svatý muži.

…Já jsem čistokrevný ostrovan. Stejně jako ty.

…Stejně

…jako

…ty.

„To je jen nějaký trik," prohlásil Matthias. Jeho hlas se rozlehl do ztichlé noci. „Děláš to proto, abych si myslel že jsem stejný jako ty. Snažíš se mne přesvědčit že jsem něco co nejsem."

Strach, změny, to všechno je jen nějaké divadlo.

Hořící chlapec pohasínal. Pochodně, visící ve vzduchu, dopadly na zem a zhasly. Malé plamínky po ohnivých koulích ještě hořely, ale světlo pomalu sláblo. Matthiasovi se před očima roztančily rudé a zelené skvrny; přízraky plamenů, které už zmizely.

„Takže to jde," pravil chlapec. „Bráníš se. A zdá se, žes to už někdy dělal."

Muž vedle něj se na něj překvapeně podíval. Tri spustil ruce a Denl s Jakibem se posadili. Kousek stranou od Matthiase se něco pohnulo; zachytil ten pohyb letmo, koutkem oka. Stály tam nějaké ženy. Připadaly mu známé, ale teď neměl čas přemýšlet kdo to je.

„Tos udělal ty." Matthias se nevzdával. Celý se třásl.

„Já jsem stvořil ty ohně, to ano. Ale ty ses bránil. Mířil jsem vždycky na tebe nebo na tvé přátele."

„Máš špatnou mušku, Feyi."

„Já nejsem Fey," namítl chlapec.

„Mluví pravdu, on Fey není," vmísil se do rozhovoru ostrovan za chlapcem.

„Narodil se před feyským vpádem."

„Slovo dvou ostrovanů, které jsem v životě neviděl."

„Ne." To promluvila ta žena. Hlas se jí třásl. Matthias se obrátil. byla to jedna z Moudrých. Obličej

měla napůl ve stínu. Plameny z ohnivé koule vedle ní na ni zprava vrhaly zlaté světlo.

Pausho.

„To je Coulter. Jeho otec patří mezi ty, kdo přežili hory. Jako ty, Matthiasi.“

Z jejích slov ho zamrazilo. Zaťal pěsti a najednou ucítil, jak ho na rukou cosi hřeje. Sklouzl pohledem na své ruce. Mezi prsty mu poletovaly maličké ohnivé jazýčky.

„Přestaň s tím!“ zařval na chlapce.

„Já nic nedělám,“ namítl chlapec. „To je magie, snaží se prolomit na svobodu. Tak mne napadá, kolikrát se jí to za ta léta už povedlo. Napadá mne kolik škody jsi asi napáchal když jsi ji nepustil.“

Matthias rozevřel pěsti a plameny pohasly. Z toho kouře ho rozbolela hlava. Tri nevstával. Denl s Jakibem seděli na zemi a pozorovali ho.

Ten chlapec je chytrý, to se mu musí nechat. Zařídil to tak, aby to vypadalo že Matthias má magii jako Feyové. Feyové nějakým záhadným způsobem vycítili, že ho to přivádí k šílenství.

„Ty jsi jeho otec?“ zeptal se Matthias cizince stojícího vedle chlapce.

„Ne,“ odpověděl muž. „Ne pravý. My jsme se svým způsobem navzájem adoptovali.“

„Já žádného pravého otce nemám,“ zavrčel chlapec.

„Ale měl jsi,“ řekla Pausho. „Pokud se jmenuješ Coulter. To je místní rodové jméno. Tvůj otec odtud v mládí odešel a říkal, že se už nikdy nevrátí. To bylo před nějakými dvaceti lety. Řekla bych, že to bylo krátce před tvým narozením.“

„Já žádného pravého otce nemám,“ trval na svém chlapec. Ale teď už to neznělo tak přesvědčeně.

„Ale měl jsi,“ vložil se do toho jeho přítel tiše. „Vzpomeň si co ti říkala Solanda. Vyprávěla ti jak tě našla.“

„Ona mne unesla,“ odsekl chlapec. Soptil vzteky.

„To ano,“ souhlasil jeho přítel, „ale ta stařena nebyla tvá matka. Ona si tě jen vzala k sobě, vzpomínáš? Patřil jsi tomu manželskému páru, který zavraždili Feyové. Nechala ti tvé jméno. Coulter. Po otci. Vyprávěl jsi mi to. Pamatuješ?“

„Ne,“ odsekl chlapec.

Matthiasovi se naprosto nelíbilo jakým směrem se rozhovor ubírá. Měl pocit že se tu na něj něco hraje. Jak ten kluk mohl vědět že přichází? Jak mohl vědět že Matthias takový štít už jednou stvořil? Jaký to ti Feyové mají systém a proč jdou zrovna po něm?

„Přestaň s tím,“ vyjel na Pausho. „Nikdy mne nepřesvědčíte že jsem stejní jako Feyové.“

„Já se tě nesnažím přesvědčit,“ namítla Pausho. „Prostě jméno Coulter znám. Pamatuji si že jsem toho chlapce nesla sem nahoru.“

„Co to znamená?“ zeptal se chlapec. „Co znamená přinést někoho sem nahoru?“

„Oni zabíjejí děti,“ vysvětlil mu Matthias. „Když to dítě nevyhovuje jejich měřítkům.“

Cizí ostrovan sebou polekaně trhl. Tri potřásl hlavou. Denl s Jakibem se na něj podívali a Matthias maně zauvažoval co to vlastně vidí v jejich očích – překvapení, zděšení či obojí. Už o tom slyšeli, dole ve vsi se o tom mluvívalo. Ale očividně jim to nedošlo.

„A teď vidíš proč to děláme,“ pokračovala Pausho a ukázala na chlapce. „Vidíš jak jsou pak nebezpeční?“

„Toho jsi sem nepřinesla. Ty jsi sem přinesla jeho otce.“

„A ten byl zachráněn. A to mu umožnilo zplodit toto stvoření.

Ovšemže se ti to líbí, Matthiasi. Jsi stejný jako on. Ďáblův zplozenec. A tehdy jsi měl zemřít.“

Říkala to tak chladnokrevně, tak uvážlivě, jako by ani nemluvila o člověku, jako by mluvila o nějakém plevelu, který nechce mít na zahradě.

Matthiasovi se zvedl žaludek. Hlava ho bolela. „Ne,“ prohlásil. „Já nic takového nejsem.“

„Jsi přesně takový. Jako většina velkých dětí.“

„On není velký,“ podotkl Matthias.

„Ale jeho otec byl,“ namítla. „To pravidlo neplatí vždycky, ale obvykle ano. Jen vzácně má někdo takovou moc jako tento chlapec a přitom není velký. To mne přivádí na myšlenku, kdo byla jeho matka. Byla také odtud?“

„Mluvíš o lidech, s nimiž jsem se nikdy nesetkal!“ zasténal chlapec zmučeně.

„Setkal,“ odsekla Pausho. „Byli to tví rodiče. Jestli si na ně pamatuješ nebo ne, to už je jiná věc.“

„Ty říkáš, že jsou ještě jiní lidé jako je Coulter?“ zeptal se cizí ostrovan.

„Já nevím,“ odpověděla Pausho. „Moc jich není. Většina dětí, které tu odložíme, podle předpokladu zemře. Nebo zmizí. A ne všechny ty které hory nepřijmou mají velkou moc. Někdy z nich vyrostou jen prostí lidé.“

„Moudří zabíjejí děti, protože mají zvláštní moc?“ otázal se Tri. Viditelně zbledl ještě víc. Ohnivé odlesky dodávaly jeho bledosti přízračný nazelenalý nádech.

„Zabíjení ze strachu,“ usoudil cizinec nahlas.

„Ne,“ bránila se. „Z nutnosti. Kdybys četl Slovo…“

„Nevěřím, že by si Roca přál vraždění neviňátek,“ ozval se Denl.

„Pak nevíš nic o muži, kterého nazýváte Bohem vyvolený,“ odsekla Pausho. „To je Rocovo učení.“

„Ani já tomu nevěřím," přidal se Matthias. Měl pocit, že se mu snad rozskočí hlava. Tohle se mu ještě nestalo. Nebyl ani schopen vstřebat všechno co Pausho říkala. Bylo toho na něj moc. Toho chlapce přece nikdy neviděla. Anebo ano? A byla by schopná spolupracovat s Feyi aby Matthiase polapila? To by přece nemělo smysl.

I když Feyové ho chtěli. Ti po něm přímo pásli.

Za to že odhalil vlastnosti svěcené vody.

Za to že zabil Diamantu.

Za to že zavraždil Ballwana.

Ti ho chtěli dostat. Jen nějak nedokázal uvěřit že by kvůli tomu ušli takovou dálku.

„Máme v Constantě pravé Slovo," pravila Pausho. „Roca měl dva syny. Jeden se stal králem Modrého ostrova a druhý jeho duchovním vůdcem. Roca chtěl aby se veškerá moc soustředila v rukou jeho synů. Nechtěl aby zůstal naživu ještě někdo jiný mocný."

Matthias se otřásl. Vždycky se domníval, že postup Svatyně při výběru nového rocana je chybný. Po létech studií dospěl k závěru, že postavení rocana bylo původně zamýšleno jako dědičné, stejně jako postavení krále.

„Ty říkáš že Nicholas má takovou moc?" zeptal se Matthias.

„Jestli je z Rocovy krve," odvětila Pausho. „To je důvod proč jsme nikdy nenapadali vládu královského rodu. Je to nepřetržitá rodová linie."

„To by vysvětlovalo schopnosti které má Dar," podotkl chlapec.

„Dar?" opáčil Matthias.

Chlapec se právě chystal odpovědět, ale cizí ostrovan mu položil ruku na rameno. „Myslím že jsme toho této noci probrali až až," poznamenal.

„Jaký Dar?" zeptal se Matthias.

„To je jedno," odpověděl chlapec. „Ale teď mi snad uvěříš."

„Nechápu proč bych měl," odsekl Matthias. „Stejně tak nechápu, proč se mne tak usilovně snažíš přesvědčit."

Chlapec se na něj chvíli upřeně díval, a pak si povzdechl. „Víš," pokračoval, „teď když vím, co jsi zač, mne napadá to samé. Doufal jsem že budeme schopni spolu vycházet. Ale ty nedokážeš vycházet ani sám se sebou. Pojď, Adriane. Najdeme ostatní."

Chlapec vzal svého přítele za ruku a spolu vyrazili po stezce nahoru. Matthias se díval jak odcházejí. Byl příliš rozezlen, než aby šel za nimi. A příliš unaven. Potřebuje si odpočinout. Potřebuje se zbavit těch bolestí hlavy.

A potřebuje si to všechno rozmyslet.

Zmizeli ve tmě.

„Kam jdou?" zeptala se Pausho.

Nikdo jí neodpověděl.

Nikdo to nevěděl.

Ale ty bude snadné vystopovat. A Matthias je bude stopovat. Jakmile si přebere v hlavě to co se právě dozvěděl.

Kristine Kathryn Rusch

KRONIKY FEY – VZDOR

svazek 1
/The Fourth Book of the Fey – Resistance/

překlad © 2004 M. Polová
ilustrace na obálce © 2004 R. Čermák
české vydání © 2004 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství V. Soukup – Wales
jako svou 81. publikaci

ISBN 80-86390-73-X